

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**JEFF
VANDERMEER**

BORNE'UN YAZARINDAN

**ÖLÜ
ASTRONOTLAR**

Çeviren: Su Akaydın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - ht

ALFA

ROMAN

ÖLÜ ASTRONOTLAR

*"Şirket her şeyi görüyor. Şirket'ten kaçamazsınız.
Şirket sizi çoktan buldu."*

Şekil değiştirebilen, yarı insan yarı doğanın bir parçası olan Grayson, Moss ve Chen, onları yok etmeye çalışan güçlerin karşısında yol alıyor.

Peygambervari bir mavi tilki, gizemli bir görevi gerçekleştirmek üzere zaman ve uzayda yolculuk ediyor.

Bir iblisin musallat olduğu evsiz bir kadın, her şeyin anahtarı olan tuhaf bir günlük buluyor. Yüzyıllardır yaşayan devasa bir balık, kendisine ait olmayan bir geçmişi hatırlıyor. Üç asi arkadaş, dünyanın kaderini kurtarmak için sonsuz bir savaş veriyor. Geçmişe hapsedilmiş deli ve yaşlı bir adam, kendi yarattıkları tarafından kovalanıyor: İsmi unuttuğu ve amacı bilinmeyen görünmez bir canavardan kaçıyor.

Vandermeer'in *Ölü Astronotlar*'ı Şirket'in gölgesi altında, insan ve başka şeylerin korkunç ve mucizevi bir şekilde yaşam savaşı verdiği, ismi olmayan bir Şehir'i gözler önüne seriyor. Geleceğin kaderi, Dünya'nın kaderi, hatta bütün Dünyaların kaderi tel...

ALFA

alfakitap

alfakitap

f alfakitap

www.alfakitap.com

EDİTÖR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - h

ÖLÜ ASTRONOTLAR

JEFF VANDERMEER

Jeff VanderMeer, ödüllü bir hikâyecisi ve editördür, *New York Times*'in en çok satanlar listesinde yer alan *Southern Reach Üçlemesi*'nin yazarıdır ve eşi Ann VanderMeer ile birlikte *Bilimkurgu'nun Büyük Kitabı*'nın editörlüğünü yapmaktadır. Eserleri çoğunlukla çevresel temaları içerir. Vanderbilt, DePaul, Houston Üniversitesi, MIT ve diğer birçok üniversitede küresel ısınma ve hikâyecilik konularında konuşmalar yapmıştır. Bu konularla ilgili makaleleri *Los Angeles Times*, *The Guardian* ve *Electric Literature* gibi mecralarda yayımlanmıştır. VanderMeer, Fiji Adalarında büyümüştür ve şu an Tallahassee, Florida'da yaşamaktadır.

Jeff VanderMeer üç kere Dünya Fantezi Ödülünü aldı ve oldukça beğenilen kurmacaları 20'den fazla dile çevrildi. Kitapları *Publishers Weekly*, *LA Weekly*, *Washington Post*, *Amazon* ve *San Francisco Chronicle* ve başka birçok derginin yılın en iyi kitapları listesine girdi. Gençler için eşsiz yazarlık kampı olan Shared Worlds'ün kurucu ortağıdır. VanderMeer dünyanın her yerinde atölyeler düzenlemekte ve MIT ile Kongre Kütüphanesinde dersler vermektedir. Daha önce *Harikalar Kitabı* (Alfa, 2016), *Yok Oluş* (Alfa, 2017) *Yetki* (Alfa, 2017) *Kabulleniş* (Alfa, 2017) Türkçe yayımlanmıştır.

SU AKAYDIN

1996 yılında Antalya'da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi Çeviribilim bölümünden mezun oldu. 2016'dan beri editör olarak çalışmanın yanı sıra edebi çeviri yapmaktadır. Çevirdiği eserlerin arasında Lidia Yuknavitch'ten *Verge-Sınır*, Jack Kerouac'ten *Visions of Gerard*, Nick Drmaso'dan *Sabrina* ve İthaki Yayınları'nın *Yüzyılın En İyi Bilimkurgu Öyküleri* derlemesinde çıkan çevirileri yer almaktadır.

Ölü Astronotlar

© 2019, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Dead Astranouts

© 2019, by VanderMeer Creative, Inc.

Published by arrangement with MCD, an imprint of Farrar, Straus and Giroux, New York.

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Çevirmen Su Akaydın

Kitap Editörü Eren Abaka

Kapak Tasarımı Füsün Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı Ebru Aydın

ISBN 978-625-449-299-0

1. Basım: Mart 2021

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftahavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

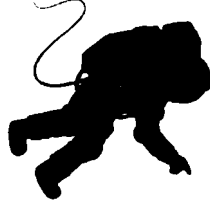
Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 10905

JEFF VANDERMEER

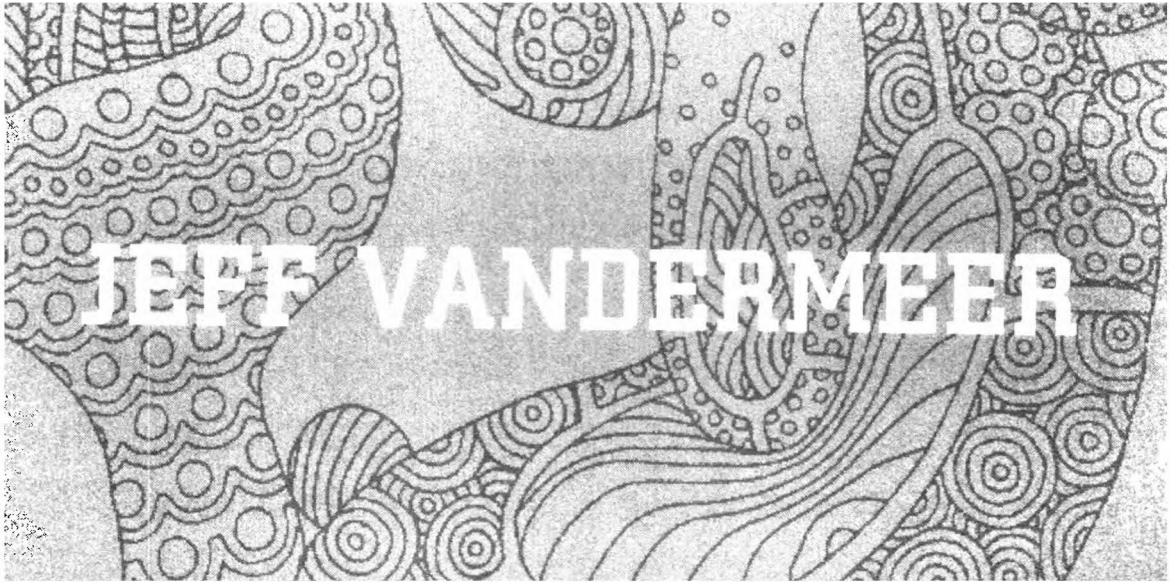
BORNE'UN YAZARINDAN

ÖLÜ ASTRONOTLAR

Çeviren: Su Akaydın

ÖLÜ ASTRO- NOTLAR

İÇİNDEKİLER

1. MAVİ TİLKİNİN RÜYASI	13
2. ÜÇ	17
3. BOTCH BEHEMOTH	149
4. HATIRLAYAMIYORUM	157
5. LEVIATHAN	167
6. BEDEN	185
7. CESET	239
8. KARA KUŞ	259
9. UNUTAMIYORUM	285
10. ÖLÜ ASTRONOT	357

0. CHEN'İN TULUMUNDA BULUNAN BİR PARÇA KÂĞIT	365

Ve rüyalarımda
Sana verdiğim sözleri tutuyorum
Gerçekten.

-Hot Snakes

7 “Bu hangi versiyon?”

7 “Sıfır. Sıfırıncı versiyon.”

7 “Bana güveniyor musun?”

7 “Evet.”

7 “Beni seviyor musun?”

7 “Evet.”

7 “Beni bırakma o halde.”

7 “Tamam.”

7 “Ben, ben olmadığım da bile.”

7 “Bırakmayacağım Moss.”

0 “Ve ben hep yanında olacağım.”

Seni tanımadan önce bile.

Seni tanıdıktan sonra bile.

O zaman bile.

1. MAVİ TİLKİNİN RÜYASI

v.1.0

Böylece gediklerin arasından koşarak bağlantı yerlerini buldular. Binasız Şehir'in anılarıyla koştular. Yeni ve eski dünyanın arasında gidip geldiler. Eski deniz yatağının yosunlarla, göllerle ve tuzla zehirlenmiş ağaçların, üstünde uyuyabildikleri kalın, yosun kaplı uzuvlarıyla yemyeşil olduğu eski dünya.

Artık yarı çökmüş çatılarda ve çöllerdeki devasa kayaların gölgelerinde dinlenebilirlerdi. Artık nerede olursa orada rüyalara dalmak, uyumayıp nöbet tutacak olana güvenmek zorundalardı. Dü-

şüncenin zihinden zihne atlayışına güvenmelilerdi. Bunda hafiflik dışında bir şey olmamasına. Birbirlerinin isteklerini biliyor olmalarına.

Aksa da, dursa da, fark ettirmeden patilerinin arasından geçse de daima orada olan ve zaten olması gerektiği şeye dönüşmüş olduğu için hiçbir zaman aşınmayacak olan kumun rengindeydiler.

Geceleri birbirlerinden uzakta, kocaman ateşböceklerinin yanıp sönen ışıklarını ağızlarıyla yakalamaya çalıştılar. Kanadının çatırtısının, kabuğunun ezilmesinin tadını çıkardılar. Karanlığın serinliğinin içeri girmesine izin verdiler. Sonrasında gizli su kaynakları arayıp kendi sığ kuyularını kazarak oyun oynadılar. Gerektiğinde kayatuzu yaladılar. Çiftleşip yavruladılar. Bazen uzaktaki yıldızlara bakıp kısacık bir an için yıldızların ötesinde neler olabileceğini düşündüler. O yıldızlar onlar için en az ateşböcekleri kadar önemsiz olsa bile.

Leylistan'a dek.

Mavi tilkiye dek.

Çünkü bir gece gökten mavi bir ışık ve akıllarından, aynı anda hem tanıdık hem de tuhaf bir düşünce hızlıca geçti. Şehir ile çöl arasındaki sınırdaki oturdular. Kalpleri küt küt atıyordu. Kıpırtısız, ama atılmaya, koşmaya, ısırmaya hazırlardı.

Çölün öbür tarafından Kaynak geldi. Tırıs gidiyordu. Sivri dişlerinin tanıdık sırtışıyla. Mavi tilki. Onlardan yarı yarıya daha büyüktü. Neyi yansıtmak istiyorsa onu yansıtıyordu onlara.

Sevgi. Güç. Alınyazısı. Kader. Şans.

Başka bir dünyayı gösteriyordu. Bir başka yolu.

Ama neden bir liderleri olmalıydı ki? Neden yabancı şeyler gibi gezmiyorlardı? Onlar yabancı şeylerdi. Neden bir amaçları olsundu? Onlar yabancı şeylerdi.

Nedenini söyleyeceğim, dedi mavi tilki yaklaşırken. Neden önemli olduğunu söyleyeceğim. Sizin için.

Tilki çok geçmeden ay ışığının altında, tam karşılarında durdu. Karşılarında kudretli bir şekilde durdu. Karşılarında saygılı bir şekilde durdu. Karşılarında durdu.

Toplananlardan havlamalar ve viyaklamak yükseldi, onlar eskiden bilinen o tilkiler gibi değillerdi. Gerçi tilki dediğiniz de insanın tilki sandığı şeyden ibaret değil miydi zaten?

Mavi tilki dedi ki:

Şehir'e uzaklardan yağmacılar gelecek. Kendilerini Şirket ismiyle tanıtacaklar. Bir suretleri olmayacak. Üstüne saldırabileceğiniz vücutları olmayacak, ama birçok uzuvu olacak.

Şirket'ten, hayal bile edemeyeceğiniz şekillere girebilen canavarlar, yaratıklar ve vahşi hayvanlar çıkacak. Hayal bile edemeyeceğiniz tehlikeler oluşturacaklar.

Ufak tilkiler hırladı, geri çekildi ve denizin gelgitlerini andıran bir şekilde tekrar mavi tilkinin etrafında öfkeyle dolandılar. Mavi tilkinin onlara gösterdikleri göz önünde bulundurulduğunda, yeni bir şeyin eşiğindelerdi.

Tilkiler oradan ayrıldığında, mavi tilki liderleri olmuştu ve hiçbirini neden böyle olması gerek-

tiğini söyleyemese de sanki hepsi bunun doğru karar olduğunu biliyordu. Sanki hakikat buydu. Hayatlarının kısa vadede değiştiği söylenemezdi. Sonrasında artık kendileri olmadıkları da söylenemezdi. Ancak, kalplerinde değişimi hissettiler.

Ödenecek ağır bir bedel olacak. Fakat ben onu ödeyeceğim. Eğer beni takip ederseniz.

Bu, onları daha cesur, amansız kıldı. Düşüncelerinin mavi tilkinin zihnindeki prizmadan geçip tek bir noktada toplanmasını sağladı.

Artık oyunlarının bir amacı vardı.

Alev alev yanan kumların ötesinden üç insan gelecek...

2. Üç

v.3.1

i.

şer bir yıldızın altında
şehre geldiler

Şehir'in tozlu kıyısında, gökle yerin arasında-
ki çizginin gözü kamaştırdığı yerde bir parıl-
tı, bir ışık. Üçünün gelmesiyle buharlaşive-
ren ve geriye krom ve kimyasal kokusu bırakan
sonsuz bir ışıldama. Bataklık ve hiçlikten oluşan
bir düzlükte, Şehir'in ötesinde ne yaşayabilirdi
ki? Ne yetişebilirdi?

Ardından tabanı yıpranmış bir bot, toz top-
rak üstünde sürttü. Tıpkı oraya acil iniş yapan
bir uzay aracının önünden kaçacak insan gibi,
bir akrep-yaratığı sığınabileceği güvenli bir yere

kaçtı. Ancak botun sahibi, akrebin doğal olmadığını biliyordu ve kaçışacağını tahmin ederek biyoteki sert topuğunun altında ezdi.

Botunu yere sürten, daima önde giden üç kişiden ilkiydi: Grayson isimli, uzun boylu, yaşı belirsiz siyahi bir kadın. Başında saç yoktu, çünkü hızı severdi. Sol gözü beyazdı, ama yine de onunla görebiliyordu. Neden görmesindi? İşlem acı verici ve pahalıydı, uzun bir süre önce aldığı eğitimin bir parçasıydı. Artık başka kimsenin göremediği şeyleri görebiliyordu, görmek istemese bile.

Taşa tekme attı ve taş, Şehir'in nankör, örtülü çehresine doğru yuvarlandı. Bir anlığına güneydeki beyaz, yumurta şeklindeki Şirket binasının görüntüsünü kapadığında tatsız bir zevk duydu.

Diğer ikisi Grayson'ın arkasında belirdi, kansız gökyüzü çevreliyordu onları. Chen ve Moss; yanlarında ise çanta dolusu ekipman ve erzak.

Chen iri yapılı bir adamdı, artık sadece bir kelimeden ibaret olan ve sessiz bir çığlık ya da Grayson'ın geldiği, ama artık var olmayan yer kadar anlamsız bir ülkeden geliyordu.

Moss kökeni, cinsiyeti, genleri bakımından inatla tarafsızdı. Bazı zamanlar ona bir kadın olarak hitap edilmesini tercih ederken, bazen etmiyordu. Moss, insanların nefes alması kadar kolay değişebiliyordu; düşünmeden, zorunlu olsun ya da olmasın. Moss her türlü kapıyı açabilirdi. Ancak, Grayson ve Chen'in de güçleri vardı.

"Burası mı?" diye sordu Chen, etrafına bakınarak.

"Tam bir çöplük," dedi Grayson.

“Eski mekânlar hiçbir zaman aynı görünmez,” dedi Moss.

“Ne kadar dökük olursa olsun, kurtarmamak yazık olurdu,” dedi Grayson.

“Burayı kurtaralım mı o halde?” diye sordu Chen.

“Biz yapmazsak kimse yapmaz,” dedi Moss, ritüeli tamamlayarak.

Bütün diğer zamanların yankıları, işler yolunda gittiğinde dedikleri, yolunda gitmediği zamanda dediklerini siliyordu.

Artık tam olarak konuşmuyorlardı. Daha ziyade konuştuklarını birbirlerinin zihnine aktarıyorlardı, böylece dışardan bakan biri onları eski bir mezarın tepesindeki toprak kadar sakin ve pasif görüyordu.

Yuvalarını nasıl düşleyebilirlerdi ki? Orayı devamlı görüyorlardı. Uyumak üzere gözlerini kapattıklarında görüyorlardı. Devamlı önlerinde, arkalarındaydı; ileride gelecek olan mekânların yerine geçiyordu.

Chen, Şehir’e şer bir yıldızın altında geldiklerini, çoktan tekrar ölmeye başladıklarını ve burada kendilerine bir sığınak değil de katalizör bulacaklarını söylemişti. Ancak üçü de uzun bir süredir ölmekteydi ve ölüme geçişlerini mümkün olduğunca uzatacaklarına, zor ve çirkin bir hale getireceklerine ant içmişlerdi. Ölene kadar çırpınıp debeleneceklerdi. Sonsuzluğun yansına kadar uzanacaktı.

Hiçbiri bir denklem kadar güzel ve yüce olamazdı ama. Hepsi amaçlarına doğru ilerliyordu, çünkü günlerden bir gün, aylardan bir ay, yıllardan bir yıl Şirket'i yerle bir edip geleceği kurtarmak istiyorlardı. Ne gelecek ama. Başka hiçbir şeyin pek anlamı kalmamıştı, aralarındaki sevgi dışında. Çünkü Grayson, zaferin savurgan olduğuna inanıyordu ve Chen ise kendi kendini beyan eden bir güzelliği önemsemedi, zira güzelliğin ahlaki olmazdı ve Moss da çoktan kendini insanlığın ötesinde ya da üstünde bir amaca adanmıştı.

"Hazır daha insanken," diye dalga geçerdi Grayson, ama bunun tek sebebi, aralarından bir tek Grayson'ın bunu iddia edebilmesiydi.

Olabilecek en iyi ihtimal buydu. Bu, Şehir'in yankısı, ilk versiyona, orijinaline en çok yaklaşıcakları haliydi. En azından Moss öyle demişti.

Grayson huzursuz olandı, liderleriydi, bir liderleri olduğu söylenebilirse tabii. En öne geçti; boş gözü ile eli silahlarıydı ve hiçbir şey onlardan daha iyi nişan alamazdı. Fakat üçünün de huzursuz ve tehlikeli düşünceleri vardı. Üçünün de tuhaf takım-yıldızların ve uzak koordinatların izleri yüzünden sarsılmış zihinleri vardı. O haritaya göre cehennem, kan ve cinayet ve ihanet arkalarındaydı.

Üçü eve döndükleri ve her yerde Şirket'in malı sayılan Şehir'e doğru yürüdükleri için düşmanları da peşlerinden geliyordu. Görünmez bir tuzağı tetiklemişlerdi.Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kumdan hayaletler fırladı. Kum gibi, ama kumdan olmayan rüzgâr hortumları oluştu ve parıldayan gözleri olan devasa canavarların şeklini aldı: Amaç yerine nanitleri olan biyomaddeler, ayaklanmalarının cezası olarak üstlerine salınmıştı. Toprağı yiyip onu dönüştürdükten sonra tekrar kusan, yeri kazıp içine giren çenesi sarkık bir leviathan. Güneşi kapatan, çok kanatlı uçan bir yaratık. Pençeler, yırtıcı dişler ve öldürme arzusu bekledikleri şeylerdi. Yaratıkların attıklarını her sarsak adımla daha da somutlaşıyorlardı, böylece hayalet veya yıldız maddesi gibi görünen şeyler büyük, fısıltı gibi bir iç çekme ve içten gelen bir inlemeyle toplandı, eskiden zayıfken artık güçlenmişti.

Onları bir tek Moss sempatik bulurdu ve bunun tek sebebi, kendi etinin Grayson veya Chen'den ziyade o yaratıklara daha yakın olmasıydı. Sanki çölden değil de geniş ve kadim bir denizden çıkmışçasına fosfor gibi parlayan, buhar gibi neredeyse ağırlıksız biyomadde, zümrüt ve turkuaz renklerde akıyordu. Tuzlu suyun kokusu üçüne bir dalga gibi çarptı ve tadı, Paleo-Mezozoik geldi, müzede eski kemiklere gösterilen saygıyı hak ediyordu.

Fakat bu canavarlar, bu üçünden başka düşmanlarla savaşması için yaratılmıştı ve üçü de yürümeye devam ederken ne tereddüt ettiler ne de hayaletlere ilgi gösterdiler. Korkunç seslerini, salya akıtan ağızlarını, ısınmış kumun üstünde süzülen gölgeleri görmezden geldiler ve üçünün

molekülleri savunmacılarla çarpışınca korumalar yok oldu, tekrar kuma dönüştü.

Bazen böyle olmuyordu.

Bazen bu üçü değil de aralarından biri ya da ikisiyken ya da başka bir kılığa girdiğinde ve bu sebeple zayıf düştüğünde nöbetçiler onları yutuyor, etlerini yırtıyor ve kemiklerini kınıyordu. Cesetleri toza çevirip hayaletlerin DNA'larının bile ne denli tehlikeli olduğunu biliyorlarmış gibi o tozu hapsediyor ve salamura yapıyorlardı. Ölçüm almış, bunun kanıtlarını kaydetmişlerdi. Bunun gerçek olduğunu biliyorlardı.

Şimdi bu Şehir'de, kocaman bir semender şeklinde ikinci bir dalga geldi. Grayson bu sürpriz karşısında zıpladı ve kolunu savurdu. Elinin ucunda bir bıçak, semenderin pullu boğazında kırmızı bir çizgi belirmişti. Kumlardan fırlayan bu semender biyotek değildi, doğal yollarla üremişti ve yaradılışı gereği de doğal bir ölümle sonuçlanacaktı.

Yine de olağandışı bir yönü vardı; semenderin bir uzvu göğe doğru kaçarcasına koptu ve çırpınıp yükselen bir kanada dönüştü. Bu kanat da Şirket'e bilgi uçurabilecek bütün bir kuşa evrildi.

Ancak, Chen yüzünden yapamadı. Chen sol elini göğe kaldırdı ve "eli" olarak kendini tanımlayan kısmının kendinden ayrılmasına, kanada doğru dönüşüp bir yıldız gibi fırlayarak uçan şeyin yolunu kesmesine izin verdi. Onu parçalara ayırdı ve yeşil cam kırıkları ya da krokan parçaları gibi yere geri düştü.

Bu sırada havadaki eli, boş gökyüzünde bir işaret ışığı gibi altın renginde parladı.

Canavarlar gitmişti, ilk sınavı geçmişlerdi. Fakat bu sefer öncekinden farklıydı. Daha zordu. Hepsi, nasıl olduğunu açıklamada zorlansa da bunu hissedebiliyordu.

“Bizi takip edecekler.”

“Bizi hep takip ediyorlar.”

“Kırk kanatlı ördek?”

“Çoktan geldi.”

Bazen daha uzun sürerdi, ama hep gelirdi: Kırk kanatlı ördek, sudan geriye karanlık bir lekenin kaldığı tozlu havuzdan, üçünün gelişini izliyordu. Ördekten ziyade sürüngendi. Semender gibi. Dişli. Ördeği andırıyordu. Sadece uzaktan ama. Yakından bakınca tek gördüğünüz bir canavardı. Bazen ona “kara kuş” diyorlardı.

Ördek onları daima Şehir’de beklerdi. Bozuk ya da yanlış yönü göstermesi için ayarlanmış, takılı kalmış bir pusula gibi daimiydi. Ördek onları bütün versiyonlarda, onca sene boyunca beklemişti.

Mantraları şu şekildeydi: “Önce ördek, sonra tilki.” Son zamanlarda sonuna, “Sonra da balık,” diye ekliyorlardı. (Ya da bazen “vatoz” olurdu, kuru deniz yatağının üstünde bolluğun anısı gibi süzülürdü.)

Geldiklerinde ilk soru, “Ördek bizim tarafımızda mı, değil mi?” oldu.

Çünkü ördek onlara karşıysa felaket daha olasıydı. Belki de az önce yendikleri canavarları ördek getirmişti dünyaya. Fakat önlerinde durup

doğalarını analiz ettiği ve daha spesifik silahlar kustuğu zamanlar daha kötüydü; ördeğin, üçünün amacına kesin olarak karşı durduğunu öyle anlıyorlardı.

Ördeğin altındaki zeminde bir varlık bulunuyor, ördeği alttan takip edip ona güç veriyordu. Bu şeyi hiç görmemişler, ama bir lanet gibi hissetmişlerdi.

“Ördek burada bizim tarafımızda,” dedi Moss.

“Kendinden emin değilmişsin gibi geliyor kulağa,” dedi Chen, silah kolunu uzatıp ördeğe zarar vermeye hazır bir şekilde.

Moss pes ederek, “En olmadı tarafsızdır,” dedi, ama yine de emin değildi.

Bu da Chen’i ve Grayson’ı endişelendiriyordu.

Geçmişte, Moss’un her şeyi bildiğini ve her zaman haklı olduğunu fark etmişlerdi. Ördek, Moss’un zihninde pürüzsüzse o zaman ördek onlara zarar vermezdi. Eğer sertse onlara zarar verirdi. Moss ancak bu şekilde açıklayabiliyordu.

Grayson’a göre önlerindeki ördek, ışık saçan kımıl kımıl kurtçuklarla dolu ufak bir güneş gibiydi. Özel gözü ördeği analiz edemiyor ya da kör edici aurasını aşamıyordu. Bu yüzden ördeği parçalarına ayıramıyordu. Tuzdan bir kaide mi, yoksa etten bir duvar mı bilemiyordu. Görüşünde hiçbir oran görünmüyordu.

Artık kapatamadığı görüşünü düşününce ördeği çözmemesi onu rahatlatıyordu bile. Gözünde bir şeyler ters gitmişti, dünyadan o kadar çok bilgi geliyordu ki artık gelenler veri sayılmazdı ve

Grayson'ın, akıl sağlığı için devamlı geri çekilmesi, gelenleri baskılaması gerekiyordu.

Fakat Grayson kırık kanatlı ördeği hoş karşılıyordu, çünkü ona kırık bir şeyin bile işe yarayabileceğini, hiçbir şeyin heba edilmemesi gerektiğini, kırık görünen bir şeyin aslında bütün olabileceğini hatırlatıyordu.

“O zaman önce tilkiler,” dedi Grayson. “Tilkilerle görüşeceğiz.”

Ritüel. Eğer ritüel bozulursa başka neler bozulurdu?

Üçü ekipmanlarını alıp hep beraber Şehir'e doğru kumların üstünde ilerledi. Her şeyi kaydeden ördeğin şüpheli bakışlarını da üstlerinde hissettiler.

Gölgeleri uzun ve tehlikeli, hava karanırken gidip geliyor ve alev alıyor gibiydi. Yine de seneler boyunca birbirlerini çok sevmiş ve birbirlerinin sadece en iyi yönlerini görmüş, artık kaybedecek bir şeyleri kalmamış üç kişi gibi boyun eğmeden devam ettiler.

Son Şehir'de başarısız olmuşlardı, bir öncekinde de. Ondan öncekinde de. Bazen bu başarısızlık iğneyi daha derine batırıyordu. Bazen de o başarısızlık hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Ama belki bir gün belli bir çeşit başarısızlık, değişim için yeterli olurdu.

ii.

ateşe ihtiyaçları yoktu
zira o ateş
hepsinin içinde yanıyordu

Chen gelecekten ufak tefek şeyler görebiliyordu, “ama sadece denklemler şeklinde.” Bundan sıkça yakınır ı. Sayılar ete, iradeye saldırabilirdi, ama nadiren bir şeyler oluştururdu. Onlar için moral hiçbir zaman sayılara baēlı olmazdı. Chen öngörülerinden, denklemlerinden şiir yazardı, çünkü bu denklemler bilgi olarak yararsızdı ve hiçbir zaman geleceēi deēil de geçmişi görüp görmediēinden emin olamıyordu. Bir çeşit geçmişi.

Chen piyano çalmayı ve bira eşliğinde güzel bir yemek yemeyi severdi. Yemeyi severdi, çünkü fiziğini korumak için olağanüstü bir enerji harcardı. Piyano çalmayı da dikkatli olması gerektiğini, kalın parmaklarına özen göstermesi gerektiğini hatırlattığı için severdi. “Beni daha da çevik yapıyor,” dese de kendi geçmişiyle bağından dolayıydı. Ya da ona geçmişi olarak ne aşılandıysa ona.

Son zamanlarda ikisi de pek yoktu. Yemek ve piyano. Besinini, onun için pek fark yaratmayan havadan, havadaki moleküllerden alıyordu; Moss ile aldıkları notları karşılaştırırlardı, çünkü Chen’in geçişi buharlaşmaya ya da püskürmeye karşı bir savaşken, Moss’unki bir birikim fazlalığı olan sıvı haller arası geçişlere benzerdi.

Et kuantumdu. Etin bedeni de, aklı da kirlenmişti.

Chen beyninin bir tarafında olasılıklarla, diğer tarafında imkânsızlıklarla uğraşırdı. Zira çok da uzak olmayan bir gelecekte bileşenlerine ayrılması daima bir olasılıktı. Kendini hem karmaşık bir denklem hem de senfoni gibi görmeye başlamıştı, aralarındaki fark neydi ki zaten?

Chen, Şirket’in denklemini anlamıyordu ama. Belki de evvel zaman içinde kendini o denklemin içinde kaybettiği içindi ya da bazen dediği gibi sistem, kaynaktan nefret ederdi. Yapısını bir labirente, alaya çevirirdi ve anladığınızı düşündükçe Şirket tarafından daha da ele geçiriliyor, kayboluyordunuz.

Yürürken içi boşalmış binaların içindeki her gölgeden şüphe duyuyorlardı.

“Hiçbir zaman gerçek olmadı.”

“Oldu,” derdi Chen ya da Moss, kim olduğu fark etmezdi.

“Kalıcılık bakımından gerçek değil.”

“O halde hiçbir şey gerçek değil.”

“Yeterince gerçek.”

Yeterince gerçek, onları dağılmaktan alıkoyan çapaydı. Her versiyonda böyleydi.

Chen’in parlayan yıldıza benzer eli, sürüklenmeden önce sönmeye başlamıştı. Bu yüzden düşmemiş, onun yerine el şeklinde bir kül tabakası halinde hafifçe, içi boşalmış bir şekilde havayı okşayarak inmiş, daha yere değemeden dağılmıştı. Sabaha kadar onun yerine yeni bir el büyümüş olacaktı.

Yine de elinin aşağı uçtuğunu, sürüklendiğini, hiçliğe dönüştüğünü hissediyordu. O çözünmenin ağırlığına ve kesinliğine bayılıyordu.

Moss’un yanı sıra Chen’in eli de onu yaratanı gözler önüne seriyordu: Charlie X. Chen onu gruplarının kayıp dördüncü üyesi gibi görürdü. Boş bir umut. Versiyonların hiçbirinde bunu destekleyecek bir şey yoktu. Charlie X’in beynine hedef almak istediği bir kurşun dışında Grayson’ın radarında çıkabilecek bir şey yoktu. Artık çok geç olsa bile.

Charlie X karatahtanın silinen bir kısmındaydı ve artık kimse denklemi çözemiyordu. Sadece ilk verilen cevabın yanlış olduğunu biliyorlardı.

“Benim amacım ne?”

“Amacını mı kaybediyorsun?”

“Amacın savunmandır.”

“Benim hâlâ kullanabileceğim üç tane amaç var.”

Hepsi bu yol boyunca amaçlarını kaybediyor muydu?

Eğer öyleyse aralarından amacını en az kaybeden Moss’tu, çünkü kaybetme lüksü yoktu. O haritaydı, oraya girip çıkmalarının tek yoluydu, soygunun lideri ve planın kendisiydi.

Chen’in denklemi, aralarında artı işaretleri olan dairelerden oluşan bir duvardı. Bir de bileşenlerinden daha fazlası olduğunu kanıtlayan temel geometri. Hepsi matematikle bir arada duruyordu.

Fakat Moss... O daha dağınıktı. Moss’, yosun se-verdi. Bir de likeni, denizsalyangozu, deniz tuzunu, kumsalı ve bazı şeylerin jeolojik boyutlarını tahmin etmeyi. Çilek de seviyordu, artık gittikleri hiçbir yerde bulamadığından âdeta âşıktı çileklere. Ayrıca Moss ihtiyacı olan her hayvanı ya da bitkiyi kurtarmayı da severdi. Bunu hak ettiklerine inanırdı.

Moss, Chen’in parçasına tanık olduğu bir suça bağlı yaşıyordu; ikisi de bunu Grayson’la paylaşmamıştı, paylaşılınca tekrar açılacak bir yara gibiydi bu. Moss o duvarı yüksek ve aşılamaz tutuyordu. Grayson, kendini bu denli açık bir şekilde paylaşan birinin, bir sırrı tutmasına nasıl alınabilirdi ki?

* (İng.) Yosun demek. -çn: <https://rantey.org>

Yine de bazen Grayson'ın kötü/iyi gözü ipuçları yakalıyordu. Gözü yabancı şeylere öyle maruz kalmıştı ki, ikisini de hem kapatıp hem de açmıştı. Grayson'ın gözü Moss'u, farkında olmadan anıları dışarı sızıyormuş gibi, uçuşan kar tanelerinin arasında, bir tünelden çıkarken, yanan bir kulübeden çıkarken görüyordu. Yoksa bu ona yansıttığı bir şey miydi? Bunu nasıl anlayacaktı?

Chen için Moss, birbirlerinin üstüne devrilen dairelerden ya da sıfırlardan oluşan bir duvardı ve her birinden farklı bir Moss başını uzatıyordu. Bunlar da denklemin geri kalanına yer kalmayana kadar, parantezler sarmaşıklara dönüp karatahtayı çatlatana ve matematiği, hiçbir zaman çözölemeyecek bir şeye dönüştürene kadar kendi içlerinde bölünüp duruyorlardı. Bu sırada Moss da o dairelerden birinden çıkıp kaçıyordu, çünkü Moss, söylemekten zevk aldığı üzere, istese ayak başparmağından bir başka Moss çıkarabilirdi.

Chen, Moss'un nezaketine, Grayson'ın hiçbir zaman anlayamayacağı şekillerde minnettardı. Orada olmanız gerekirdi. Hayal edemezsiniz. Empati yetmezdi. Hayal gücü yetmezdi.

Buna karşılık Grayson, içinden güneş ışınları ve o ışınların arasında sayılardan oluşan bir ağ gibi çıkan hesaplamaların yayıldığı tek bir daireydi. Surata atılan bir yumruk gibi doğrudan olmayı seviyordu. O kadar uzun seneler uzayda bu şekilde hayatta kalmıştı ki artık onun için başka

çözüm yoktu. Görevlerinin tehlikelerini biliyordu, çünkü Chen'den, Moss'tan önce çok az seçeneği vardı. Chen, doğası gereği bunu yapmasına rağmen onu bir diyagrama veya şiire çevirmemeye çalışıyordu. Çenesinin gergin duruşuna rağmen Moss'un sıfırları gibi devrilmesinden, ama devrilmeye alışık olmadığı için de titreyerek ayrışmasından, parçalanmasından endişe ettiği için Grayson'ı çözmeye çalışmıyordu.

Chen, Moss, Grayson. Hepsi kendileri için tek bir isim kullanıyordu artık. İsimleri azaltmışlardı, artık fazla aşinaydılar. İki ismin yarattığı sınıra ne gerek duyuyor ne de istiyorlardı. Kamp yaptıklarında çekinmeden, vücutları birbirlerine tam oturacak şekilde sokulurlardı. Bu şekilde durmak, birbirlerine dokunmak onları öyle rahatlatıyordu ki birbirlerinden ayrılmaları zor oluyordu. Ateşe ihtiyaçları olmuyordu, zira ateş içlerinde yanıyor, en derin soğukta bile onları ısıtıyordu. Kaynağı da Moss'tu.

“İyi geceler Moss.”

“İyi geceler Chen, Grayson.”

Grayson cevap olarak bir şeyler mırıldanmakla yetinirdi, ama onları sevdiğini biliyorlardı.

Hepsi öz-yok ediş deneyimi yaşamıştı. Chen, Chen'i öldürmüştü. Moss, Moss'u içine almıştı. Grayson da hem Chen'i, hem Moss'u öldürmüştü. Moss Chen'i, Chen de Moss'u öldürmüştü. Böylece samimiyetleri üzüntülerinin ve pişmanlıklarının yanı sıra katlanarak artmıştı. Tam da bu

kozanın içinde beraber, dip dibe yatıyor; hayatta kalan Chen'i, Moss'u ve Grayson'ı el üstünde tutuyorlardı.

Üçü de kırk kanatlı ördeğin onları uzaktan izlediğini hissedebiliyordu. İyisiyle kötüsüyle.

Kara kuş.

iii.

yüzü daha hiçbirini yansıtmıyordu
o korkunç deneyimleri

Şehir ve Şirket, Aynıklar'da, Chen'in deyimiyle birçok farklı isimle biliniyordu. Esaslar'da onlara Şirket'in tercih ettiği üzere, kenarları yontulmuş, tutulacak yeri olmayacak şekilde sadece Şehir ve Şirket diye hitap ediliyordu. Esaslar'da risk daha yüksek olsa da ödülleri de bir o kadar iyiydi. Aynıklar batıyor, dikkat dağıtıyordu ve hepsi buydu.

Fakat Şehir'in farklı versiyonları, Chen'in hesapladığı ve Moss'un simgelediği tek değişken değildi. Zaman ikinci bir değişkendi ve merha-

metsizdi. Bazı Zamanlarda kendi geleceklerine doğru hızla ilerliyorlarmış gibi hissediyorlardı ve en kötü anlar da bunlardı.

Şehir el değmemiş düzlüğün üstünde parılıyordu ve bir o kadar da korkunçtu. Şirket binası iyice şişmanlamış ve genişlemiş, akarsu kolları ona doğru akmaya başlamıştı; çorak alanları ya da çorak tepeleri yoktu. Kan kokuyordu. Sadece Şirket vardı, Şehir yoktu. Bu labirent versiyonlara, kendi faniliklerine ve işe yaramazlıklarına hızla sırtlarını dönüyorlardı. Çünkü bundan kazanabilecekleri hiçbir şey yoktu, sadece kaybederlerdi.

Şehir, el değmiş düzlüğün üstünde tütüyordu ve bir o kadar da korkunçtu. Şirket binası ölü, boş bir kabuktan ibaretti ve bütün akarsular kurumuştı. Tamamı çorak alanlar ve şahit tepelerden oluşuyordu. Sadece Şehir vardı, Şirket yoktu. Devasa yabancı çiçeklerin suretine bürünmüş, mürekkepbalığı ve bukalemunlar gibi kamufle olabilen, şekil değiştiren yaratıklar da saklandığı yerden başını uzatan her şeyi değiştiriyordu. Ölümün kokusu yoğun, kadifemsi bir iç çekiş gibiydi.

Havayı solumamaya çalışarak koruma tulumlarının içinde geçirdikleri günler sonrasında bu versiyonlara yavaşça sırtlarını dönüyorlardı. Böyle bir yerde belki tekrar bir araya gelebilirdiniz, ama ne bir sığınak ne de düşman bulurdunuz. Uyuşturulabilir ya da avlanabilirdiniz ve uyuşmak da günün sonunda ölmek gibiydi. Filizlerle dolu bir rüyadan uyanıp parçalanırdınız.

Çünkü vücutlar bunu istiyordu: Huzura kavuşmak. Daha fazla bilmemek.

Bu Şehir, diğer bütün Şehirler gibiydi. Kuzeybatıda gözlemevi, kirli ve çamurlu bir yola dönmüş ırmağın arkasında, kuzeydoğuda fabrikalar vardı. Fabrikaların güneyinde, Şirket'in çalışanlarını yatırdığı geniş, yıkık dökük harabelerden oluşan apartmanlar bulunuyor, güneybatıda da Şirket binasının beyaz lekesi duruyordu.

En çok değişiklik gösteren şey fabrikalarla Şirket'in arasındaki boşluk, çapraz bir şekilde uzanan kadim deniz yatağıydı. Bazen bu yatak tam bir harabe olurdu. Bazen de orayı çevreleyen ırmağa akan muhafaza havuzlarıyla dolu bir ırmak ağzı. Bazen Şirket'in uydusu görevini görürdü, en azından ilk zamanlarda. Başarılı olmasa da faaldi. Çok sayıda insan geçimini sağlıyor, hatta belki de Şirket'ten çıkanlara yiyecek satıyordu.

Bu görülerden özellikle Grayson şüphe duyuyordu. Şirket'in yaptığı her şeyin birilerine yardımını dokunsa da başkalarını yok ediyor, öldürüyordu. Geri kalan her şey yalandı ve buna karşı koruyacak hiçbir tulum yoktu.

“O benimkinde yoktu.”

“Benimkinde vardı.”

“Benimkinde sadece madenler vardı. Orada.”

Orada ve orada ve orada.

Havaya uçabilen türden madenler değildi. Zihninizi yok edip vücudunuzu değiştirebilen türden madenlerdi. Varlığınızın fikrini bile yok ederdi.

Karanlık bir espri. Eski bir espri. Hatırlaması kullanışlıydı, ta ki hiçbir şey... hatırlayamayana kadar.

Bazı zamanlar da geri giderler ve Şirket farklı yapımlarında olurdu. O kadar hareketli ve çok sayıda koruma olurdu ki karşılarındaki tehlikenin ve zorluğun derinliğini kestiremezlerdi. O kandırmanın içinde kendinizi kaybedebilirsiniz, geleceğin muhteşem olacağına ikna olabilirdiniz... tabii çoktan gelecekleri görmediyseniz. Şan vaat eden her şey kan oluyor, alttan alta ölüm yayıyordu. Ölüm de kalan son günlerde tekrar birdenbire yüzeye çıkmadan önce derinlere dalmayı tercih ediyordu.

Böylece içine doğru katlanmaları üçüne imkânsız olanları göstermesin diye iç pusulasını bilmek için Chen'in denklemlerini kullanan Moss, sadece yıkımın acı ihtimalinin bulunduğu Şehirleri, mümkün olanın eşiğini, onlara bir koridor, bir an sağlayanları seçiyordu.

Moss'a bağlı olan Chen de tahribatın ve hızlanma-oranlarını hesaplıyordu. Ördeğin felaket/soru-cevapları, başka Chen'ler, bir gün kötü bir Moss'la ya da Grayson'la karşılaşma olasılığı gibi görece bilinmeyenleri hesaba katıyordu.

Delirmemiş, hafızası silinmemiş bir Charlie X'le karşılaşmak, Chen'in Charlie X'ten nefret etmemesi ya da Charlie X'in ona yönelttiği bakışlarını üstünde hissetmek ne kadar güzel olurdu. Charlie X'in genç ve masumiyetiyle neredeyse tamamen niteliksiz olduğu, korkunç şeyler dene-

yimlemiş olduğunun daha yüzüne yansımadığı bir âna geri gitmek...

Chen'in hesaba hiç katmadığı şeye.

Paçavralar içindeki Charlie X'in, gözlerinin ardında bir şeyler yerine otururken ona söyledikleri. O versiyonlarda ve günlerde Charlie X kendine çok tutunamadığından yerine oturan şeyin tekrar çıkması.

O sefer. O yerde. Moss ile Grayson başka bir şeyle meşguldü ve Chen kale nöbetçisiydi.

“Seni hatırlıyorum. Seni hatırlıyorum. Seni hatırlıyorum. Sen sadece gördüğüm bir rüyaydın. Benim yarattığım bir rüya. Sen bundan ibaretsin.”

Chen titremiş, çözüne ve çözünürken karanlığa Charlie X'i de sürüklemeye içgüdüsüne karşı koymuştu.

Çünkü bu, teslim olmak olurdu.

Moss, Chen'in işe yarar denklemlerini yönetmek için kurallar koymuştu. Moss'un “gel-git havuzu kuralları”nın arasında şunlar vardı: Hareketsiz kal, ufal, yanına doğru kamuflajı al, iyi saklanma yerlerini bil, sembiyot ya da parazit ol, zehirli ol, vücut parçalarını yeniden oluşturabil.

Hayatta kalmak istiyorsan, uzun süreler boyunca hareketini sıfıra indir. Akıma güven. Akım. Akım. Canlılar çoktan orada. Met zamanında su, bütün gelgit havuzlarının üstünde dalgalanırdı; eskiden el değmemiş, kendi ufak krallıkları olanların üstünde bile.

Bu en saf Şehir'se, diğerleri ve Kaynak'ın içinden en çok süzülense, o zaman etkisi de en büyük olan olurdu.

Ama ufak ol, hareketsiz ol. Sabret. Belki de ilk ya da bininci dalgada olmayacaktı. Çünkü doğrudan olan korunuyordu. Önce Şirket'in içindeki kürelerden oluşan duvanı kirletip sonra Kaynak'a gidiyordunuz. Geçit duvanı, Şirket'in geldiği yere giden büyümlü ayna. İçeri sızmasına izin veriyordunuz, yavaş etki eden bir zehir gibi, ama aslında:

Hayattı, yine.

Bazen kendini, *burada* yapmadığı şeyleri yapmak için gelgit kurallarını kullanırken buluyordu. Vadide durduğunun, kendi ikizinin yanında Chen'le yola koyulduğunun hayalî hissi.

Grayson'ın ona dönüp şu üç şeyden birini söylediğinin anısı:

“Bu sefer. Bu sefer. Hissedebiliyorum.”

“Bir gün. Gelgit havuzlarına geri döneceğiz.”

“Kaç kez oldu artık?”

Düşük, içi boş gelen bir sayı söyle.

Chen'in denklemlerinden biri dışarı çıkmak için bağırıyormuş gibi. Tıpkı Chen'in kürelerden oluşan duvarda hapsolmuş yaratıkları gibi.

iv.

*çünkü veremezsiniz
çoktan sahip olduklarımızı*

Her Şehir’de olduğu gibi bu Şehir’de de üçü, tilkileri bulacaklarını biliyordu. Moss tilkileri sevse de Grayson onlardan şüpheleniyordu. Fazla zeki olduklarını düşünüyor, Şirket’in sinsi doğasının yanı sıra tilkilerin de başarısız olmalarına sebep olduklarına inanıyordu.

Chen’in bir fikri yoktu, çünkü hesaplamalarında tilkiler daima planın bir parçası olmak zorundaydı. O yüzden onlara karşı boşa herhangi bir duygu beslemekle hiçbir şekilde uğraşmıyordu.

Kaya ve otlarla dolu bir ırmak yatağına parçaları yayılmış çatlak, ölü bir köprünün üstünde tilkiyle buluştular. Güneydoğuya, Balkon Kayalar apartmanlarına doğru su yolu boyunca ilerlemişlerdi. Kamuflajlarını giymişlerdi, o yüzden neyin önünden geçerlerse geçsinler hafif bir parıltı olarak görünüyorlardı sadece. Moss buna “peri modu” demeyi seviyordu.

Tilki köprünün yüksek bir kısmına geçerek onları bir nevi pusuya düşürmüştü. Bu onları şaşırttı. Hiçbir zaman bu mekânda veya bu kadar erken olmamıştı.

Mavi tilki tamamen hareketsiz durarak onları süzdü. Bir kurt kadar büyüktü ve Grayson, tilkinin bakışlarındaki tehdidi hissetti. Gözüyle, tilkinin beyninin tuhaflıklarını görebiliyordu. Ancak tilkinin öyle mi doğduğunu, yoksa sonradan üstünde mi oynandığını anlayamıyordu.

“Evden çok uzaktasınız,” dedi mavi tilki.

“Evimiz burası,” diye yanıtladı Moss.

“Hepiniz için değil. Bu Şehir değil. Bizim Şehrimiz.”

“Şirket’in Şehir’i.”

“Sonsuza kadar böyle olmayacak.”

Moss alıcılarıydı ve Chen’le Grayson, Moss aracılığıyla mavi tilkinin konuşmasını duyabiliyordu.

“Bizden bir hediye kabul eder misin?” diye sordu Moss.

“Yabancılardan hediye kabul etmem.”

“Ama biz yabancı değiliz. Bizi tanıyorsun.”

Moss mavi tilkinin zihnine girmesine izin verdi. Tilki labirentin ne kadar derinine girerse hediyeinin de bir o kadarını kabul ederdi. Zira görevlerini anlar, Şirket'in nasıl bir yer olduğunu daha iyi kavrar ve tilkilerin birçok Şehir'de onlara nasıl yardım ettiğini görürdü. En azından umutları bu yöndeydi.

(Zihninin içine neler sızardı? Bilmeden nerelere seyahat etmişlerdi? Moss'un zihninde bir sıkıntı olarak algılanırken Chen'ininde bir ihtimaldi: $v.2.1 = 2.2 + 2.3 + 3.0 +$ yakından incelendiğinde zihni parçalayabilen şeyler.)

"Harita olmadan tuhaf yollara ben de adım atmayacağım," dedi ya da düşündü tilki. Gerçekte ikisini de yapmamış, Moss'un gözünde bir görüntü belirmesini sağlamıştı. Görüntüde tilki, sarmaşıklardan oluşan koyu yeşil bir labirentin girişinde duruyordu ve labirent aslında Moss'tu ve tilki labirente girmiyordu. Moss bu görüntüyü Grayson ve Chen için kelimelere döktü.

Kelimeler tekrarlandıkça köreldi. Moss, önceden defalarca söylediği şeyi tekrarladı: "Yardım etmezsek Şirket seni öldürür."

"Şirket bizi halihazırda öldürüyor, yine de buradayız."

Etraflarında, bütün saklanma yerlerinden mavi tilkinin arkadaşları olan kum rengi ufak tilkiler burunlarını uzattı.

"İşini daha hızlı ve kolay hale getirebiliriz."

Tilki bunu tarttı ve bir gün Şehir'i kendi yönetecekmiş gibi Şehir'e baktı.

“Şu kadarını söyleyebilirim: Bu Şehir’de bir Moss yok. Hem de hiç. Her şeyden önce bunu aklınızda bulundurmalısınız.” Bu noktada artık Moss hem bir kişi hem de aracı olmuştu ve bir kişi olarak bile Moss’ların bir birikimiydi ve hepsi içinde yaşıyordu. Moss ne zaman başka zaman düzlemlerinde başka bir Moss’la karşılaşsa onunla birleşirdi ve bunun sayesinde kuvvetlenmişti.

Sonra tilki köprüden indi ve gözden kayboldu; takipçileri de sanki hiç var olmamış gibi eriyip gitti.

“Bu daha önce hiç olmamıştı,” dedi Chen. Tilkinin Moss’a nasıl aç bir şekilde baktığını fark etmişti. Leziz bir lokmaymış gibi. Bu da daha önce hiç olmamıştı.

“Zaman tanı,” dedi Moss, Zaman gelmiş geçmiş en büyük şaka olsa da. Şehir’de Moss’ları olmadığı için daha az Zaman’a sahip olsalar da. Yeni bir partner, yeni bir birleşme yoktu.

“Ne kadar zamanımız var?” diye sordu Grayson.

(Chen’e geri gelense 7’nin aynı anda hem şanslı hem de sınırlı oluşuydu, bir kapı değil duvardı. 6,999999999999’da, çapasızdı. Fakat tilki bunun efendisiydi ve böylelikle bir açıdan Chen sayıların içinde... efendilerini de göremiyordu.)

Tilkiyle daha erken karşılaştıkça, Şirket de onlara daha hızlı bir şekilde yaklaşacaktı. Bunu biliyorlardı. Ayrıca Moss, diğer ikisinin bilmediği bir şey daha biliyordu: Tilkiyi yakın zamanda tekrar görecekti.

Bence çok güzelsin, diye düşündü Moss, tilkinin yok olduğu noktaya konsantre olarak. Bence geleceği hep biliyordun. Bence bu sefer sana güvenebilirim.

Ama bunu geçmişte hep yapmıştı zaten. Çünkü bu dediğinde samimiydi.

Mavi tilki nereden gelmişti? Onları usandıran, cevaplamaya çalışmaktan vazgeçtikleri soru buydu. Moss mavi tilkinin Şirket'te doğmadığını ya da Şirket tarafından yapılmadığını söylüyordu. Yapıldıysa da öyle unutmuşlardı ki tilkide Şirket'ten eser kalmamıştı. Kendi başına çalışan bir laboratuvar, diye tahmin ediyordu Chen. Ya da spontane gelişen bir mutasyon sonucuydu. İkisi de muhtemel değildi.

Moss şuna inanıyordu: Mavi tilki bütün düzlemlerdeki hemcinslerinin farkındaydı. Mavi tilki onlarla ilk karşılaşmalarından önce genellikle kim olduklarını biliyor oluyordu.

Bir keresinde Grayson mavi tilkiyi analiz edip bir tek... tilki olduğunu... görünce, yaratığın üstüne gitmişti.

Tilki, "Siz nereden geldiyseniz, ben de oradan geldim Grayson. Yukarıdan geliyorum," demişti.

Gökyüzü. Yıldızlar. Tilkinin dalga geçtiğini anlamadan hemen önce Grayson şaşkın bir şekilde fark etmişti; tilki ona, özüne kadar okunduğunu söylüyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sormuştu Grayson. Sormadan duramamıştı.

"Buram buram uzay kokuyorsun," demişti tilki. "Havasızlık, yanık, yanlış sıfırlara gerisayımlar ve Dünya olmayan yerler gibi kokuyorsun."

Fakat Grayson, tilkinin yalan söylediğini, başka bir sebep olduğunu düşündü.

Chen bu noktada hiçbir teori anlam ifade etmediği için, herhangi bir teorinin mantıklı olabileceğini söyledi. Tilki uzaylı bir akıl olabilirdi. Ya da sinsi bir yapay zekâ, kendi yarattığı bir kaderin gücüyle solucan deliği açıp zamanda geri gidiyor olabilirdi. Yollar açık, delikliyse o zaman her çeşit kapı açılabilirdi. Aralarındaki tek astronot olan Grayson, insanların evrende hiçbir çeşit uzaylıyla karşılaşmadığını, hiçbir zaman güçlü bir yapay zekâ üretememiş olduğunu söylese bile.

Grayson her defasında tedirgin hissediyor, içgüdüğü ona mavi tilkiyi bir yerlerden tanıdığını söylüyordu. Dilinin ucundaydı, ama asla hatırlamıyordu. Bu düşüncenin arkasındaki duyguya güvenmeden tilkiyi iki adım uzağında tuttuğundan emin oluyordu.

Hiçbir zaman bilmeme ihtimalleri de vardı. Çoğu zaman kimsenin hiçbir şeyin yarısını bile bilmeyip yine de memnun olmak zorunda olduğu gibi.

“Sıkıysa yakala,” diyordu bazen mavi tilki, Moss’a neşeli bir dalgınlıkla. “Sıkıysa yakala.”

Ama hiçbir zaman yakalayamadılar.

v.

ilk bakış

daima en ölümcül olanıydı

Aralarından bir tek Chen, Şirket için çalışmıştı. Bir versiyonunu haritada çok gerilerde bırakmıştı. O yüzden Şirket binasını her versiyonda ilk gördüğü an, en vahim olanıydı. Görmenin sebep olduğu travma, onu dikişlerinden koparmakla tehdit edebiliyor ve onu bir arada tutma işi Moss'a düşüyordu, çünkü Chen'in neredeyse istemsizce göğe doğru çözünebilme, Grayson ve Moss'u bir başlarına bırakıp bir daha hiçbir şeyi dert etmeme gücü vardı.

Gelgit havuzu kurallarından önce üçü, Şirket binasının ön kapısını yıkıp içeri dalmıştı. Şirket'in etrafını kuşatmıştı. Uzaktan, proksiler aracılığıyla saldırmışlardı. Şirket çalışanlarını sabotaj yapmaları için ikna etmişlerdi. Biyotek ayaklanmalarına sebep olmuşlardı. Onu yapmışlardı, bunu yapmışlardı. Fazlasıyla yaralanmış, değişmiş, zehirlenmiş ve yenilmiş, ancak Moss sayesinde oradan kurtulmayı başarmışlardı. Bütün Moss'lar sayesinde. Sadece onun sayesinde tekrar bir araya gelebilmişlerdi.

Beklemeleri gerekiyordu. Daha dolambaçlı yollar denemelilerdi. Çok daha sonra geri dönmelilerdi; Şirket büyük oranda zarar gördükten sonra. Geri dönüşü olmayacak şekilde. Tamiri olmayacak şekilde. Yine de tamir etmeyi düşünüyorlardı.

Her defasında: Şimdi ne olacak? Şimdi ne yapacağız?

Her defasında engel, bir öncekinden daha aşılmaz geliyordu.

Chen: "Kalan günlerimizi beraber geçirebileceğimiz, cennet gibi bir gelecek bulamaz mısın?"

Ama bu bir şakaydı. Çünkü Chen, diğer zaman düzlemlerinin hiçbirinde bir Moss, Chen ve Grayson olmadığını biliyordu. Çünkü o zaman düzlemleri yoktu. Şirket kendini bütün zaman düzlemleri boyunca kene gibi şişirerek yaymıştı.

Sorun buydu. Kalan günlerinizi ve yıllarınızı her şeyden uzak, bir köşede yaşamaya çalışabiliirdiniz, ama orası bile Şirket tarafından, Şehir'e

olanlar tarafından çürütülmüş olurdu. Sizi zamanla bulurlardı. Kaderinize karşı savaşmaktaki isteksizliğinizi hatırlatırlardı. Üçü bir, bir ve bir olur, sonra yok olurdu.

Grayson: “Bir dahakine.”

Moss hiçbir zaman cevap vermezdi. Grayson’ı fazlasıyla sevdiği için ondan duyduklarını düşünüyor olurdu. Grayson olmasaydı, direnmeyi bilmemiş olacağını... Çünkü Moss fazla içeride, Charlie X’e ve böylelikle kara kuşa fazla yakındı. Grayson’ın nasıl ilk günah gibi olduğunu, Moss’un eskisine göre nasıl daha kendi gibi olduğunu düşünürdü.

Bir dahakine başarılı olabileceklerini. Başarısızlığın artık geleceğe benzer bir şeyle alakalı olmayabileceğini. Günün sonunda sadece üç kişi olduklarını, bir ordu olmadıklarını düşünürdü.

Devasa beyaz bir yumurta, geniş ve gri bir üçgen, bir zigurat ya da parçalanmış bir katedral gibi bir dizi kuleden oluşsa bile Şirket temelinde hep aynı görünüyordu. Iskartaya çıkarılmış biyoteklerin bulunduğu muhafaza havuzları daima yan tarafında, kullanışlı bir cehennem ya da araf olarak, içi ölmekte olan hayatla dolu duruyordu; önündeki çorak alan boyunca da görünmez savunma hatları vardı. Bazen uçamaması gereken şeyler havada süzülürdü; sedefli mavi ve yeşil renkte, parıldayan ve şekil değiştiren, daima tetikte moleküllerdi bunlar.

Bu versiyonda beyaz yumurta şeklindeki yapı vardı, ama mimarisi boyunca ilerleyen kıvrımları ve hatları yüzünden içinde kesik, metal bir yumurta olan devasa bir yumurta keseceğine benziyordu. Başka, alakasız bir soru üzerine kendini sorguya çekmiş tembel bir bilmece gibiydi.

Bu versiyonunda muhafaza havuzları normalde çöl olan alana yayılmıştı, gerçi etraf hâlâ çöl sayılabilirdi.

“O nasıl kaçabildi?” diye sorardı Grayson, hep beraber Şirket’e bakarlarken.

“Kaçmadı, O her zaman buradaydı.”

“İyiye kullanılabilir mi?”

“Hayır, kullanılamaz. Yerle bir edilmeli.”

“Peki O’nu ikna edemez miyiz?”

“İkna edecek bir insan yüreği bulabilirsen ancak.”

“İnsan yüreğinden başka bir şey bulabilirsen ancak.”

“Eğer başarırsak O’nun yerini ne alacak?”

“Ne alırsa alsın daha iyi olacaktır.”

Fakat Şirket olmadan, Şirket’le savaşılamazlardı.

Fakat bazen bu, kendilerinden bile şüphe duymalarına sebep oluyordu.

Fakat devam etmekten başka bir seçenekleri kalmamıştı.

Bu versiyonda Şehir’i kuş ötüşleri dolduruyordu, ama bu, nanitlerin yarattığı, karşılıksız çağrılar aracılığıyla oluşturulan, çevrede kuşların

yaşadığı izlenimini veren bir illüzyonun yankısından ibaretti.

“Neyi özleyeceksin?” diye sorardı Grayson, ama zaten cevabını bilirdi.

Seni özleyeceğim.

vi.

*bütün dünyanın sorumluluğunu
kimse taşımamalı*

Grayson'ın geçmişı evden çok uzaktaydı, geri dönüp dönmediklerini bilmeden devamlı veri ve sinyal yolluyordu. Üç gemiden biri yoluna devam ediyordu. İki tanesi göktaşlarının çarpmasıyla parçalanıp gitmişti. Mürettebatı da uzayın bütün öldürme şekillerine kurban gitmişti: Kaynak yetmezliğı, yanlış kararlar, hastalık, görünmez kazalar, kozmik ölçek, güneş patlamaları, mürettebatın kendi aralarında ettiği kavgalar.

En uç ya da Grayson'ın katlanabildiğı en uzak noktaya ulaşılar. Astronot kıyafetinin içinde ka-

yaya, ayağının altındaki kayaya baktı. Kalın bir eldivenle hatlarını eliyle takip etti. Taş, bir çeşit uzaylının fosili mi, bir kask ya da surat mı emin olamadı. Belki de sadece bir tesadüftü, öyle görmek istiyordu. Hiçbir zaman bilemezdi.

Mantıksız bir şekilde, devam ettiği takdirde kaderine bakacağı hissine kapıldı. Yorulmuştu. Çimlerin, ağaçların olmamasından sıkılmıştı. Karanlıktan ya da yapay ışıktan başka bir ufuk yoktu. Değersiz numuneler. Değersiz kanıtlar.

İnsanlığın yalnız olduğunu bilmek. Tam olarak doğru koşullar olmadığı sürece bir deniz suyunun bile gelişmiş yaşam biçimi üretemeyeceğini bilmek. Günün sonunda yaşamın mikroskobik izini umursamaması. Bakterilerin kendi aralarında savaş vermesinin Grayson'ın içinde hiçbir şekilde hayranlık uyandırmaması, su kalıntılarından numune almayı bırakması gerektiğini bilmesi.

Eldiveninin altındaki taştan bir titreşim ya da ısı hissetmeye çalıştı, ama kumaş, kendi nefes alıp verişinin nabzı dışında bir şeyi hissedemeyeceği kadar kalındı.

Dönme zamanıydı.

Ancak bu sefer de bir asır boyunca evrendeki bütün tuhaf solucan delikleri arasından evine geri dönmenin bir yolunu arayacaktı. Gereksiz bir göreve çıkmış gibi hissetmeye başlamıştı. Kendini zaman içinde bir hayalet gibi görmeye başlamıştı; yıldız ve yıldız maddelerinin arasında kaybolmuş, kendine, ölü uzaya musallat oluyor, kendisinin birçok versiyonu tarafından musal-

lat olunuyordu. Geride kalanlar: Ölü mürettebat. Grayson'ın kendi kafasında hayal etmiş olabileceği fosilin yanında gömülülerdi.

Mürettebatının ölümünden sonra yaşamayı hak ediyor muydu? Cevabı yoktu; kendisini oluşturan atomların, başka birini ya da bir şeyi oluşturmak üzere dağılmaya hazır olmadığına karar vermişti sebepsiz yere.

Böylece Grayson tek başına, düşüncelerine gömülmüş bir şekilde gezindi; bazen tehlikedeydi bazen de temkinli (soğuk) hayretle dolu kozmik yerlerin büyüüne kapılır ve doğru kelimeleri bulamazdı, böylece bir süreliğine kelimeler onu terk etti... çünkü işe yaramazlardı.

Ay üssünü bulduğunda Grayson o kadar çok şeyle birlikte terk etti ki, onu kurtarmaya gelenleri insan olarak algılayamadı.

Eğer ay üssünde birileri yaşıyor olsaydı.

Bütün astronotların ölmüş olduğu belli olmasaydı.

Evinin hâlâ altında bir yerlerde olduğunu bilmeseydi.

Grayson, Şehir'in hayat barındırmayan bir versiyonuna geri döndü. Kararmış, alevler tarafından yutulmuş insanların ve hayvanların vücutları her yere dağılmıştı. Uçmanın ortasında ya da köşelere sinmiş bir şekilde. Etin akışı bazılarını zeminle bir olmaya zorlamıştı, toprağa dönmek onları kurtarabilirmiş gibi.

Ateş ve kimyasallar vücutların üstünde bir bulanıklık, kötücül bir sis oluşturmuydu. Saklıyor, ortaya çıkarıyor ve ölümlerin üstünde süzülürken tekrar saklıyordu. Şirket, işlediği suçları örtmek için sisi yollamış gibiydi.

Etrafı şoke içinde, uzaya gittiğinden beri ne kadar zaman geçtiğinin farkında olmadan gezdi. Bir astronotun yapacağı şekilde, tulumunun içinde, yaşam kapsülüyle devamlı iletişim halinde olarak Şehir'i gezdi.

Grayson'ın üste, Dünya'nın tahrip olmuş yüzeyine bakıp kendini bir gün her şeyin düzeleceğine ikna etmesi için on senelik bir yalnızlık ve havası kalmıştı. Ama onun yerine Dünya'ya döndü ve atmosferine girmek için kapsülün kalan yakıtını kullanarak bir daha hiçbir zaman geri dönemeyeceğini garantiledi. Sebepleri yeterince mantıklıydı: Fazla yalnız hissediyordu, sadece tek bir kişi olmaktan daha yalnızdı. Anılarında fazlasıyla katliam vardı.

Gönülsüzce, gözlemlediği verileri raporlayarak Şehir'in yıkıntılarını, bir ebeveynin, çocuğunun dağınık odasını toplarcasına ayıkladı. Kayıp ya da vefat etmiş bir çocuğun odasını. Hangisi değerliydi. Hangisi kenara atılmıştı. Hangisi gereğinden fazla kullanılmıştı. Fakat hepsini tekrar düzene sokamıyordu.

Uzayda disiplin ölüm kalım meselesiydi. Buradaysa her şey bitene kadar özgürlüğün bir cezası olmamıştı.

Şirket binasının dağınık kalıntıları arasında Grayson birilerinin hayatta kaldığının ve batıya kaçtığıнын kanıtını buldu. Böylece yaşam kapsülünü batıya, sahile götürdü; amaçsızca sürükleniyordu. Belki de o kadar amaçsız değildi. Grayson orada ne yapmayı planlıyordu bilmiyordu. Belki kapsülün yakıtı bitene kadar etrafı keşfederdi. Belki ölmeyi planlıyordu. Belki de hiçbir zaman gerçekleştiremediği, daha iyi başka bir fikri vardı.

Fakat orada, bir zamanlar turistleri deniz eğlence parkına karşılayan pembe kemerin altında bir hazine buldu. Yıkık dökük halde olmasına rağmen yıkılmış beton duvarlar ve yükselen deniz seviyesi bir araya gelip yapay gelgit havuzları yaratmıştı ve içleri tuhaf yaşam biçimleriyle doluydu.

Onların bakımını yapan kişi ise Moss'tu.

Grayson, Moss'u sabahın erken saatlerinde hava, kaskını çıkarmasına yetecek kadar temizken buldu. Moss bir gelgit havuzunun yanında çömelmiş, içindekilerin envanterini çıkartıyor, ısınıp ayarlıyor, bazı organizmaların gelişmesini teşvik etmeye çalışırken bazılarını vazgeçiriyordu.

Moss dünyadan değil gibiydi. Çömeldiği yerden Grayson'a dönmüş, aniden gelen ziyaretçi karşısında şaşkın bir şekilde alev alev yanan yeşil gözleriyle kırılgan görünüyordu.

Moss aylardır başka bir insanla konuşmamıştı. Grayson kendi gibi kâşifleri hemen tanırdı, o gelgit havuzlarında sonsuzluğu görüyordu. Yıldızlar içinden yansıyor.

“Pek sık dönmüyorsun,” dedi Moss. “Bazen seni arıyorum. Ama çoğu zaman yukarıdayken ölüyorsun.”

“Bu ne anlama geliyor bilmiyorum.” Çok geçmeden öğrenecekti.

“Ayrıca üzgünüm,” dedi Moss. Grayson’a öyle apaçık bakıyordu ki bakışlarını kaçırdı.

“Ne için?”

“Sevdiğin onca şeyin yok oluşunu gördüğün için.”

“Bu herkesin başına gelmedi mi?”

“Sen bir astronotsun,” dedi Moss işine dönecek. “Ölçeği farklı.”

“Hepimiz yapabildiğimiz kadarıyla başa çıkıyoruz.”

“Kimse bütün dünyanın sorumluluğunu taşımamalı.”

Grayson’ın buna bir cevabı yoktu. Tekrar Moss’a baktı. Moss’un, duyarlılığına rağmen bir sertliği olduğuna karar verdi. Bazıları buna gizli derinlik derdi. Denizi, onsuz yaşayamayacak kadar seven biri basit olamazdı. Sonraki birkaç haftada Moss’un da basit olmadığını keşfedecekti. Moss sevecen, parlak gözlü ve iyimserdi. Bunların hepsi zordu, kötümserlik kolaydı.

Fakat Moss, gelgit havuzlarının bakımını yaparken tamamen tedbirliydi. Belki Grayson onu biraz daha stratejik hareket etmeye ikna edebilirdi. Kadını anlamayı başardığında tabii. Gerçi bir süreliğinde Moss, Grayson’ı ikna etmişti. Bir

süreligine Grayson, deniz kenarında yaşamaktan memnundu.

O ilk gün Grayson, Moss'la göz göze gelemezken, çoktan âşık olduğunu anlamıştı. Moss'un o ilk gün sırf Grayson için insan suretine büründüğünü bilmiyordu.

Sonunda da yolu bulan, yolun kendisini daha başından beri bilen yine Moss'tu.

Moss, yolun kendisiydi.

vii.

*bu işaretlere bakarak
eve geldiklerini anladılar*

Balkon Kayalar binaları çoğunlukla Chen'in hatırladığı gibiydi. Hatta öyle iyi hatırlıyordu ki Moss ve Grayson, Chen'in çoktan orada yaşamadığından emin olmak için önden gitti. Fakat Chen'in eski dairesi boştu, çöp ve devasa gümüşbalıklarıyla doluydu. Gümüşbalıkları dans etti, etrafta gezindi ve üçü de gerçekten hayaletmiş gibi hiçbir korku emaresi göstermedi.

Moss daireyi terk edilmiş olarak görmüyordu. Gümüşbalıklarını görmeyi hep sevmişti. Ancak Grayson'ın, geleceği tekrar kazanma hissine karşı

geliyorlardı. Ani bir tepkiydi, beyni ona artık her canlının kutsal olduğunu hatırlatıyordu. Her çeşit yaşam belirtisinin iyiye işaret olduğunu söylüyordu.

“En nihayetinde Dünya gümüşbalıklarına kalacak,” dedi Moss, kendinden memnun bir şekilde. “Ve çölde kuleler inşa edip müthiş bir uygarlık yaratacaklar.” Çünkü Şehir’de anlatılan efsanelerden biri buydu.

Ancak sonuç olarak herhangi bir Chen bula-mamışlardı ve tilki Moss’a burada, Şehir’de hiçbir Moss’un büyümediğini söylemişti. Belki de Moss biraz daha uzakta yetişiyordu, ama bu onlara yaramazdı.

Grayson seyahatleri esnasında başka hiç Grayson’la karşılaşmamıştı; diğer ikisi ikizleri hakkında hikâyeler anlatırken mantıksız bir yalnızlık hissiyle doluyordu. Çünkü hiçbir Grayson’la karşılaşmaması, çoğu zaman düzleminde Dünya’ya dönmeden Grayson’ın ölmüş olduğu anlamına geliyordu. Çünkü hiçbir Grayson orada uzun süre hayatta kalamazdı. *Sert bir taşın üstünde eldivenli bir el.*

Chen’le Moss, Balkon Kayalar’ın terk edilmiş, içinde yaşayan pek bir şeyin olmadığı tuzlu suyla dolu yüzme havuzunu bulduklarına sevinmişti. Moss yaşayan organizmaları çoğaltacaktı; bunu, görevlerini etkilediğinden değil, doğasında olduğu için yapacaktı. Çünkü her şeyi bulduğundan daha iyi bir halde bırakmayı amaçlıyordu daima.

Balkon Kayalar’ın güney kısmında bir daireyi kendilerine ayıracaklardı; Şirket topraklarının

başladığı yeri belirleyen vadiye bakan, kolayca ulaşılabilir bir çıkışı vardı. Sessiz, görünmez olacak, orada yaşayan diğerlerinin arasına karışacaklardı.

“Benimkinde, burada yaşamıştım.”

“Benimkinde, buranın varlığından haberim yoktu. Yıkık dökük bir gözlemevinde yaşamıştım. Bodrumunda. Moss’la tanışmadan önceydi.”

“Buraya bir arkadaşı ziyaret etmeye gelmiştim bir keresinde.”

“Bir arkadaşın mı vardı? Pek sanmıyorum.”

Kocaman bir kuşun heykeli. Bir köpeğin cesedi. Mahvolmuş bir bebekevi.

Bu işaretlere bakarak eve geldiklerini anladılar. Burası onuncu Şehir’leriydi.

Balkon Kayalar’ın saldırın böcekleri püskürtülmüş-tü, leşçiller mesajı aldıktan sonra üçü tekrar, güney girişin yakınlarındaki koridoru kapatan bir kapının arkasında buluştu. Kolayca savunulabilirdi. Kapının üstündeki graffitide çölde oynayan ve gülen tilkiler vardı, hepsinin sadece tek gözü vardı. Chen denklemi dengelemek için hepsine ikinci bir göz çizdi. Moss mikrobik sensörlerini kuvvetlendirdi. Moss’un anında haberi olmayacağı tek bir sızıntı, tek bir ışık zerresi olmamalıydı.

Herhangi bir direnişle karşılaşmamış olmaları Grayson’da şüphe uyandırıyordu, eski versiyonlarda çokça saldırını geri püskürtmüşlerdi. Fakat bakışlarını kırımların, taslakların ve görüşü boyunca patlayan hayalet katmanlardan geçirmesi-

ne rağmen... normalin dışında herhangi bir tehdit algılayamıyordu.

Yine de...

“Zaman düzlemimizde ileri gitmeliyiz,” dedi Grayson.

“Körlemesine olmaz. Paniklediğimiz için yapmamalıyız.”

“Panik yaptığımdan değil. Mantıklı olan bu.”

“Ya balıklar inatçıysa? Ya balıklar direnirse?”

“Ben giderim,” dedi Chen. “Balıkları ikna ederim.”

“Hayır,” dedi Moss. “Benim ya da benim bir parçamın gitmesi lazım.”

“O zaman ben nöbet tutacağım.”

“Sadece içeri girip buraya gelmemizin sebebini yerine getirmeliyiz.”

“Ben giderim,” diye tekrarladı Chen, çarpılan bir kapının hiddetiyle.

Fakat kapı çoktan kapanmıştı. Grayson ve Moss onu görmezden geldi.

Yakında mavi tilkinin onlara evet demesine ihtiyaçları olacaktı. Kırık kanatlı ördeğin, işlerine karışmayacağından emin olmalılardı.

Ayrıca çok geçmeden peri modları yetersiz kalabilirdi. Bazen koruma tulumlarını giymeleri gerekiyordu. Moss’un duyuları, Grayson’ın gözleri ve Chen’in öngörülerine göre değişiyordu. Bu şehir’de kirlenme ne anlama geliyordu ve ne yöne doğru akıyordu?

Her şirket binası farklıydı. Fakat keşiflerin verimi azalıyor ve riski artıyordu. O yüzden, (bir

kez daha) Grayson tarafından bulunan bebekevi yardımıyla planların üstünden geçtiler. Şirket'in yedi katı vardı, ama yine de toprağa çizilen diyagramlar yerine oyuncak bebekleri, mobilya ve odaları kullanmak daha kolaydı. Bazı şeyler değişmiyordu.

Moss'un bir versiyonunu Şirket binasının içine sokup portal duvarını geçmesini, küreler duvarına girmesini sağlamaları gerekiyordu.

Ama bir konuda yanılmışlardı.

Chen hâlâ oradaydı. Chen pusuya yatmıştı. Chen onları daha önce hiç pusuya düşürmemişti. Chen ya orada olmuş ya da olmamıştı. O kadar.

Şer yıldız.

Belki de görevi oracıkta iptal edip yollarına devam etmeleri, başka bir Şehir, başka bir Şirket bulmaları gerekirdi.

viii.

*bir kişi olmaya çalışan
iki kişi gibi*

Chen, Chen'i, dairelerinden uzaktaki bir kordorda, yüzme havuzunun yakınında pusuya düşürdü. Chen, çoktan daireye girmiş olan Moss ya da Grayson'a ulaşmaya çalışmadı. Tehlike zihinlerine tedirginlik şeklinde sızdı, birikmesi zaman aldı. Sonra Chen'in ufuk boyunca ışık saçan eli kadar parlak bir yıldız gibi patladı.

Bu, başlarına fazla sık geliyordu. Chen'in kendini geride tutması. Kendini feda etmesi. Diğer kendine karşı duyduğu sadakatten mi, vicdan azabından mı, yoksa üçüne de zarar gelmesini

riske atmanın mantıksız olduğu düşüncesi mi bilemiyorlardı. Ancak her seferi daha tehlikeliydi, çünkü Şirket için varlığını ve görevlerini bilinçaltında hissetmeye başlamış gibi görünüyordu. Böylece bütün Chen'leri uzaklaştırıyor ya da bazen hepsini öldürüyor, söndürüyordu. Veya hepsini daha kavgacı yapıyordu.

Bu Chen bağırdı, Chen'in sırtına ağır yumruklar indirdi ve diğer Chen, Chen'in karnına vururken kendine küfretti. Sonlandırılmış olmasına öfkelenmişti.

Güreşçiler gibi birbirlerine yapıştılar, etli ellerle birbirlerinin omuzlarını kavradılar. Ter, sızlayan kaslar ve çaresizlik, hareketlerinin koreografisini belirliyordu. Chen kendine güveniyor ve durumu kabulleniyordu; önceki deneyimlerinden, muhtemelen ölümüne dövüşmesi gerektiğini biliyordu. Bunu yapmak istemese de. Ölümcül bir tutuşla kilitlenmiş, iki çift bacak ağrıyarak genişçe aralanmıştı. Yukarıdan bakıldığında bir çeşit tuhaf yengeç ya da iki parçalı denizyıldızına veya bir kişi olmaya çalışan iki kişiye benziyordu.

"Pes et," diye mırıldandı Grayson'ın Chen'i, Chen'in kulağına.

"Hiçbir zaman. İğrenç mahlûk. Hain," diye geldi cevabı.

"Git buradan. Onlara yardım etmeyi bırak. Acı vermeyi bırak."

"Geber, geber, geber."

Çözünmeyi hissetti ve savaş verdi, tekrar odaklandı.

Chen homurdanmaları arasında Chen'in sol kulağını dişleriyle koparmaya çalıştı. O yüzden o da kulağının kopmasına, boş zemin boyunca kayıp kendini toplamasına ve kendisine zarar gelmemesi için yoldan çekilmesine izin verdi.

Grayson'ın Chen'i bu paniği biliyor, onu anlıyordu. Bu Chen gerçeği anlayamıyor, ama başka bir gerçeği biliyordu. Şirket isterse insan yapabiliyordu ve Chen'in çırpınan, korkunç yoğunluktaki saldırısı, saldırının içgüdüsel doğası Chen'e onun da bunu anladığını gösteriyordu.

Chen'in kıtalarca ötedeki ailesine, iş geçmişine, hobilerine, ilişkilerine dair bütün anıları, bunun bir aldatmaca olduğunu, yazık ettiklerini ve kişiliğinin bütünlüğünü bir şekilde bir arada tutmak için istilacıyı yok etmesi gerektiğini gösteriyordu. Bazı Şehirlerde, bazı Chen'ler bu yükün altında yenik düşebilirdi, ama çoğu zaman bu, Chen'lerin uzun, zorlu ve pis bir şekilde savaş vermesine yol açardı.

Ancak Chen yaratılmış bir şey olup olmadığını umursamıyordu, Moss onu bu sinir bozukluğundan kurtarmıştı ve Chen'le daha önce de dövüşmüş olmanın avantajını taşıyordu. Bütün hareketlerini, bunu nasıl bitireceğini biliyordu; ayrıca Moss ona etini duruma nasıl uydurabileceğini, elini çıkarıp onu nasıl gökyüzü boyunca uçan ve alev alev yanan tehlikeli bir yıldıza dönüştürebileceğini öğretmişti.

Yine de dövüşürlerken Chen, Chen'e mırıldandı; diğer kendini pes etmeye ikna etmeye, eğer

Chen'e fırsat verirse nasıl beraber çalışabileceklerini açıklayabileceğini söylemeye çalıştı. Tekrar ve tekrar.

“Pes et ve bize katıl. İki, birden iyidir. Şirket'e bir borcun yok.”

“Pes edersen Şirket bizi tekrar içeri kabul eder. Pes edersen ikimiz de önceki hayatımıza sahip olabiliriz.”

“Ölü bir hayata mı?”

“Tutunacak bir şeyimiz olur.”

Fakat Chen bunu demiş miydi, yoksa Moss'un Chen'i aklından mı geçirmişti? Kim kime yalan söylüyordu?

Chen savaş verip pes etmeyi reddederken Grayson'ın Chen'i yorulmaya başladı. Dövüşmekten değildi, çünkü dövüşmeyi sevmeyi öğrenmişti. Hiç değilse dövüşmek bir çeşit ilerleme gösteren mağlubiyetle bitiyordu. Hayır, kendiyle yumruklaşırken (tavşan yumrukları, kasıklara tekme) Chen bir şeyin nihai ve sonsuz bir şekilde aşıldığını hissetti. Yumruğu Chen'in çenesine vurduğunda ve Chen de yumruğunu onun karnına geçirdiğinde. Birbirlerini kavrayarak tökezleyip ikisi de yere düşmezken Chen kendini öldürmekten yorulduğunu fark etti. Yorulmuştu.

Bu dördüncü kez oluyordu.

Büyük bir sancı ve kendinden nefret etme hissiyle Chen kenara çekildi ve kolunu arkadan Chen'in boğazına doladı, sırtına çıktı ve bacaklarıyla Chen'in vücudunu sardı. Chen, üstünde Chen'le yere düştü; kıvranarak Chen'e dirsekle-

riyle vurmaya, sonra da Chen'in bacaklarından kurtulmaya çalıştı.

Chen parmaklarını Chen'in kolunun altından geçirip dönebilecek kadar kıvranmayı başardı, böylece engebeli zeminde, yüzme havuzunun yanında toz ve kir içinde yüz yüze yatıyorlardı. Şimdi ikisi de ellerini birbirlerinin boğazına sarmıştı, öküzlerinki gibi kalın boyunlarına. O kadar yakınlardı ki öpüşebilir, suratlarına tükürebilir, herhangi bir şey yapabilirlerdi.

Moss, Chen'in oksijen kapasitesini değiştirmişti, daha doğrusu değiştirmeyi öğretmişti. Neyin ek özellik, neyin öğrenilmiş olduğunu hiçbir zaman hatırlayamıyordu. O yüzden Chen, Chen'i boğmaktan memnundu; sonra Chen bayılır ve Chen'in her zaman, daima boğazına baskı uygulamaya devam edip Chen'i öldürdüğü an gelirdi.

Fakat bu Chen'in de değiştirilmiş oksijen kapasitesi vardı ya da farklı bir denklemle çalışıyordu ve bu sebeple yorulmuyor, bayılmıyor veya ölmüyordu; o da Chen'in boğazını daha da kuvvetle sıkmaya devam ediyordu. Bu, Chen'i korkuttu ve zaman içinde kendi etiyile kurduğu birlik... çözülmeye başladı.

Grayson'ın Chen'i patlak verdi. Bir iç geçir-meyle sıvılaşarak, kımıl kımıl kıvranan yeşil semenderler yığınınına dönüştü. Chen şaşkınlıkla nefesini tutarken ellerinin arasından aktı ve Chen bir adım geri gitti. Şaşkınlıktan mı, iğrendiğinden mi? Çünkü semender-Chen hâlâ bir nevi Chen şeklindeydi. Yerde kambur bir şekilde oturmuş,

sert bakan gözlerle semenderler, artık kullanılamaz hale gelmiş bir denkleme bağıllık yemini ediyordu.

Karmakarışık bin tane gözle yukarıya, Chen'e bakarken, tekrar Şirket binasındaki küreler duvarında olduğunu sanarak ürperdi ve bağırdı. Chen de çığlık attı. Semenderler onunla birlikte tekinsiz bir koro gibi bağırdı. Birbirlerine kenetlenmiş haldelerken bile tutundular, sarıldılar, ayaklarını kanca gibi geçirdiler; göçebe içgüdülere yenik düşmemek için savaş veren bir et topluluğuydular. Ayrılısalardı ne yalnız olurlardı. Hem de hepsi.

Sonra Grayson geldi, Chen'i kollarına alıp onu bir arada tuttu, bir araya getirdi ve semenderlerin telaşını yatıştırdı.

Ardından Moss geldi, diğer Chen'i kontrol altına aldı. Yeşil tanecik dalgalarıyla onu susturdu, Chen'i yıkmak için kendinden biraz kopardı.

Chen afallamış, bir rüyanın ya da kâbusun ortasındaymış gibi tökezliyordu. Havada yayılan hiçlikle cebelleşirken çaresiz sesler çıkardı. Moss'un savunmacı kanının transferi ona iğne gibi battı ve donup kalmasına, susmasına sebep oldu. Chen'in kanının kendi tanecikleriyle teması geçmesiyle oluşan hisle Moss irkildi.

Grayson, Chen'in sırt çantasında halat buldu ve Chen'in ayaklarıyla ellerini bağladı.

"Yakaladım seni Chen."

"Yakaladım seni Moss."

"Bir dahakine Chen. Bir dahaki sefere. Şimdi değil."

Chen dışarıda tekrar Chen oldu. Bu kadar dağılmış olma hissini betimleyemiyordu; aynı anda bu kadar çok vücut ve göz ve atan kalp ile nefes alan ciğere sahip olmak. Denklemlere indirgenemeyen, her an içerisinde var olan, hepsi eşsiz, matematik ya da yapı ile alakasız ufak hayatlardan bir orduydu. Müziğe ihtiyacı vardı. Büyük bir öğüne ihtiyacı vardı. İkisine de sahip olamayacaktı, sadece zorla aldığı nefesin rahatlığına sahipti. Tek nefesin.

Charlie X, Chen'i başarısız olması için değiştirmişti, çünkü o, elden çıkarılabiliyordu. Moss, Chen'in içini biraz olsun rahatlatan, tam olarak başarısızlık sayılmayan, hayatta kalmasını, kefaret etmesini, etine işlemesini sağlayacak şekilde başarısızlığa uğratmıştı.

Grayson ve Moss aşağıya, Chen'e baktı. Semender bedenlerinin, silikleşen dövme gibi duran izlerini görebiliyorlardı. Onlar görebildiği için Chen de görebiliyordu. Endişelerini paylaşıyordu.

"Sen mi yapmalısın, ben mi?" diye sordu Grayson, Chen'e.

Diğer Chen'i öldürmek.

Chen, "Hayır! Onu hayatta tutun. Belki işimize yarar," dedi.

Chen hiçbir zaman işe yaramamıştı, çünkü Chen hiçbir zaman Grayson'ın Chen'i kadar bilgi sahibi değildi. Fazla tehlikeliydi.

Moss bir elini Chen'in omzuna koydu.

Boğazından çekilmeye başlayan semenderlerin arasından, "Ördeğin bizim tarafımızda ol-

duğunu söylemiştin,” dedi Chen güçlükle. “Öyle olsa işimize gelirdi.” Sırf bir şey demiş olmak için. Normal olmak için. Gerçi bu imkânsızdı.

“Ördek bizim tarafımızdaydı,” dedi Moss.

Doğruydu: Ördek, yüzme havuzunun yanında belirmiş onları izliyordu. Az önce de orada mıydı?

Sonra tekrar gitti.

Ördek, Chen’in patlayıp semenderlere dönüştüğünü görmüştü. Moss’un Chen’e tekrar birleşmede yardım ettiğini görmüştü.

Başka ne görmüştü?

ix.

*yarattığını artık hatırlamayan
bir yaratan*

Kırık kanatlı ördeğin önemi nasıl açıklanırdı? Uçamasa da etiyle, kanıyla, hafifliğiyle bir ördekti. Kanadı, Charlie X'in planının bir parçası olarak kasten kırıldı; Şirket, ördeği her defasında uzaklaştırsın diyeydi. Ördek av olarak algılansın diye. Önemsiz, kenara atılmış bir av.

Üçüne göre, onunla karşılaştıklarında ördek bakır, çelik ya da altından yapılmış kadar ağırdı. Ördeğin bakışları, geçen yıllardan nasibini almamıştı ve onları oldukları yere bu ağırlık mıhlıyordu. Her geldiklerinde o acil, beyinlerinin etini yi-

yen soru vardı. Ördek bizimle mi, yoksa bize karşı mı? Ördek bizi tanıyor mu?

Ördek bir paradoksu temsil ediyordu. Nereye-isterse orayı geziyor ve Şirket için kontrol etmeye gittiği yerlerde, gölgesinin altında kalan yerleri Şirket'in güvenliği göremiyordu. Ördek bunu az ya da çok bütün Şehirlerde yapabiliyordu.

"Schrödinger'in ördeği."

"Heidegger'in ördeği."

"Swedenborg'un ördeği."

"Seneca'nın ördeği."

Charlie X'in ördeği.

Ördek en kötü versiyonlarında etoburdu, alevler içindeydi ve zalim, semendere özgü gözü vardı. Kirli beyazın üstünde kurumuş ince bir kan tabakası sızıyordu. Kanayan gözleri etrafını tardıyordu. Bunca geleceği görmenin bedeliydi bu. Çoğu zaman yırtıcı kuşların cinayetlerini taklit ederken görülebilirdi; gagası keskin, mikroskobik ölçülerde tırtıklıydı. Cansız sıçan gibi bir şeyin içine gömülmüş, bağırsak kopanyordu. Korkunç bir leylek gibi onları mideye indiriyordu. Kalanları kemirişinde, dikkatinin öznesini uzun süre hayatta tutabilmesinin zarafetinde bir sanatsallık vardı.

Ziyafetinden, et arzularcasına mekanik bir zarafet ve açlıkla başını kaldırışı içinize işlerdi. Çıglıkların açlıktan daha önemli olduğu izlenimini barındırırdı.

Bir iki defa, üçü ördeğin pullu ayaklarındaki çıkıntıyla, kuma mıhladığı bir tilkinin içini arka

bacaklardan burnuna kadar boşalttığına tanık olmuştu. Sonra ördek, başını bir çekiç gibi indirirken bir buz kıracağına dönüştü ve tilkinin kafasını, kan ve beyin saçarak kırdı. Sesi kumların üstüne yayıldı.

Ancak ördek o tilkileri yememişti. Belki bir tuzaktan şüphelenmişti. Tilkinin içinden başka tilkilerin serbest kalmasından, öldükten sonra bir şekilde kendisini alt etmelerinden korkmuştu. Öldüklerinde bile tilkilerin, sesleri havada uçuşarak aralarında iletişim kurmaya devam edebiliyor olmalarından şüphelendiğinden onu yemek, kutsal bir şeye zarar vermek gibi gelmişti belki de, ama Moss emin olamıyordu. Kesin görünen tek şey Charlie X'in tilkilerden nefret ettiğiydi. Ya da bir zamanlar bir tilkiden nefret etmişti.

O kırık kanat hakkında denebilecek en iyi şey, birçok boyun ve vücutta gülümseme bırakmış olduğuydu. Ancak hiçbir zaman bir suratta değil. Çünkü bu yaratık, bir çeşit tuhaf yarasa gibi tek bir hareketle katlanarak açılabilir ve uzayabiliyordu.

Kanadı istediğinde yerine oturtuyordu. Kenan bıçak kadar keskin ve tırtıklıydı. Şevkle ve psikotik bir amaçla insan büyüklüğünde, hatta daha da büyük leşçillerin içini açıp parçalayabiliyordu. Bir zamanlar öğrenilmiş bir hareketle zikzaklarla hareket ederken, artık bir örme desen kadar otomatik oluyordu.

Sonra da ıslak ve ayrıışmış et kayarak toza toprağa yığılıyor, çöpçü sonsuza dek kanla leke-

lenmiş, acı dolu ve kafası karışık bir bakışla kendi sonunun nasıl geldiğine bakıyordu. Güneş ve daha küçük leşçiler işlerini yapmaya devam edip o acıyı bir gülümsemeye çevirene kadar. Çünkü ölü şeyler evrene karşı sadece sevgi beslerdi.

Bazen ördek, zihninizden sevdiğiniz ve kaybettiğiniz birinin sesiyle dikkatinizi dağıtır, sonra solucan ya da kurtçuk gibi beyninize girer ve bir süre orada yaşamaya çalışırdı; ta ki siz kumda yığılmış, salyası akan, çırpınan ve kıvranan bir kabuğa dönüşene kadar düşüncelerinizi yerd. O noktada zararsız bir şeye dönmüş olduğunuzdan ördek sizi gagasıyla, nereniz musluk tıpası takmak için en uygun noktanızsa orayı deler ve sizi canlı canlı yerken bütün kanınızın akmasını sağlardı.

Moss o zaman bazı kurbanlarda en yüksek zevkin deneyimlendiğini biliyordu. Zihni bulutlara uçurup kurbanların tasasız ve umursamaz bir şekilde aşağıya, çırpınan ve titreyen cesede bakmalarını sağlayan bir hafiflik. O andan hemen önce gelen acıya rağmen.

Artık hiçbir anısı olmayan Charlie X için ne mutlu bir anı. Ördek tarafından tekrar uyandırılan gençliğin mutlu günleri! Tekrar iyileştirdiği o ördek. Ona hediye gelen ördek. Hayvanat bahçesinden kurtardığı ördek. Parktan çaldığı ördek. Charlie X'in ruh haline göre, Chen'in duygusaldan zalime kadar numaralandırdığı bir derecede hikâye değişirdi.

Chen'e, şeytani versiyonu daha yaratırken anlattığı hikâyede "Yalan!" diye bağırان hava

molekülleri ile o anda gerçek olduğunu sandığı şeyleri söylerken ağzından çıkanlar arasında boşluk yoktu.

Neyin gerçek, neyin hikâye olduğunu kim bilebilirdi?

Mantıken bir sonraki soru, cevabı hep aynı olduğu için uzak olsa da, “Charlie X şimdi nerede?” olurdu. Hiçbir yerdeydi. Hiçbir yerde. Ölü. Unutulmuş. Kıyafetleri kuma ve geçmişe gömülmüş. Geriye bir tek ördek kalmıştı.

Ancak, bu Şehir’de böyle değildi.

Ete bürünmüş bir hayalet olan Charlie X, seneler içinden imkânsız bir şekilde onlarla buluşmak için dirilmişti. Yine de onunla görüşemezlerdi. O hastalıklı zihninde Chen’e, Moss’a ve Şirket’in içindeki küreler duvarına dair anısı var olma ihtimaline karşı riske atamazlardı. O yüzden Balkon Kayalar’a geri dönerken, kirlenmiş ırmağın yanında duran Charlie X’i uzaktan gördüklerinde... üçü de ona engel olmadan geçmesine izin verdiler. Ona seslenmediler. Geçmişini kabullenmediler. Sonrasında bahsini pek açmadılar.

Onu kendi görevlerine hiçbir zaman dahil edememişlerdi; Charlie X bunun için ya fazla bozulmuştu ya da yeterince bozulmamıştı. Fakat burada ve artık çoğu yerde çoktan Şirket tarafından terk edilmiş veya kovulmuştu. Moss’un içinden geçmek için kullandığı portallar tarafından oluşan mikro-yırtıkları artık kullanamıyordu. Şirket’in ona zorla verdiği yüz hatlarının yarasanı

sertliğinin yükünü taşıyordu. Ona hiçbir zaman tam olarak uymamıştı. Bir maske, kask ya da kafes gibiydi. İçinden bile zorla nefes alırken boğazında yaşayan fareler bir yumru yapıyor, sterilize edilmiş parmaklarıyla yumuşak dokuya tutunuyorlardı. İçinde yaşayanlar yüzünden boğazını devamlı tırnaklamaması Charlie X'in ne kadar zamanını almıştı? İçinde, derinlerde bir yerde daima delirdiğini, kötü birine döndüğünü, güvenilmez biri olduğunu, etrafın çırılçıplak edildiği bir yerde yaşadığının farkındaydı.

Yine de bazen, bazı senaryolarda Charlie X'in bir versiyonu yanından geçerken, boş bir sarnıçta iki büklüm olmuşken, avını yakalamak üzere bir tuzağın altında sessizce beklerken ya da Moss'un dayanılmaz bulduğu bir kendine acımayla tozun içinde oturmuş ağlarken, Chen harap olmuş bir binanın bir versiyonunun gölgesinde dururdu.

“Onu bitirelim mi?”

Bir duraklama.

“Hayır.” Bunu Grayson derdi. Her zaman.

Onun için değil, kendileri için yapıyorlardı. Çoktan verdiği zararın ötesine geçemezdi. Büyük resme bakınca, üçü için Charlie X bir hayalete dönmüştü artık. Kendi kendine mırıldanarak onlardan uzaklaşırken mezanna birkaç kelam etmek dışında ne diyebilirlerdi ki? Ayrıca Grayson bir risk olduğunu iddia ediyordu: Ördek için Charlie X'in ölümünün ne anlam taşıdığını bilmiyorlardı.

Kara kuş. Kara sır. Ne sakladığını, neyin kurnazlık neyin memnuniyet olduğunu bilmiyorlardı.

O katmanı kaldırdınca içinde, derinlerdeki canavarı bulurdunuz.

Charlie X çubukla kuma ne yazdı? Hâlâ bir parçası onlara ait olduğu için tanıdıkları, zar zor hatırlanan bir amaç, bir tasarı. Dürbünle güneyine baktıklarında, kırık kanatlı ördeğin, o üçünü gölgesi altına alırken durakladığındaki düşünceli edasını.

Dışarıda, o çatlak düzlemde birbirleriyle karşılaşamazlardı. Atılmadan önce ya Şirket ya da Charlie X araya girmiş ve kimsenin birbirini incitmemesini ya da birbirinin varlığını kabul etmemesini sağlamıştı. Birbirlerini görmeyeceklerdi. Yolları kesişecekmiş gibi olursa da biri ya da öteki, nedenini bilmeden kendiliğinden kenara bir adım atacak ve öyle devam edecek, iki hayalet öbür tarafa birbirlerinin içinden geçecekti.

Yarattığını artık hatırlamayan bir yaratan: Bu, tanrının tanımlarından biri değil miydi?

Dönerek yaptığı her hamleye karşı ördeğin bir cevabı vardı ve çok geçmeden Charlie X çabalarının ve küfürlerinin sonunda bir toz bulutu kaldırmıştı. Toz tekrar dağıldığında ördek bir kez daha ortadan kaybolmuştu.

Üçünü takip etmek için kaçmış, esrarengiz bir şekilde yol katetmişti. İlerleyişine bakmak için geriye dönüp baktıklarında ördek hızlandırılmış fotoğraflardaki gibi Şehir'den geçmişti, yani olması gerektiği yerden metrelerce uzakta görünüyordu.

Moss bir kâfirdi. Moss bazen Charlie X'in bir açıdan hepsini bir araya getirdiğini düşünürdü. Bir şekilde ördeği dayanak noktası olarak kullanarak farkında olmadan, travmasının saldırması karşısındaki yıkımından evvel direnişe geçmelerini sağlamıştı.

Fakat belki de Moss böyle düşünmekte haklıydı. Çünkü onu Charlie X yaratmıştı.

x.

*uçsuz bucaksızlığın
gölgesi*

O gece Grayson uyur ve Chen iyileşirken, Moss düşüncelerini onlardan gizledi ve savunmaları arasından gizlice geçerek Balkon Kayalar’dan kaçtı. Chen ve Grayson hiçbir zaman tam olarak uyumazdı. Belki fazlasıyla bağlantılı olduklarından ya da uyuyormuş gibi yapmaktan sıkıldıkları içindi. Fakat Moss, onların bir çeşit uykuda olduğunu, o an yaptığı şeyi fark etmediklerini umdu.

Chen devamlı bu görevi kendisinin yerine getirmesi gerektiğini, onlara yardım etmesi için

balığı ikna edebileceğini söylüyordu. Fakat Moss buna izin vermemeye karar vermişti. Chen buna tam olarak uygun durumda değildi; diğer Chen onu yormuş ve sınamıştı, görevi tamamlamak için elinde bir tek Şirket'in kaba yöntemleri vardı. Moss'un zarar görmesini engellemek istiyordu.

Yine de Grayson bunu hiçbir zaman anlayamazdı. Riski, Moss'un yapmak zorunda kalabileceği takası, vereceği kararı.

Böylece vadiyi, ortasından aşağı akan suyu takip etti. Bir trans halinde. İnsan formunu geride bırakırken bir gelgit gibiydi. Toprak, kum ve kayaların üstünde bir yosun halısı serilmişti. Önüne gelen her şeyi tekrar yazan bir nutuk gibi, toprağa yeni nitelikler katmış, kumdan yeni hayatlar fışkırmış ve kayalar, belki de yüzyıllar içinde bile başlamayabilecek süreçlere girmişti.

Bir hücum, gizli bir istila. Görünmez, ağırlıksız, yavaş çekim bir çığ gibi iniyor, öncü birlikleri artçı birliklerine dönüşüyordu. Yanlara doğru yayılıp tekrar içe dönüyordu. Tekrar ve tekrar katlanarak.

Kırılmış ağaçların köklerinde ve mantarların sinir ağında oyalanıyordu. Hepsi yıpranmıştı, tam kapasitede olmasalar da hâlâ hayattalardı. Enginliğin gölgesi. Moss da oradaydı, farklı bir çeşit coşkuyla düzlemler boyunca uzanmıştı. Diğer türüsünü de hatırlıyordu. İnsanvari düşünceleri kapatıp orada kalmayı aklından geçirdi. Sadece o anda, sonra bir diğer anda var olmayı. Ne geri ne ileri gitmeyi.

Yorucuydu. Grayson'a ve Chen'e bu kadar yakın olmak yorucuydu. O samimiyet mest ediyordu. Muhteşemdi. İki kişinin daha, yanak yanağa değil, iki yanağın bir olduğu bir yatağa uzanmak. Evet, mest ediyordu, ama yorucu, yorucu, yorucuydu. Hiçbir zaman yalnız değildi ve Moss, aynı zamanda birçok Moss olduğu için kendi içinde de yalnız değildi.

Moss insan formunu birkaç avantaj için, Grayson ve Chen'le birlikte yaşamak için kullanıyordu. Çünkü Chen'in vücudunu bir arada tutmasına yarıyordu. Moss bunu başkaları için yapıyordu.

Hiçbir şey ya da her şey ol. Hiçten başka bir şey olabilen bir hiç. Moss'un Charlie X'in ellerinde hissettiklerini hissedebilen bir hiç.

Sonunda tekrar bir şey olmak, Grayson için dünyalara bedel bir şey olmak. Bedeli, bedeli, bedeli buydu. En sonunda, insanın insan olarak algıladığı bilince geri dönüp onların yerine balıkla bir anlaşmaya varacaktı.

Vadinin dibinde mavi tilki bekliyordu; Moss onun bekleyeceğini biliyordu. Bu işaret sayesinde başka bir yere, başka bir zamana kaymadığını anlıyordu. Çünkü bu bir daha hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti ve daha önce hiç gerçekleşmemişti.

“Hazır mısınız?” diye sordu mavi tilki.

“Evet,” dedi Moss.

Hayır, hazır değildi, hiçbir zaman hazır olmayacaktı. Hazır olduğunda çok geç olurdu.

En azından tilki onu böyle olacağına ikna etmişti.

xi.

*gelgit havuzlarının
ne de acımasız bir alayı*

Bazı Şehirlerde muhafaza havuzlarının leviathan'ı, Şirket'ten çok çekmişti. Açık yaralar. Yanıklar. Bunların olduğu zamanlarda Moss, leviathan'ı sakinleştirmek, acı reseptörlerini köreltmek ve sınırsız, bereketli bir denizin görüntülerini göstermek için ona şarkı söylerdi. Bir keresinde elinden gelen tek şey, bu yaratığın merhametli bir ölüme geçişini kolaylaştırmak olmuştu.

Beni görebiliyor musun? Buradayım.

Daha yaratığı görmeden ona tutunacağı bir şey verirdi.

Burada leviathan daha zeki, şanslı, tehlikeliydi, Şirket tarafından adapte edilip işe yaramaz sayılmıştı. Fakat aslen leviathan saftı, buranın doğasında vardı. Yaratılmamış, olağanüstü uzun hayatı boyunca burada yaşamıştı.

Ben bir tehdit değilim. Tehdit değilim. Tehdit değilim.

Şehir'in bu versiyonunda leviathan neredeyse yüz yaşındaydı. Uzun süre önce ölmüş bir ressamın adını vermişti ona: Botch. Ama Botch'la alakası yoktu. Bu sadece bir kelimeydi, tereddüt eden askerlerin kara mizahıydı. Bazen mavi tilkiye Tifo ya da Tifüs diyorlardı. Tilkilerin, hatta belki de başkalarının arasında dolaşan bir salgın kadar doğaldı.

Bir görüşme yapmaya geldim. Bu bir görüşme. Görüşmenin ne anlama geldiğini sana yollayacağım.

Botch, Balık, Leviathan'ın devasa ölü, beyaz bir gözü vardı ve devamlı tuz ağlıyordu. "Grayson'ın balığı," diye espri yapardı Chen nazikçe.

Kadim, yıpranmış ve kocamandı, hatta yüz savaşın gazisiydi.

Düşmanların, bizim düşmanlarımız.

Lagosunki gibi olan çirkin ağzından lirik müzik çıkıyordu. Bu müzik, alçak bir seviyeye indiğinde, suyun öbür ucundan avını büyüleyip ağzında boğulmasını sağlayabiliyordu. Müzik güzelden testere gibi keskin bir hale çevrildiğinde yakın mesafeden sersemletebiliyordu. Gergedan ile balina arası bir büyüklükte gidip gelen, küstahça çirkin bir balıktı.

Grayson'ın burun deliklerinin kınışmasına neden olacak kadar keskin bir koku, Moss'un irkilmesine sebep oldu. Botch sanki beraberinde içinden geçtiği her kimyasalın, sakatat çeşidinin, alglerin ve gübrenin kokusal bir kaydını taşıyordu.

Botch'un aşılması zor savunmaları vardı. Aniden çıkan, jilet gibi solungaçları. Tehlike anında açılı değiştirebilen ve dokunulduğunda kesebilen jilet gibi pullar. Kudretli çenesi boyunca ölü ve parlayan sarı dişleri, hastalık ve yaralanmalara sebep oluyordu. Güçlü, geniş yüzgeçlerini hem yürümek hem de yüzmek için kullanıyordu. Eğer bir okyanusa ulaşırsa leviathan büyür ve büyür, en sonunda balıklar arasında despot bir lorda dönüşürdü. Tatlı su mu, tuzlu su mu? Kafasında, her tür suyun özlemini çeken bir harita vardı.

Sana karşılığında verebileceklerim...

Botch, yer yer sararan çimlerle seyrelen bataklıkimsı havuzun çamurunda yuvarlanıyordu. Moss'un gelgit havuzlarıyla zalim bir şekilde alay ediyordu âdeta. Yüzeyinde uçuşan sinekler bir zamanlar kamera olarak kullanılırken, artık klik-klik sesleri çıkaran deklanşörleri bir amaca hizmet etmekten ziyade alışkanlığa dönüşmüştü.

Botch çamurda yuvarlanırken Moss genişleyip sığlaştı ve içinden hayal meyal yüze benzeyen bir şeyin çıktığı, zincirli zırh gibi iç içe geçmiş ufak, yeşil ve beyaz çiçeklerin panlıtısı halinde çamur havuzunu kapladı ve Botch'a bir arkadaş olarak selam verdi.

İkisi de muhteşem bir gece görüşüne sahip olduğundan ay ışığı ve gölgeleri algılamıyorlardı.

Botch, ılık ılıa bağıran bir grup golyan-balığını mideye indirirken bir çeşit hlyaya dalmıştı.

İlk iletişim ânının coşkusuyla <<Her şey ve her yerde olduğunu düşünüyorsun. Dünyanın etrafındaki hiçbir şey ve hiçbir yer olduğunu düşünüyorsun.>> olarak yorumlanabilecek bir çeşit cevap geldi.

Botch gibi zırhlı bir gemi için kontrol koordinatları Moss'unkinden çok farklıydı. Ne balıka ne de yosunca konuşuyorlardı. Çünkü ikisi de ne balık ne de yosundu. İnsan dilinde de konuşmuyorlardı. Çünkü ikisi de insan değildi.

Ama yeni icat edilmiş ya da yürürlüğe girmiş bir dilde de değildi. Makine dili, kod ya da labirentler değildi. İki tarafta da çevrilmesi, katmanlar arasından süzülmesi gerekiyor, duraklıyor ve ileri doğru bastırılıyordu. Bazen sözde kelimeler olarak çevrilen şeyler duygu ya da tepkiler oluyordu. Kayganlaşıp bataklıkta kaybolmadan önce, o anda güvenilmesi gereken aşağı yukarı karşılıklardı. Çünkü eviri bir çeşit virst ve Moss, balığa bulaştırdığını, balığın kendisine bulaştırmadığını umuyordu.

<<Bu, saldırı dışında ne olarak algılanabilir ki?>> Botch söylemedi, asla söylemezdi, ama yine de bir anlamda söylemişti... ama karşısında öylece durmaya devam ediyordu. Botch'un sakinliği, Moss-filizlerinden oluşan, havada asılı duran alana bakışı, onu yemek istediğini gösteriyordu.

Bütün o filizlenmiş çiçekler arasında yerinden koparıp yiyebileceği bir kalp olsaydı...

Bu canavar Moss'u, Moss'un bir kısmını, bir versiyonunu taşıyabilirdi. Bir yol bulabilir ya da onlara zaman, bir nevi zamanlar kazandırabilirdi. Grayson ve Chen bu göreve onay vermemişti. Fakat Moss bunu tilkiyle beraber planlamıştı. Moss'un içindeki bitki hücrelerine, başka bir yanına değilse bile yosun ve likenlere hitap eden bir yoldu.

Botch'a onu gerçek anlamda gördüğünü söyledi. Yara izlerinden yola çıkarak Botch'un geçmişine gidebildiğini. Zira Botch'un vücudunda yara izi olmayan hiçbir yer yoktu ve bu sebeple kar gibi beyazdı, anormal bir şekilde beyazdı, Şehir'e ait olmayan bir şey gibi beyazdı. Beyazda, taşın kuvveti, ölümün ve fosilin zırhı yoktu. Sadece zayıflığı göz önüne sererdi, geleceğin diliydi.

Botch'un vücudundaki her yarayı, oluş sırasına göre ayırdı ve yara izlerinin ne anlama geldiğini, nasıl ve neden olduğunu, o izi alırken Botch'un etrafındaki dünyada başka neler olduğunu unutan Botch'a anlattı. Botch'un uzun hayatını anlatan, bu şekilde silinen her yara iziyle Botch, izlerin kaybıyla hikâyeleri tekrar kazandı ve sonunda, yara izlerinden ve böylelikle yaralardan da kurtulunca Moss'un karşısında asıl gerçeğe parıldayarak durdu.

Bir anlığına Botch tekrar yepyenyidi, gözü parlıyordu, ama ölüm onu terk etmişti.

Senden bir şeye ihtiyacım var. Önemli bir şeye.

Zorlayabileceği bir Şey değildi, ama Moss gcten yorulmuŐ, gücü tarafından kclmŐ hissediyor ve içinde o zehrin mümkün olduğunca az olmasını diliyordu.

Bir parçam, senin bir parçanı koruyacak. Seni elimden geldiğince sonsuza kadar koruyacağım. Bir çeşit zırh olacağım.

Çünkü bugüne kadar kimse onun gibi bir canavarın, derinlerinde bir yerlerin, içindeki güneş görmeyen okyanusun korumaya ihtiyaç duyabileceğini düŐünmemiŐti.

<<Seni tanımıyorum. Sen beni tanıyorsun ve artık ben kendimi hatırlıyorum. Ama ben seni tanımıyorum.>>

Fakat bunu söylememiŐti. BađırılmamıŐ ya da Őarkıyla ifade edilmemiŐti. Yine de Moss anlamıştı.

Bu benim.

Bu benim.

Sen bensin.

Kim o ben? Ama o, ben'in kimler olduğunu biliyordu. Biliyordu. Ruhunun yanan barakasında biliyordu.

Botch'u içeri aldı. Botch amurun içinden hızla geçip karanlık suların dibine daldığında, Moss sırtına atladı ve aşağı çekildi; nefes alıyor, almıyor, parçalara ayrılıyor, onu öldürmek isteyen canavarın sırtına yosunun bir Şeye tutunabildiği her Şekilde tutunuyordu.

xii.

hem alıcı

hem de alınan olmak

Moss'a karşı Moss durumu nadiren de olsa gerçekleştiğinde karmaşık bir bahçe savaşına benzerdi. İki bitki arasında. İki dik başlı ot arasında. Kavgacı. Hızlandırılmış ve yavaşlatılmış. Önce biri, iskeletlerle dolu tozlu bir bahçe boyunca geri çekilir, sonra diğeri geri adım atardı. Araya üçüncü ve dördüncü bir Moss'un aynı gerçekliğe çekildiğini eklerseniz, karşınızda etrafa yayılmış uzuvlar ve ufak çiçeklerle patlayan sporların mutluluğu dışında bir şey kavrayamayan tutuşların bir izdihamı olurdu.

En nihayetinde, saldıran ile saldırılan arasında bir fark kalmaz ve ateşkes ilan etmekten utanmazlardı, çünkü Moss kendini, kendinden ayırt edemezdi. Bu rahatlıktan, eskisinden daha büyük olmanın rahatlığından Moss tekrar insan formuyla doğabilirdi. Bir Moss. Daima bölünen. Hiçbir tanrının buyruğu altında olmadan. Kontrolsüz, unutulmuş ülkelerin kurallarına tabi olmadan.

Çoğu zaman (Moss'un balıkla bir anlaşma yapmak için kaçtığı bu sefer haricinde) görev, üçü beraber vadinin koruması altında saklanırken bir araya gelmiş Moss'un koruma tulumunun kaskı altından yeşil bir sis sızdırması anlamına gelirdi. Sızan sis kıvrılıp dönüyor, yere kalın bir tabaka halinde çöküyordu ve Moss'a benzeyen bulanık, zümrüt rengi bir hayalet oluşturuyordu. Moss tulumunu kapadığında bitmiş oluyordu. Orada, önlerinde kenarları bulanık, ama aynı sıcak gülümsemeye sahip bir başka Moss dururdu. Aynı meraklı bakışlara sahipti.

Göz benzeri bir şeyden diğerine ışık yansıtan bir bakış. Moss'un tamamı gözdü. Moss'un hiçbir yanı göz değildi.

Moss ikiziyle konuşur, ikizi de yanında çorak alandan muhafaza havuzlarına giden yolu bilen, kamuflajını açıp kadim yollar dışında tulumunun içinde olduğu sürece görünmeyen Chen'le birlikte göreve çıkardı. Moss'un ikizi, kendisinin pointilizm tarzında bir portresi olan ikizi, Chen'in yanında gökyüzünde uçuşan parıltılı moleküller halinde parçalara ayrılıp tekrar birleşirken geri

döner ve yer boyunca hızlı ilerleyen bir tabaka oluştururdu. Chen muhafaza havuzlarında beklerken, Moss benzeri hayalet dönerek yanından geçip Şirket sensörlerine görünüp-görünmeden Şirket binasına girer ve Moss'un görevini onun yerine tamamlardı.

En azından plan o şekildeydi. Geçmişte.

Moss için yaklaşmak güvenli değildi, çünkü çıkış yolu Moss'tan geçiyordu. Moss olmadan, başarısız oldukları takdirde başka bir Şehir'e gitmeleri mümkün değildi.

Moss sadece gelgit havuzlarına bakmazdı. Çoğu zaman, Grayson gelmeden önce, Moss o hareketsiz yüzeylerin üstünde dalgalanmalar oluştururdu. Orada yaşayan yaratıklar ve o yaratıkların hayatlarının nasıl olduğuyla ilgili dalgalar. Havuzlardan başını kaldırır, orada yaşayan şeylere dönüşür, içeri bakmak üzere tepeden bakan bir dev olarak hem alıcı hem de alınan olurdu. Sonsuz, büyük bir döngü. Gerçeklikler arasında kayabilen. Grayson'ın dediği gibi epey taktikseldi, ancak yine de sonsuz. Her defasında onları biraz olsun değiştiriyordu. Fakat Moss öncesinde, başlangıçta ne olduklarını hatırlamazdı. Hiçbiri hatırlayamazdı.

Moss alanı genişletemiyordu. Fakat bir bedel karşılığında geçide dönüşebiliyordu. Onun içinden geçiyorlar ve Moss da onları takip ediyordu; bu da fedakârlığın anlamı değil miydi zaten?

Uzağa ve derine inerken, yerinden oynatılamayan bir şeyi atmak için dönüp kıvranan Botch'un sırtına yeşil bir katman halinde tutunmak

da öyleydi. Moss'un tutuşu Botch'un yaralı teninin çok altına, derinlerine kanca gibi saplanmıştı. Botch'un panikle derinlere inmesinden dolayı parça parça dağılsa bile tutundu. Karanlığa doğru.

Ancak orada yatan şeyi görebiliyordu. İskeletler tanıdık bir şekilde duruyordu. Sahip olmaması gereken anılar. Görevin ve Moss'un vücudunun doğası gereği ortaya çıkıyordu.

Sus şimdi, sus.

Yakında özgür olacaksın. Seni özgür kılacağım.

Fakat Moss onu özgür bırakabilir miydi? Kendini de, onu da özgür bırakabilir miydi?

Hayır, ama ben yapabilirim...

Bu her şeyin ters gitmeye başladığı bölümdü, çünkü ters gitmeye başlaması gerekiyordu, çünkü ters gitmeye başlaması gerekiyordu, çünkü ters gitmeye başlaması gerekiyordu. Koparıldıkları her düzlem. Moss'un bir Şehir'e daha, hatta şanslıysa ondan sonra da bir Şehir'e daha ulaşabileceğini daha paylaşmamış olması. Fakat önceden üçünün nefes almak için sahildeki gelgit havuzlarına gitme planları... artık mümkün değildi.

Şirket boşlukları kapamıştı. Haritayı gittikçe daha da küçülterek yeniden çizmişti. Sonları yakında gelecekti. Moss onu Charlie X'in lanetine karşın bir arada tutabilse bile Chen de parçalanıyordu ve bunun olması da kaçınılmazdı.

Nefese bu kadar yakından bağlanmış bir genetik kodun lanetini ortadan kaldırabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Tilkinin ona söylediklerini, sonunda verdiği karar da inkâr edemezdi artık. Şehirler ve Şirketler tükeniyordu. Gerçeklikler sonsuz değildi. Tilki, ötenin ucunda üçünün sınırlarını bulmuş, Moss'un zihnine girip bunu görmesine izin vermişti. Yedi ile biten dilimler. İstedığınız kadar, matematiğin tedarik edebildiği kadar dilim, ama en fazla yedi tane. Belki de yedi cesur hareket de gerekliydi. Sadece üç değil. Gökyüzünden gizlice sızıyordu, ama toprağın çürüyen kemikleri yüzündendi. Devasa bir yaratığın cesedi parçalanıyor, yağmuru karşılamak için yükseliyordu.

En uç noktaya ya da en azından doğabilecek en uzak noktaya ulaştı. Ayaklarının altında kayalar, tulumunun içinden kayalara bakıyordu. Formasyonun bir kask mı, yoksa surat mı olduğundan emin değildi. Belki de sadece tesadüftü, hiçbir anlama gelmeyen bir biçim.

Bilmesi mümkün değildi.

Ama Moss biliyordu.

Botch kıvranıp dönmeyi bıraktı, çamurun içine endişeli bir şekilde gittikçe daha derine gömüldü. Fakat Moss sakinleşemiyordu. Botch'un beynine yerleştirmesi gereken şeyler vardı ve vücudu bir süreliğine solucanlar etini yiyormuş gibi hissedecekti, halbuki bu sadece Moss'un haritası olacaktı. Moss'un bir başka versiyonu.

Benim yanımda kendin olabilirsin.

Doğrudan, Botch'un beynine girdi. İçine bakabiliyor, Botch'un salak bir hayvanmış gibi davrandığını, ama aslında öyle olmadığını biliyordu.

Balık bir çeşit ürpertiyle karışık omuz silkti.

<<Tehlike. Fazla tehlikeli.>>

Moss, Botch'un zihnine bir görüntü yolladı. Botch'un muhafaza havuzlarının arasında gezinişini. O tanıdık, güvenilir Botch'un yemek arayışını. Biçimsiz deniz semenderleri, kurbağaları, solucanları ve kendi gibi balıkları mideye indiriyordu. Şirket'e gittikçe yaklaşmaktan memnundu. Botch'un pullarının üstündeki yeşil, parlak katmanı kim ayırt edebilirdi ki? Bir başka havuzda üstüne yapışan algler gibiydi. Gerçeğinde olmasa da benzeyen tatlı, keskin kokuya sahipti. Botch iyi koka-bilir miydi ki? Sonra da yeşil, çoğunlukla yok oldu ve Botch tehlikeden uzaklaştı.

<<Neden yapayım?>>

Yaşamak için. Serpilmek için. Bütün bunları yönetmeye devam edebilmek için. Botch bu yaşam alanını Şirket'ten daha da kötü hale sokamazdı. Kontamine olmuş, yabani, pis bir yerdi, ama daima direniyordu. Botch devasa olacak ve hepsini yönetecekti; iyi bir tiran gibi. Bu esnada bütün versiyonlar boyunca kontamine olmuş bütün Şirketler yıkılırsa, o zaman belki tilkiler ölü Şirket binasının üstünde dans edebilirdi. Ancak muhafaza havuzlarını bir daha kullanmaları gerekmezdi.

Kendin tarafından yönetilmek en iyisidir.

<<Ben zaten yönetiyorum.>>

Buna rağmen Botch'un onlara karşı çıkmayacağına gösteren bir baş sallaması hissetti zihninde. Botch, Şirket'in zulmüne kıyasla Moss'un bilinmez, gözlemci, anormal doğasından daha çok korkuyordu. Moss'a daha çok güveniyordu.

Botch, Moss'un içeri girmesine izin verdi ve ikisi de deniz kenarında, Moss'un gelgit havuzlarının yanında durdu. Kemer harabelerinin altında. Botch tekrar küçülmüştü, Botch gelgit havuzunun içinde çok küçük, pürüzsüz, hareketsizdi ve dev Moss o havuza baktı ve Botch'un yüzüne güneş gibi parladı. Botch'u kapladı. Sakin ışınlar halinde Botch'un üstüne sevgi indirdi.

Botch'un tek gözü beyazdı ve kapandı. Açıldı. Moss, Botch'un böyle doğduğunu biliyordu. O gözün, diğerinden daha çok gördüğünü biliyordu. Botch'un aralarındaki savaşı hatırlamayacağını biliyordu, çünkü böylesi insani bir şeyi unutmanın merhametini gösterecekti ona. Kendine de.

<<Tatlı, engin su hayal ediyorum. Güneş ışığı ve serin çamur hayal ediyorum. Yemeğin sevinçli, açık ağzıma yürüdüğünü hayal ediyorum.>>

Bu Moss muydu, Botch mu? Çünkü artık Botch'un bir kısmı sonsuza dek Moss'un içinde olacaktı. Moss'un saklı bir kısmı bütün gelgit havuzlarını kirletecekti. Eğer şanslılarsa tabii.

Botch çok büyüktü, Moss'un parıldayan suyun üstündeki yansımasının üstünü kapatıyordu ve Moss ufak ve yorgundu.

Hoşça kal, dedi Moss ikizine ya da ikizi Moss'a. Hoşça kal ve merhaba.

Vücut, ruhtan ayrı var olmazdı, çünkü ruh diye bir şey yoktu. Fakat gelecek de geçmişi hiçbir zaman arkada bırakmazdı.

Moss'un ikizi yanan bir kulübeden dışarı baktı ve başka bir şey demedi. Kendi içeride olacak şekilde kapıyı kapattı. Büyük yangın tarafından sarmalandı. Botch'un kalbinde yandı.

Kanadı kırık ördek, dövüşleri esnasında belirmemişti; ördek yakınlarda değildi. Botch yüzünden kaybettiklerinin, tilkiye teslim ettiği şeyin yorgunluğunun altında rahatlama vardı. Fakat çok sonrasında kadar bunun nedenini düşünmezdi.

Belki de ördek çoktan oradaydı.

xiii.

*gözden çıkarılabilir ve sınırlı
ve kırılğan*

Üçünün hayatında her zaman bir görev olmazdı. Sonsuza kadar göreve çıkamazsınız, derdi Moss, yoksa görev diye bir şey olmazdı. Dürtüp kışkırtmak için öncesine ait bir görüntü yarattı: Gelgit havuzları arasında hoplayıp zıpladığı, sırf bacakları varmış gibi, üstüne üstüne üstüne gelen bir duvar değilmiş gibi yapmak için koştuğu.

Kumsalda tek başına dans etti. Yakalanmak, ebe olmak için yakalamaca oynadı. Hiçbir şey üzücü olmamalıydı. Hiçbir şey ciddi olsa bile ciddi olmamalıydı. Her zaman değil.

“Balık olsak böyle görünürdük.” (Chen’in fikriydi, bunu söylerken gülüyordu, ama Moss ciddiyetle başını salladı, hâlâ son görevinden sonra iyileşmeye çalışıyordu. “Yüzeye yakın inip çıkardım, Grayson bir çeşit ıskarmoz olurdu ve Moss yosunların arasında saklanan bir golyanbalığı sürüsü.”)

İnsanlar ciddiydi, ama dünya değildi. Alkolü bir gonyan balığından geriye kalanları yemiş, tökezleyip duran sarhoş bir böcek ciddi değildi. Yüzgeçlerini sallayan salak deniz anemonlarının üstünde renklerini ve dokusunu sergileyen muhteşem, ıslak yosun ciddi değildi. Dünya üzerinde insanın yaratmış olduğu daha az yaratık olsaydı bile sakin durmak için vakit ayırırlardı. Düşünmek, gezinmek için. Ardından yemeye, içmeye ve dünyayı araştırmaya geri dönerlerdi.

Üçü bazen sakinleşmek için kart oynardı. Eski ve yıpranmış bir desteleri vardı. Ya da eprimiş bir tenis topuyla oynarlardı.

Ya da şu an olduğu gibi Balkon Kayalar’ın güney girişinde dururlardı; Şirket’in saf beyaz parlaklığını hâlâ görebildikleri vadinin ve yan ölü ağaçlardan oluşan eğimin farkındalardı.

Grayson’ın şahin gözü muhafaza havuzlarına bakıyor, Moss’un bir gece önceki gizli görüşmesini Şirket’in öğrenmiş olması ihtimaline karşı rutinde bir bozulma ya da müdahale bekliyordu.

Moss, “Takım sporlarını hiç sevmedim ama,” dedi.

Grayson şefkatle, “Sen takım sporunun kendisisin,” dedi.

Chen bunu o kadar komik buldu ki kahkahasını durduramadı. Moss'un gizlice gitmiş olmasına karşı duyduğu hoşnutsuzluğu delip geçiyordu, bir gün kendisinin de buharlaşacağı gibi buharlaşıyordu bu da.

Daha önce de bu noktaya gelmişlerdi. Bazen strateji geliştirmek için kullandıkları bebekevinini burada, yarı parçalanmış bir şekilde bulurlar ve içeri taşıyıp tamir ederlerdi. Ellerinden geldiğince.

Bu sefer Grayson'ın frizbi diye adlandırdığı bir şeyi bulmuşlardı.

"Fıhrizbi ne?" diye sordu Moss.

"Bu."

"Bu plastik daire."

"Ve bunu atıyorsun."

"Neden?"

"Eğlencesine."

"Takım sporu."

Grayson frizbiyi Moss'a, Moss da ateşten yapılmış gibi onu dimdik havaya attı.

Fakat bir şekilde tekrar indi, düzeldi ve Chen'in ellerine doğru uçtu. Tırtıklı olmasına rağmen pürüzsüz hissettirmesini seviyordu. Chen'in elleri devamlı yeni dokular kaydediyordu. Yazmak için yanında kare kare keten kâğıdı taşırdı, çünkü kâğıdın üstündeki çizgiler birer bağlantı, daha önce üstüne bir şey yazılmış gibi hissettirdi.

Düzgün bir üçgen halinde duracak şekilde birbirlerinden uzaklaştılar.

Chen frizbiyi Grayson'a attı, Grayson yakaladı, frizbiyi bir süre tuttu, Moss'un merak dolu ve endişeli bakışları karşısında gülmemeye çalıştı.

"Gerçekten frizbi takımları vardı," dedi Grayson.

"Ne zaman?"

"Seneler önce. Çok oldu. Ne zaman hatırlamıyorum." Çocukluğunu düşünmek fazlasıyla acı veriyordu, çünkü bu yaşadıkları şeylerin hiçbirinin gerçek olduğunun düşünülmediği bir zamanı hatırlıyordu.

Chen de ne zaman olduğunu hatırlayabiliyor gibiydi, ama nasıl emin olabilirdi ki?

"Başka neleri vardı?" diye sordu Moss.

Grayson onu duymazdan geldi ve onun yerine, "Neden tek başına gittin? Neden seninle gelmemize izin vermedin?" diyerek onu hazırlıksız yakaladı. İşte böyle eli çabuktu, Moss'u gafil avlamak istemişti. Fakat Moss bunun sadece, tekrar yapmaması gerektiğinin bir hatırlatıcısı olduğunu bildiğinden onu duymazdan geldi.

Grayson frizbiyi Moss'a doğru attı, ama fazla yukan gitti, ancak Moss da fazla uzundu ve birden Grayson'ı şehvetli ve hayran bırakan bir şekilde yeşil yeşil yandı. Frizbiyi yakaladı, ama normal yoldan değil. Bir duvardan geri sekercesine düştü ve bir patlamayla nane kokusu içinde frizbi gözden kaybolup Chen'in uzanan ellerinde öyle hızla belirdi ki Chen frizbiyi düşürdü, küfrederek yerden kaldırdı.

Sonra donakaldı.

"Bunun aynı frizbi olduğunu nasıl bileceğiz?"

Bilemezlerdi, Grayson bunun farkındaydı.

“Başka bir yerde daha frizbi oynuyor muyuz?”

Grayson, Chen’in fırlattığı frizbiyi yakalamak için zıpladı.

“Hayır,” dedi Moss. “Başka bir yerde ayaklarımızla topa vuruyoruz.”

“Onu çoktan yaptık,” dedi Grayson, frizbiyi Chen’e geri atarak. Chen de Grayson’a fırlattı. “Hatırladın mı? Birçok Şirket öncesinde.”

“Bunu Şehir’de yapıyorlar artık. Bu Şehir’de,” dedi Moss. “Frizbiyi bana at.”

Grayson ve Chen kıkırdadı. “Hayır,” dediler ve Moss’u aralanna alacak şekilde yer değiştirdiler.

“Topa vurmayı takım olarak yapmıyorlar ama,” dedi Chen.

Frizbi Moss’un etrafından uçtu, o da frizbiyi yakalamak için atladığında frizbi onu kandırdı ya da Moss kandırılmasına izin verdi. Fakat onlar da hızlı davranıyordu ve Chen’in elleriyle yaptığı numaralar vardı, bakışlarıyla frizbiyi atacağı yönü ele veriyormuş gibi yapıp Moss’un yanlış tarafa doğru büyümesine sebep oldu ve altından fırlayıp yanından geçti.

“Frizbiyi bana verin!” diye bağırdı Moss.

“Frizbiyi verirsek onunla tuhaf bir şeyler yaparsın,” dedi Grayson.

“Öyle yapmamı seviyorsun ama.”

Bu doğrudu. Grayson bunu gerçekten seviyordu. Fakat hararetli bir şekilde oynuyorlardı. Grayson ve Chen, Moss’un olmadığı bir şekilde rekabetçiydi. Moss da rekabetçiydi ama tekil olarak değil.

O yüzden frizbiyi bir süre Moss'a vermediler ve o da kandırmacalarından sıkıldı.

Moss aralarında bir duvar oldu ve frizbinin yolunu kesti. Chen'den çıkıp Moss'un içinden geçti ve çıktığında Grayson'a kafası büyüklüğünde bir top uçu. Grayson eğildi ve düştü. Tekrar kendine dönen Moss (bu her ne demekse artık), o kendine has akıcı ve bitkisel bir şekilde güldü ve Chen de ikisine sevgiyle gülümserken Grayson sinirlenmiş gibi yaptı.

Chen, "Geleceği değiştirdin," diyerek ne olur ne olmaz diye konuyu değiştirdi. "Hissedebiliyorum. Artık eve dönebiliriz."

Moss ve Grayson, Chen'e baktı.

Hangi ev?

Frizbi onlara, onlar da frizbiye geri dönmedi. Balkon Kayalar'a girdiklerinde aynı yıpranmış yatağa yayıldılar. Bir başka çeşit keşif ve oyuna geçtiler. Moss tarafından sıkıca tutulmak ve sarınmanın dağlayıcı, eksiksizlik hissine düştüler. Chen'in ne yaparsa yapsın dağ gibi yükselmesinin hissine. Grayson'ın keskinliğinin, kıyafetlerinin altında yumuşaklığa, kırılganlığa dönüşmesinin ve Chen'le Moss'un kollarının arasında rahatlamasının hissine.

"Bu olmasaydı ne yapardın?" diye sordu Moss, Grayson'a. Dünya bu denli yaralı olmasaydı. Şirket bunca şeyi yerle bir etmemiş olsaydı.

"Gelgit havuzlarına seni aramaya gelirdim."

“Hiç de bile. Bunu yapman gerektiğini bilmezdin. Beni tanımazdın. Tesadüfen bana rastlamazdın.”

“Bir şekilde rastlardım.”

Üçü de gözden çıkarılabilir, sınırlı ve kırılgan olduklarını biliyordu. Ancak aynı zamanda ender ve değerli olduklarını da. Şehir’in sınırlarında belirip çöl kumları boyunca ilerleyip ikizleriyle karşılaşmamış, aynanın karşısındaymışçasına ikizlerinin gözlerinin içine bakıp çıplak, benzer bir amaç görmemişlerdi.

“Peki ya sen Moss?” diye sordu Chen.

“Hayatımın kalan günlerini deniz kenarında geçirirdim. Düşüncelerimle baş başa olurdum. Herkes ve her şeyden kendimi uzaklaştırırdım.”

Grayson bundan memnundu, çünkü eğer bir gün ölürse Moss’un gelgit havuzlarına geri dönebileceğini biliyordu.

“Peki ya sen Chen?” diye sordu Grayson.

“Ne yapacağımın bir önemi yok. Tek önemli olan ne yaptığım,” dedi Chen. Fakat bunu söylerken içten olmadığını, Chen’in Grayson, Moss ve ortak amaçlarının olmadığını bir gelecek istemediğini biliyorlardı.

Birbirinden ayrılamayan, ayrılmak istemeyen, her zaman insan olmasa da olmadığı için daha doğru olan uzuvlar. Moss’un öpücüklerinin her yerden gelmesi. Chen’in mutlu ve şapşal bir hale girmesi. Grayson’ın acelesinin hepsinin acelesine dönmesi. Çok fazla kişi ve çok fazla şey tarafından sarılıp hiçbir zaman yalnız ve ayrı olmamak.

Cezirin bıraktığı kayıp ve bir sonraki için özlem duymaları. Bunun, daima paylaştıkları zihin ortaklığıyla dalga geçiyor olması. Düşüncenin samimiyetiyle kıyaslanamayan fiziksellik. Bunun son kez olma ihtimali.

Moss onlara sabah söyleyecekti, onlara sabah açıklayacaktı. Dışarıda durmuş, Şirket binasına bakarlarken.

Belki anlarıydı.

Bir yerlerde, başka bir Şehir’de, frizbi yere düştü, kumun üstünde durdu. Bir yerlerde, bir çocuğun tekme attığı top, havada yok oldu.

Çocuk sonsuza dek değişti. Ruhlara, mucizelere, kayba ya da dönüşüme inandı. Belki de hiçbir şeye inanmadı.

Sonra kapı kapandı ve Moss tekrar tek bir mekân ve zamanda var oldu. O yatakta uzanmış bir şekilde.

Hem bir asi hem de hain olarak.

xiv.

*güzelliğın ortasında bulunan
hastalık*

Chen, Şirket için ne yapmıştı? Şirket'e ihanet etmeden önce? Charlie X'in günlüğünü çalıp semenderle beraber küreler duvarından başka bir yere yollamadan önce?

Zorla çalıştırılan-Chen, muhafaza havuzlarında ölmekte olan biyoteklerden kurtulmakla yükümlüydü. Gönüllü-Chen, Şirket'in ürünlerinde hastalık belirtisi arardı, böylelikle hasta olanlar muhafaza havuzlarına gönderilir ya da Charlie X'e verilirdi.

Zorla çalıştırılsın ya da gönüllü olsun, Chen kendi kendine uzaktaki ailesi, karısı, iki çocuğu

için sıkı çalıştığını söylerdi; Grayson'ın Chen'i ailesini artık uzak yıldızlar gibi, gökteki herhangi bir yıldız kadar ötede hayal ederdi. Belki de var olmadıkları fikri karşısında bozulmuştu. Ancak şimdiki-Chen bunun bir önemi olmadığını biliyordu. O kadar çok zaman düzlemi ötesindelerdi ki, onları bir daha görmeyecekti ve burada yaşayan ne çeşit kopyaları varsa onlar da hapsettikleri Chen'e aitti. Bunu ara sıra özgürlük için kullanan Chen'e.

Eski-Chen, Balkon Kayalar'daki dairesinde oturuyor ve Şirket'e gelip haftalar süren vardiyalara kalıyor, diğerlerinin arasında bir bölmede uyuyordu. Bütün gün Chen çoğunlukla biyotekleri görüyordu. Halihazırda içinde yaşayan, tahmin edildiği ya da arzulandığı gibi ölmeyi reddeden yaratıklar tarafından yenilmek üzere onları kürele muhafaza havuzlarına atıyor, onlar da yüzüyor, çırpınıyor, boğuluyordu. Güzel, diyordu Şirket. Bir amaca hizmet edebilirler. Böylece ediyorlardı.

Chen'in beraber çalıştığı kişiler zihninde, yavaş hareket eden gölgelerden oluşan bir alana doğru kaybolup yok oluyordu. Çalışırken kullandıkları küreler bir çeşit kontaminasyona sebep oluyordu; radyasyon ya da cıva zehirlenmesi gibi, ama biyolojik ve geçici olduğu için farklıydı.

Chen orada çalışırken kendini küreler duvarından korumak için özel bir giysi giyiyordu. Küreler, "ürün" tamamlandığında başka yerlere açılabilen lokal alanlardı. Şirket binasının yakınındaki geçici kontamine alanlar. Çoğu zaman tek yaptığı, in-

sanları hasta etmektir. Bazen vücudu öyle bir tahrip ederdi ki vücut dengesiz bir hal alır, orada mı burada mı, geçmişte mi şimdide mi yaşayacağına karar veremezdi.

Küreler duvarının arkasından, Chen'in görme-ye izninin olmadığı gizli odasından gelen Charlie X'in sesi vardı yalnızca. Charlie X günlüğünü orada tutardı. Ancak kürelerdeki yansımalara bakarsanız... Charlie X'in yamuk görüntüsünü görebilirdiniz. Masanın köşesinde duran günlüğünü. Charlie X'in ne sıklıkla ona başvurduğunu. Ona ne kadar bağımlı olduğunu. Hatta belki Moss'un orada olduğunun kanıtı olan yeşil izleri, ama Chen bunu nasıl anlayabilirdi? Moss'a bu kadar yakın olup onu hiç tanımamak. O zamanlar değil. (Ya da Chen'in deyiimiyle, "Bir Chen, bir Moss'un varlığından haberdardı." Bir yerlerde/bir zamanda. "Ama ben değildim.")

Fakat Moss oradaydı, öbür tarafta. Moss, Chen'i görüyor, izliyordu. Chen'in denklemlerinin, korkunçlukların stabilize olmasında ve onlara bahane bulmakta yardımcı olduğunu biliyordu. Chen'in denklemlerinin, Charlie X'in Moss'un üzerine saldığı korkunçluklara bile bahane bulunduğunu biliyordu. Moss'ların dünyayı algıladığı şekilde, "görebildikleri" ya da "duyabildikleri" ya da "bilebildikleri" şekilde.

Böylece zamanla Moss, Grayson ondan işlerinde yardımcı olacak zorunlu ya da gönüllü çalışan rica ettiğinde, yapılması istenenlerle başa çıkamayan Chen'lerin olduğunu öğrendi.

Bedeli ne olursa olsun bir süreliğine canavar olup sonra tekrar çoğunlukla insani olması gereken çalışanlar.

İnsan dediğiniz, canavara dönüşen birinden başka neydi ki? Moss'un deneyimine göre insan dediğiniz bir çeşit iblisti.

Gönüllü-Chen, küreler duvarındaki biyotekleri incelemek üzere eldivenlerini ve özel kıyafetini giydi. Çoğu zamanını duvarda geçiriyordu. En nihayetinde Grayson'ın Chen'ini mahveden bu duvardı. Ondan da fazlasını mahvetmişti. Hem ne vardı? Bu bir zayıflık değildi. Sizinkine benzemeyen, ama çok tanıdık gelen bir yüze bakıyordunuz. Esaret ya da en iyi ihtimalle eğlencesine kullanılmaya mahkûm ve bu yolla da mahvedilecek bir yüz, belki de daha da alçak bir göreve hizmet edecekti: Testi geçmeyi başaramamış ve muhafaza havuzlarında bekleyen, esaret ya da eğlencesine kullanılmaya mahkûm bir başka yaratık için protein olmak.

Bir noktada, beyni yıkanmışken bu ona iyi bir iş, onurlu bir görev gibi gelmiş olmalıydı. Böylesine bir hammaddeyi alıp işe yarar bir hale getirmek güzeldi. Fakat bu his hızla yok oldu.

Chen gözlerin donuk parıltısının arkasındaki ışıltıyı görmeyi öğrendi: Kaderin ya da bahtın, bilinçlerinin o formunu böyle bir bağlama oturtmuş olmasının anlayış ve kızgınlığı.

Karada yürüyebilecek şekilde değiştirilmiş aslanbalığı gibi bir hayvanın muhteşem kırmızı-be-

yaz omurgalarının, kendi içine doğru kıvrılmış yeşil bir semenderin vücudundan bakan lemur gözlerin ya da yeşil ve mor renklerde parlayan dönüştürülmüş bir deniz anemonunun biçimsiz bedeninde yaşayabilirlerdi.

Herhangi bir Chen nasıl oldu da bir hafta, bir ay, bir yıl, beş yıl çalışmaya devam edecek kadar ilk günlerin o eşiğini atlatabilmişti? Eldivenleri takıp ellerini duvara sokulmuş bir kürenin sıvı zarından içeri sokmaya, bastırıp itmeye, yoğurmaya ve sensörleri takarken ölçüm yapmaya nasıl dayanmıştı? Belki de hastalığın, sıklıkla bir aydınlık veya bazen sonradan gelişmiş bir yetenek, gerekli parametrelerin ötesine geçen bir zekâ, o spesifik ürün için düşünülmemiş bir beceriyle kendini gösteren sahte ödülünü bulmak içindi.

Bazıları, hayvanlar arasından daha zeki olanları, hastalanmış gibi yapar ve zaman içinde, bazı yönleriyle insanları taklit eden bedenlerde olduğu kadar insandışı yüzlerde de bir zekânın var olabileceğini öğrenirdi. Zira tuhaf, havada süzülen mücevherler gibi duvara gömülüyken bile, teftiş ettiklerinin arasından bazıları, muhafaza havuzları hakkındaki efsaneleri duymuş olmalıydı: Muhafaza havuzlarına ulaşırlarsa aniden ve korkunç bir şekilde ölebileceklerini, ama aynı zamanda özgür kalabileceklerini ya da özgür olma şansı yakalayabileceklerini.

Fakat onu nihayetinde yakalayan, Chen'le konuşan olmuştu; halbuki Şirket'in onaylamadığı bir yerde yaşamaya başladığında, haritada

hâlâ nerede olduğunu bildiği son noktayı geçtiğinde... daha erken olması gerekirdi, bunu biliyordu; başka bir zamanda, başka herhangi bir denekte.

Asıl işkence, Chen'in tepki verdiği, onun için bir değeri olan ya da onu bir transtan, günlük işlerini hallederken ayakta uyuma halinden uyandıran konuşmasıydı, insan olmayan bir ağızdan çıkan insani bir özellikti.

Chen'e denildiğine göre, Chen bir eldivenli elini zardan içeri sokmuş, yaratığı tutuyordu; yaratık devedikenini kadar parlak bir kirpi sureti-ne bürünmüştü, bir sürü bacakları olan, kabarık altın renkli kürke gömülü bir şeyden yüzü beliriyordu. Chen onu, yaratık konuştuğu takdirde duymamak için hemen sıkıp öldürebilecek şekilde tutuyordu. Yaratığın sesi cesurdu, emsali olmayan bir sestti, çünkü bu yaratık daha önce hiç var olmamıştı, bu yüzden de sesi başkasına tarif etmesi mümkün değildi. Tek diyebileceği, sakın sulara batırılmış yumuşak kanatların çırpışı gibi olduğuydu.

Sonrasında Chen, Şirket binasından yalpalayarak çıkmış, muhafaza havuzlarının yanından geçip tökezleyerek kaybolmuş ve kederli bir şekilde kumlarda yürümüştü. Önce ağaçlık vadiye, sonra Balkon Kayalar'ın güney girişine gitti. Ancak içeri giremiyordu; fiziksel bir engel varmış gibi bir güç duvarı onu geri tutuyordu, fakat onu geri tutan tek şey zihnindeki travmaydı. Chen durdu, Balkon Kayalar'ın önünde nefes nefese öne eğildi.

Çakılların üstüne çöktü, dalgın bir şekilde uzak-taki Şirket binasına baktı.

Moss'la Grayson onu burada bulmuştu işte. En nihayetinde. Zaman içerisinde. İhtiyaçları olan Chen'i. Şirket'i bilen Chen'i. Küreler duvarı ve iç-lerindeki korkunç yükü bilen Chen'i.

Ancak Chen onlara devedikeni kadar parlak kirpinin ne dediğini hiçbir zaman söylemedi. Orada, kürenin içinde, duvarın öteki tarafında ona kurtulamayacağı ne yapıldıysa o sebepten ölürken dediklerini.

Kâbuslarını Grayson ve Moss'a anlatıp onları da bu yükün altına sokmazdı asla. Fakat Chen'in rüyalarında Şirket binasının tavanı çöküyor ve duvardaki küreler göğe doğru süzülüp Şirket'i ve her çeşit acıyı, ıstırabı arkasında bırakıyordu.

Chen bir keresinde Moss'a, rüyasında bazen onları takip ettiğini, göğe yükselip bir daha dönmediğini itiraf etmişti. Ve bu olduğunda, daha önce hiç deneyimlemediği bir memnuniyet hissi yüzünden ağlıyordu.

Ancak işin aslı, onların Chen'i Şirket binasına geri yürümüş ve birkaç ay daha çalıştıktan sonra oradan ayrılmıştı. Doğru ânı beklemiş, elinden gelen her şeyi sabote etmişti.

Kürenin içinde kıvrılıp yatmış, içinde sıkışmış büyük semenderi görmüştü. Chen'e attığı delici bakışları, o gözlerin içindeki bağımsızlığı. O bakışı bir kez daha yüzüstü bırakamazdı. Bırakıp da kendi hayatına devam edemezdi.

Eğer kirpi yarattığı Chen'i mahvettiye belki semender de onu kurtardı. En azından Chen'in denklemleri hikâyeyi bu şekilde anlatıyordu. Hikâyenin bir kısmını.

Böylece Chen semenderi küreler duvarının içinden başka bir dünyaya yolladı. Şirket'in bir ayağının olduğu, ama tümüyle fethetmediği bir dünyaya. Semenderin bir şansı olabileceği bir yere.

Ve o fırsat anında Charlie X'in günlüğünü de peşinden yolladı. Günlük aşağı düştü. Bir an oradaydı.

Sonra yok oldu.

xv.

çıkış yolu yoktu

kaçış yoktu

O zaman da geç kalmıştı. Şimdi de geç kalmıştı. Ertesi sabah Balkon Kayalar'ın dışında dururlarken bir sonraki adım için hazırlardı. Ördek karşılarında bir fırtına suretinde belirdi. Etrafındaki havayı kurutan, oksijeni yakıp Balkon Kayalar'ın içine giden kapının önünde nefes almakta zorlanmalarına sebep olan bir görüntüydü. Göğü kapatan, tenlerini alazlayan; görmek, duymak, koklamak, tatmak ya da hissetmek istememelerine sebep olacak şekilde duyularını yakan bir görüntü. Havayı kırmızı toz, kurumuş

kan ve yüzlerini kesen ufak metal parçalarıyla dolduruyordu.

Moss, ördeğin altındaki karanlığı hissedebiliyordu, ama o karanlık kaçmış ya da serbest bırakılmış, ilk defa tetiklenmişti. Kabanyor, sızıyor, yükseliyor; ufuk boyunca yayılıyor ve zihinlerinde yüksek, siyah bir duvar gibi yükseliyordu. İçeri girmeyi talep eden, tırmalayan, korkunç bir varlık. Üçünün bir olduğunu bildiğinden, bir kere kenetlendi mi hepsinin kaybolacağını biliyordu. *Hasarlısınız, bırakın sizi onarayım.*

Moss hissedebiliyordu. Bir çevrelenme. Yakalanma ya da kapalı tutulma. İkizi olduğu yere mihlanmıştı. Bunun verdiği hisle nefesi kesildi.

Yaralamak, yırtmak, kesmek için geçmiş daima beklerdi.

“İkizim tehlikede,” dedi Chen ve Grayson’a.

Grayson ona, her şeyi ortaya döken gözüyle keskin bir bakış attı. “İkizin mi?”

İkizi, Botch’un içinde hapisti. Artık kontrolü onda değildi. Gelgit havuzlarında ufacıktı. İşe yaramaz. Uzaktan yapabilecekleri hiçbir şeyin yardımını dokunmazdı. Yakından yapabilecekleri de. Yine de diğer kendinin partiküllerini etraflarındaki havada, ördeğin dağınık görüntüsünde hissedebiliyordu. Bu ne anlama geliyordu?

Güney kapısı açılmıyordu. Chen omzuyla kapıya vurdu. Moss kenarlarından parmaklarıyla çekmeye çalıştı. Grayson silahını çıkarıp fırtınaya döndü, çaresiz hissediyordu. Çıkış yolu yoktu, kaçış yoktu.

O tuhaf şekil Balkon Kayalar’a çarptı, şekli bozuldu ve onları itip kakan havaya ve rüzgâra karışıp serbest partiküller kaosa döndü. Rüzgârın yüksek sesli uğultusunda, harabeye dönen çatının bir parçasının koptuğunu, üstlerindeki baskıdan ve karşı konulamaz bir şeye karşı koymaya çalıştıklarından dolayı duvarların çatırdadığını duydular.

Tırmalayan, korkunç varlık içeri girmek istiyordu. Üçünün bir olduğunu bildiğinden, bir kere kenetlendi mi, kafataslarını parçalayıp zihinlerine girdi mi kaybolacaklarının farkındaydı.

Etraflarında taşlar ve dallar duvara çarpıyordu. Yine de güney kapısı açılmıyordu.

“Kenara çekilin,” diye bağırdı Grayson.

Ateş etti, tam dört kere. Kurşunlar metale girdi. Ancak kapı açılmıyordu.

“Moss bizi buradan götürmeli!” diye bağırdı Chen.

“Yapamam. Fırtına engel oluyor,” diye geri bağırdı Moss.

Fırtına sadece bu düzlemde, bu zamanda var olmuyordu. Moss’un içindeki haritayı, pusulayı kapatıyordu. Bilginin üstünü örtüyor, kaçış yollarını tıkıyordu. Diğer kendinin partikülleri, duyularının kafasını karıştırmak için kullanılıyordu.

Kapı içeriden çarpılarak açıldı ve Chen öfkeyle dışarı fırladı. O karanlıkta korkunç bir ruh, bir içgüdü tarafından ele geçirilmiş bir şekilde ışıldıyordu. Alazlanan beyaz bir işaret ışığı gibi parlıyordu. Gözleri arkaya doğru devrilmişti.

Leylistan.

Moss anladı. Ördek onu dönüştürmüştü. Charlie X'in bir parçası onu dönüştürmüştü. Onu kontrol ediyordu.

Ancak arkasını çok geç döndü. Chen-olmayan-Chen ona uzandı ve Moss çiçeklere, yapraklara dönüşüp çözünmeye çalışırken eliyle Moss'un içinden geçti, omzuna sürttü ve Moss bir anlığına dağılırken göğsünden bir avuç çiçek aldı. Derken Moss nefesi kesilmiş bir şekilde insana döndü. Chen-olmayan-Chen'in eli yeşermişti, Moss'un bir parçasını tutuyordu.

Diğer elindeki bıçağı da Chen'in sırtına geçirmişti.

Grayson, Chen-olmayan-Chen'i vurdu. Boğazında bir delik yırtılarak açıldı, ama o geriye doğru düştü, eli kapının kolunu tuttu ve kapıyı tekrar kapattı. Üçü de hâlâ dışanda kalmıştı, fakat bu sefer bir de Chen-olmayan-Chen'in ağırlığı içeriden kapıya biniyordu. Chen dışandan kapıya dayanarak yere oturdu.

Fırtına üstlerinden geçerken, hepsi bitip her şey sessizleşene kadar geleceklerinin ne hal alacağını bilmeden birbirlerine sokularak beklediler.

Hiçbiri hazır değildi.

Ortada olduklarını sanmışlardı.

Sonda değil.

xvi.

*içindeki harikaların bedeli
fazla yüksekti*

Chen'in tarafındaki duvardan bir küreyi alıp o boşluğa bakacak olursanız, öbür tarafta Charlie X ve laboratuvarını bulurdunuz. Belki de eksik kürenin yerine, yeni bir deneyin olduğu bir küreyi koyuyordu. Küreyi yerine koyarken Charlie X'in yüzünde ciddi bir ifade olurdu. Hatta belki gizli bir odaya açılan saklı bir kapıyı bile görebilirdiniz göz ucuyla.

Bazen ışıklandırma, küreleri siyah duvarın üstünde yerçekimine başkaldırarak havada süzülüyorlarmış gibi gösterirdi. Denizin yüzeyine çıkan

büyük baloncuklar gibi neredeyse. Veya transferler esnasında yaratıklar başka bir yere gidip gözden kaybolduğunda, kendi içine katlanarak dönen bir dalga gibi.

O gözlerin içinde hapsolmuş yaratıklardan oluşan kaba dairelerden bir desen. Bir nevi dünya dışı ya da dünyada olanın dışında bir şeylermiş gibi. Charlie X bir sandalyede, yatakta, yerde arkasında oturan, uzanan ya da duran Moss'la konuşurcasına sesli düşünürdü... uzaylılar Dünya'ya gelse ve Şehir'i bulsa ne olurdu? Şirket'i bulsalar? Charlie X'in küreler duvarını bulsalar? Amacını anlarlar mıydı? Onları endişelendirir miydi? Kabullenirler miydi? Değiştirmek için bir harekette bulunurlar mıydı?

Charlie X, Moss'a, uzaylıların ne yapmasını istediğini bilmediğini, ama kendisinin Moss'la konuşmaktan hoşlandığını, Moss'u kendi yarattığı için kendi kendine konuşuyormuş gibi hissettiğini söylerdi. Ancak Moss sonrasında Grayson ve Chen'e Charlie X'in hatalı olduğunu başından beri bildiğini, ona hiç benzemediğini söyleyecekti. İçten içe, derinlerinde bir yerde Charlie X'in de bunun farkında olduğunu, hatta belki de bu şekilde olmasını planladığını.

O zamana kadar Charlie X'in konuştuğu, konuşmalarını kaydeden Moss, küreler duvarının üstündeki pıhtılaşmış yeşil "deri"ydi. Aracı. Charlie X'in zekâsının ayrılmaz bir parçası. Alışverişlerin Moss'un içinden yapıldığı söylenebilirdi. Küreleri

yeşil derinin altındaki vücut olarak kabul edildiği takdire, zaman ve uzay onun içinde değişiyordu. Fakat bu tamamen kaba bir benzetmeydi.

Haksızlıktı. Dikkatsizlikti. Dümdüz var olan, kalınlığı en fazla iki santim olacak şekilde incecik gerilmiş bir organizmanın içinde olma hissiyatı korkunçtu.

Charlie X, yarattığı hemen her şeyin içine kendinden bir parça koyduğunu söylemekle böbürlenirdi. Bir kirpi yarattığına. Semendere. Kırk kanatlı bir ördeğe. Bir parça yosuna.

Sonrasında Moss'un söyleyebileceği tek şey, içinde Charlie X'ten mümkün olduğunca az parça bulunduruyor olduğuydu. Kalanların karantinaya alınıp arındırıldığıydı.

Bu mümkünse tabii.

Moss'un bildiği ya da bildiğini sandığı şey, geç kaldığıydı. Bunun geçerli olduğu ve olmadığı bütün Şehirlerde durum aynı değildi. Başta olması gerektiğinden daha çok farklılık gösterse de yetmiyordu.

Yirmi yedi yaşındaki Charlie X halihazırda dolu bir hayat yaşamış, Şirket binasına taşınmış olabilirdi. Bir laboratuvara çıkıp biçim ve işlevle deney yapıyor, sanatla ürün arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyor olabilirdi. Hayatı düzenleyen, organize ve manipüle eden biri olarak kendini çok güçlü hissediyordu belki.

Çok sonra, birinin bir yerlerde ürünü satın alması gibi pratik sorunlar çoğu Şehir'de uçup gitti, ama Şirket, Şehir bağlamında hâlâ vardı; Şir-

ket'ten de, Şehir'den de büyük bir gerçek açığa çıkmış gibiydi... hayaletin ya da kemiğin beyaz dünyanın içinden parlaması gibi bir berraklık olmadan.

Pratikliğin sınırları yıkıldı, “deney” fikrinin yerini “sanat şekli” fikri aldı ve “ürün”e ahlaksızlık etiketi yapıştırılırken, Moss ve Chen kendilerince “sanat”ın daha da ahlaksız olduğunu keşfetti.

Hepsi onun suçu olsa da bir açıdan da Charlie X'in suçu değildi. Charlie X eski kafalıydı. Bitkiler acı hissedemezdi, hayvanlar ürün ya da kaynak olarak manipüle edilen nesnelerdi. Çünkü o, Moss'un sistemleri algılamaya başladığı şekilde bakmıyordu sistemlere. Çünkü kendinden önce gelen ağır teknolojilerin yaptığı gibi hafif teknolojilerin de bir efendiye hizmet etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ancak önemli olan tek şeyin güzellik olduğu ve güzelliğin saf kısmının kan olmasının çok da önemli olmadığı korkunç ve yıkıcı bir gün gelecekti. İşte o gün duvarların içindeki kürelere bakmak can yakacaktı, çünkü içlerindeki harikaların bedeli fazla yüksekti. Kaçınılmaz ve hususi olanın altında bir ölüm tarikatına dönüşmüştü ve geri kalan her şey mantıksızdı.

Charlie X'in elli yaşındaki hali böyleydi, çoğu zaman düzleminin sonundan hemen önce. Son-
dan kasıt, tam tersi olması gerekirken Şehir'in Şirket'e yayılmaya başlamasıydı. Ya da Şirket'in Charlie X'i uzaklaştırması. Tilkinin belirmeye başlaması. Ya da tekrar belirmesi.

Elli yaşındaki Charlie X, Şirket'te fazla uzun süredir yaşıyordu ve gençliğinin hapishanesi bile içi boş bir kabuk ve bir dizi hayalet dışında artık yoktu. Gerçekliklerin kafa karışıklığından mustaripti ya da mustarip olmayı hak ediyordu; Charlie X'in parçaları ikisinin arasına takılmıştı, başka zamanlar ve başka versiyonlarla baştan çıkarılıp vurulmuştu.

Artık Charlie X deney yapmak dışında bir şey yapmıyordu. Çoktan yeniden doğurulanlar ve arta kalanlar içinden Moss'u tekrar yaratmıştı. Bir insanın bilincini almadan insanı içine almanın bir yolunu bulmuş ve bunu Moss'a uygulamıştı.

Charlie X, bu gerçeklikte duvar mekanizması başansız olmuş ve kürelerin çoğu karanlık ve ölü olmasına rağmen Moss'un küreler duvarına destek olacak bir çeşit kuvöz olabileceğini düşünmüştü. Bazı gerçekliklerde Şirket binasının kendi bile yıkılmış, sadece Charlie X kalmıştı; açık havada çalışıyor, ölü bir duvara, besinsiz kaldıkları için de neredeyse anında ölen yaratıklar tıkiyordu.

Bu sırada Charlie X bunun farkına bile varmıyor, bir sonraki işe geçiyordu. Ta ki ihtiyaçları ve araç gereçleri tükenene kadar. Tükenince bir sonraki işi, kile dallar batırmak, başparmaklarını kile gömerek göz yapmak ve kısılmış sesiyle haykırarak bir yaratısını daha, seneler öncesinde bir kürenin durduğu, ama artık sadece tozlu, çentikli bir delik olan yere tıkmaktı.

"Hiçbir şey sonsuz değil! Hem de hiçbir şey!" diye bağırdı, orada hâlâ hayatta olan hapis, sa-

ğır, zavallı ruhlara. “Hiçbir şey olması gerektiği şeyden yapılmıyor!” Çocuk gibiydi.

Sonra da onu Moss’un bile göremediği gizli odasına çekilirdi.

Moss tekrara sebep olmadı. Moss zamanla Charlie X’in amaçlamadığı, fark etmediği yetenekler edindi. Bazen Charlie X, Moss’un bazı parçalarını duvara bile koydu. Tekrar bir araya gelebildiği gibi parçalara da ayrılabilirdi, ama ne zaman bir parçası geri dönse, muhafaza havuzlarına sevk edilse, yeni bir şeyler öğreniyordu.

Grayson’ın Moss’u Şirket’ten, Charlie X otuz dokuz yaşındayken kaçı, muhafaza havuzlarının isyan ettiği, içindeki herkesi, Charlie X’i bile katlettiği bir zamanda. Kumların üstünden kaçmış ve başka bir yerde, Charlie X’in kontrolü altında olmadan belirmişti.

Grayson, Moss’u üç sene sonra başka bir gerçekliğin sahilinde buldu. Charlie X yaşasaydı kırk iki yaşında olurdu. Ancak diğer çoğu zaman düzlemlerinde hâlâ hayattaydı ve üçü onunla ilk karşılaştığında Charlie X çoktan onarılamayacak durumdaydı.

Charlie X, Moss’u hatırlamıyordu. Fakat Moss onu asla unutmayacaktı.

xvii.

*tam olarak geçilemeyen
yarıktan karşıya*

Fırtına şiddetle esti, sonra dindi. Geri çekildi. Dünya normale geri döndü, karanlık yutulup gitti. Kapı hâlâ üçüne de kapalıydı. Grayson'ın kolu gevşek bir şekilde sarkıyordu. Chen hâlâ kapının dibinde oturuyordu. Kanaması durmuştu, ama kendi kendine sayıklıyordu. Denklemleri çarpılmıştı.

Chen kendi kendine, “Her şey yolunda. Bana ne yapacağımı zaten söyledin. Ne yapacağımı biliyorum,” diye mırıldandı.

Moss'a, üstüne şarapnel serpilmiş gibi duran Grayson'a (en kötü halde olan koluydu) bakıp

Chen-olmayan-Chen'in ona zarar verdiğini görebiliyordu. Bir hastalık yayılmıştı. Moss'un her bir yanında bazı parçaları kararmıştı, aysız kara bir gecede ateşböcekleri gibi aradan ışık huzmelerinin parlıyordu.

“Hayatta kaldık. Böyle olması gerekiyordu. Böyle yapmamız gerekirdi. Evde olduğumuzu biliyoruz. Bu işaretlere göre...” Chen sayıklıyor, kendini bir arada tutmak için kendine sıkı sıkı sarılıyordu.

Kafasının içinde renkler yeşilden kırmızıya, sonra tekrar yeşile dönüyordu. Kafasının içinde kendini yavaş yavaş dağılmakta olan yapboz parçaları gibi görebiliyordu. “Hâlâ kaçabiliriz.” Kulaklarında bir nabız atıyordu. Onu çok, çok uzaktan çağıran bir nabız. Bir yaratık, pis bir ırmaktan Chen'in adını seslenecek kadar döndü, sonra suyun içine dalıp gözden kayboldu.

Gözü hasar aldığı için minnettar olan Grayson, Chen'in ne kadar hasar aldığını, Moss'un endişesini teşhis edemiyordu. Fazla geliyordu. Koluna batan keskin taş parçalarının sebep olduğu acıyı memnuniyetle karşıladı.

Moss biliyordu. Kendi teşhisi sayesinde. Muhafaza havuzlarındaki ikizinin fırtına yüzünden küçüldüğünü, hiç denecek kadar azaldığını. Grayson'ın yüzündeki acı dolu ifadeden bile belli oluyordu. Ve de ölümcül düşüşten: Grayson bir anlığına Moss'un ona doğru yukarı baktığını deneyimledi. Sonra... bağlantı koptu. Geriye bir tek, onları izleyen, etraflarındaki yaratıkların nabızı

kaldı. Moss onu dışarıda bırakıyordu. Chen'i dışarıda bırakıyordu. Onları korumak için.

“Yakında benden geriye pek bir şey kalmayacak Grayson. Üzgünüm. Dikkatsizdim.”

Öyle miydi gerçekten? Dikkatsizlik miydi? diye düşündü Grayson. Vadi, durdukları yerin altında, onları yutmak üzere olan bir ağız gibi açılıyordu. Moss'un Botch'a gitme görevi dikkatsizlik miydi? Doğru sonuçları düşünememiş miydi?

Sormak zorunda kalacaklarını asla düşünmedikleri bir soruydu. Sesi parçalanan Grayson, “Bana verebileceğin hiçbir şey yok mu?” dedi.

Senin bir parçan, benim bir parçam olabilir mi?

Seni en iyi bilen parçan değil, senin en az bildiğin parçan.

“Ölürsün,” dedi Moss. “Benim gibi ölürsün sen de.”

“Umurumda değil,” dedi Grayson.

“Evet umursuyorsun. Eğer beni seviyorsan umursayacaksın.”

Grayson yaralı koluyla ona uzandı, acı onu diğer şeyden korurdu belki. Moss geri çekildi.

“Dokunma bana. Dokunma. Lütfen.”

Son bir umutla, “Herhangi bir parçanı koruyamaz mısın?” diye sordu. Çünkü Grayson, Moss'a asıl soruyu sormaya cüret edemiyordu. “Sen ne yaptın?”

“Her yerde aynı anda oluyor. Karantinaya aldığım her şey...”

Moss'un insan formu bulanıklaştı, ayrıştırması güçleşti, ama başka açılardan da keskinleşti: likeni, yaprağı, sporu ve balçığı. Kararır keskinleşiyor, sonra tekrar bulanıklaşıyor, sönüp daha da kararıyor ve kuruyordu.

Grayson, Chen'in bildiğini biliyordu. Sayılar sızıyordu artık ondan, denklemlerine sığınmaya çalışıyor ya da oluşacağı ufak hayatları sayıyordu.

10 7 3 0. 0 3 7 10.

10 7 3 0. 0 3 7 10.

Hep biliyorlardı, ama daha önce hiç gerçek olmamıştı. Moss olmadan bir yol da yoktu. Kaçış yoktu. Başka bir zamana. Başka bir Şehir'e. Burada direnecek ya da mağlup olacaklardı, bu yerde. Grayson direnecek ya da mağlup olacaktı. Chen halihazırda kendi kaçış planıydı.

Moss koyu yeşil elini, ona dokunmak değil de onu avutmak için Grayson'a uzattı, fakat kolu, onu daha uzatırken bile çoktan geri kalanının karanlığına çekiliyordu. Rahatça nefes alıyor, nefes almakta zorlanıyor, nefes almaya gerek duymuyordu, ama alışkanlık edinmişti. Nefes almayı bırakırsa, bunun Grayson için ne anlama geleceğini biliyordu.

"Biz olmasaydık ne yapardın? Daha iyi olur muydu?" diye sordu Moss, Grayson'a. Gri ve siyah-
tı, siyah griye geçiyor, yeşil siyaha boyun eğiyordu.

"Gelgit havuzlarına seni aramaya gelirdim," dedi Grayson. "Bunu daima yapardım." Grayson böyle sabitti işte. Bu Grayson, diğer Grayson.

Nane, hanımeli ve cezayirmenekşesi gibi bir koku vardı. Havaya karışıp kaybolan bir yoğunluk. Moss'un daima beraberinde taşıdığı. Onu terk edecek son şeyler tuz, deniz suyu ve suyun kokusu olacaktı.

“Ne kadar sürecek?” Chen, kendini bir arada tutmaya çalışmaktan titremeye başlamıştı, kapının öbür tarafında aynı şeyi yapan Chen gibi. Tek farkı Chen-olmayan-Chen'in ölecek olmasıydı.

“Biraz daha,” demeyi başardı Moss, ama yüzü biçimini kaybetmişti. Çiçeklerden oluşan bir hayalet. Bir zamanlar yabani çiçeklerin yetiştiği çorak bir alanda bir izden ibaretti. Chen'e nasıl ölmesi gerektiğini, safhalarını öğretmişti, ama bunu kendine hiç öğretmemişti.

Grayson'ın ona attığı bakışta, sessizliğinde Moss onun mateminin yoğunluğunu, kızgın bir cerrah bıçağı gibi acısını yakıp geçtiğini hissedebiliyordu.

“Hiçbir şey olmamasından iyidir,” dedi Moss. “Her zaman daha iyidir. Bunu unutma. Bunu hatırla.”

Moss uzandı. Güvenli olduğu kadar. Aslında tam olarak geçilemeyen yarıktan karşıya, zihinler arasındaki alan olan boşluğun üzerinden. Uzandı.

Ancak, Grayson'ın içinde daima saklayacağı şey, Moss'un anısıydı.

Ayrılamayan, ayrılmak istemeyen uzuvlar. Çok fazla, çok şey tarafından bir arada tutulan, asla yalnız ve ayrı kalmayacak olan.

Sonra kapı kapandı ve Grayson orada, dünyada en çok sevdiği kişiye dokunamadan kaldı.

Her şey. Moss'un ona öğrettiği her şey. Grayson'ın hiçbir zaman olamayacağı her şey.

Söylenmemiş ve söylenmesi gereken hiçbir şey kalmamıştı.

Gökyüzü berraktı. Gözü iyileşmeye başlarken ileriki düzlükte bir nokta olan Charlie X'i görebiliyordu; duyulamayan bir şeyi duymaya çabalıyordu. Bir çocuk. Bir hiç.

Her şey sakindi. Her şey sessiz.

xviii.

*ölüm gibi tekrar giriş
alevde bulunan*

Grayson için eve dönmek yüz sene sürdü. Zamanın bükülmesi ve örgüsü kolaylıkla savrulan bir tırpan gibiydi. Direnç yoktu. Nasıl kaçmaya çalışırsanız çalışın sizi yakalardı. Geriye doğru akan ölümcül bir kesik yaraya dönüşür, oluk oluk kırmızı akar, sonra hiçliğe dönerdi.

Yerçekiminden kurtulma ve hayranlık ânı. Çok uzun zaman önce yaşam kapsülünde Grayson. Dünya'nın ışıldayan küresine doğru dalış, Dünya'nın yarım daireye, sonra da etrafını daha da saran bir şeye dönüşümü. Sınırsızlık kontrol

altına alınmış. Evren, dünyanın bir parçasına indirgenmiş. Kırık, tekrardan çizilmiş kıta hatları, okyanusun sönük mavisi ya da tuz beyazı; aletleri önlerindeki ülkeleri tahmin edemiyor, kendi bile ne olduklarını hatırlayamıyordu. Ya da neden olduklarını. Güneş, kuru kahverengi taşlık alanın üstüne yayılmış ölü Şehirlerin uçsuz bucaksız katafalklarını gözler önüne seriyordu.

Ölü astronotların yaşayan astronotlardan farkı yoktu. İkisinin de derisi dökülmezdi. İkisi de içlerinden geçtikleri şeylerin bir parçası olamazdı. Tulumlar önceden hazırlanmış tabutlardı. Uzay mezardı. Kendinizi çoktan ölü kabul etmeniz daha iyiydi. Bunun özgürleştirici bir yanı vardı; zihni, vücuttan çok daha uzak köşeleri gezmesi için serbest bırakıyordu.

Kapsül ateş ve sürtünmeyle alçaldı. Sarsılıp titredi. Kemiklerine işledi, tekrar hareketsiz kaldığında bile kemiklerinde yaşamaya devam etti. Bir sandalyede sakince otursa bile kemikleri titriyor, hiçbir zaman uzaydan ya da yolculuktan kurtulamıyordu. Birikip ona tutunuyordu.

Yaşlıydı, onu yeni gösteren bir astronot tulumunun içindeydi. Çorak bir alanda yolculuk ediyordu. Gelgit havuzlarının kenarında, çıplaktı. Grayson serin kumların üstünde, sahilde yatıyordu. Tepesinde ve ötede başka bir zamanın, başka bir dünyanın harabeye dönmüş kemerleri vardı. Gelgit, ayaklarına çarpan minik seslerden bir koroydu. Grayson şeklindeki Moss, Gray-

son'ın etrafında, onu ikinci bir deri gibi kaplıyordu. Kendini hiçbir zaman güzel olarak görmeyen Grayson'a, Grayson'ın güzelliğini öpücüklerle gösteriyordu. O güzeldi. Moss'un bütünü Grayson'ın bütününe öpüyor ve Grayson kendini Moss'un gözlerinden görüyordu. O ânın içinde tekrar doğuyordu.

Bu yeşil toz ve Moss'un hülyalara dalması, vücudunu terk etmesi. Charlie X'ten önceki haline dönmesi.

Yeşil, parlayan toz toprağın üstüne çöktü ve toprak çoraklığından bir şey kaybetmemiş olsa da daha tetikteydi. Toz manzaranın üstünde devamlı, devamlı bir arayış içindeydi ve günbatımında rüzgârın içine kanşırken bile amaçlılığını koruyordu.

Yaşam kapsülü yanarak atmosfere girdi. Sürünme, sarsıntılı titreme.

Neden bu kadar acımalıydı? Bütün o gördüklerinden sonra. Uzayın yavaşlığı, ama aynı zamanda hızı. Uzay o kadar büyüktü ki hız ona yetişemiyordu. Bunun yıkımı ve vahşeti, ama aynı zamanda zalim mutluluğu. Çağırıyor ve geri çeviriyordu. Bir zamanlar insani bir hassasiyetle haritalanmış yıldızlar geri çekiliyor, psikotik bir tanrının kozmolojisinde yanıp sönen ışıklardan ibaret olmaya geri dönüyordu.

Atmosfere girişe on kala. Bir başka dünyaya girmeye. Ama o sadece şanslı sayıyı tercih ediyordu ve de sonu.

-7-

-7-

-7-

-7-

-7-

-7-

-7-

-7-

-7-

-0-

*Sana geliyorum Moss. Seni daha tanımıyorum.
Ama belki de seni hep tanıdım.*

Beni bekle.

Ama Moss artık ölmüştü.

xix.

zayıf olduğumda
güçlüyüm

Çöl tilkileri mutlulukla çenelerini sertçe açıp v.7.0
kapayarak Moss'tan geriye kalanları yedi.
Cesedinin sisi ve otlarının içinde zıplayıp
sıçradılar, onu parça parça mideye indirdiler.
Yabani iştahlarında yargının ötesinde bir mutlu- v.6.9
luk vardı.
Zehir, fizyolojilerine etki etmiyordu, onları zehir- v.6.8
lemek için tasarlanmamıştı.
Onlar panzehirdi. v.6.7
İştahla yerken hepsi tek tek: v.6.6
Kaybolup: v.6.5

Tekrar belirip:

v.6.4

Kaybolup:

v.6.3

Beliriyordu:

v.6.2

Tekrar,

tekrar.

Tekrar.

Birkaç adım ötede.

Bir tepenin üstünde.

Vadinin dibinde, havlayarak tekrar yukarı çıkarak.

Tekrar Balkon Kayalar'ın gölgesine dönüyorlardı.

Algılanan: Çılgına dönmüş sahte-tilki şaşkınlığı. Ufak yolculukların lezzeti, havada minyatür kapılar.

Böylece Grayson onların da kendi çaplarında birer biliminsanı olduğunu, kendi bedenlerindeki laboratuvarlarında araştırma yaptıklarını öğrendi. Bütün o uçarılığın altında son derece ciddi olduklarını.

Yedikleri öğün yüzünden onlardan nefret etmiyordu. Grayson'ın bildiği haliyle Moss artık orada değildi. Fakat buna rağmen Grayson bakışlarını başka yöne çevirmek zorunda kaldı. Uzak-taki ufka odaklandı. Chen'e odaklandı.

Chen, Grayson'ın tamir etme kabiliyetini aşırıyordu. Elini, el olduğu süre boyunca tuttu. Chen'in ona verdiği kâğıt parçasını elinden alıp okumadan cebine koydu.

İşte o zaman mavi tilki, Grayson'ı Balkon Kayalar'ın gölgesinde buldu. Mavi tilki çok daha büyüktü. Neredeyse kurt gibiydi. Mavi tilkinin gözleri yıl-

dızlar gibi parlıyor ve ışıldıyordu. Gözyaşı gibi ufak yıldızlar akıtıyor, yıldızlar kuma düşüp yok oluyordu. Böylece Grayson bunun bir illüzyon olduğunu, bir çeşit artçı şok, tilkiden değil kendinden dökülen bir travma olduğunu anladı.

“Biraz geç kaldın,” dedi Grayson, sesinde bir miktar sertlikle. Halbuki tilkiyi bir müttefik olarak görmenin ne kadar mantıksız olduğunu biliyordu.

“Olmam gerektiği kadar erkenciyim,” dedi mavi tilki, doğrudan Grayson’ın zihnine. “Bana hediyelerini sunduğunda senin gelecek olmadığını anlaman için.”

Grayson asıl hediyelerin Moss’tan geriye kalanlar olduğunu biliyordu.

“Eğer gelecek değilsem ben neyim?” demeyi başardı Chen, yeni kardeşleri boğazına takılırken. Onu öyle bir yiyorlardı ki Chen’in konuşabiliyor olması bile bir mucizeydi. Zihni çok bölünmüştü. Semenderler o bitkin kaskın içinde kımıldanıyordu. Mest olmuş bir mit ve dağınıklık içinde oynuyorlardı. Denklemler doğru infilakı arıyordu.

“İyi bir adam, bir insan için,” dedi mavi tilki.

“Hayır değilim.”

Son sözleri. İlk sözleri.

Chen, daha tilkiler Moss’u yemeden önce, yardım edilemeyecek hale gelmişti. Bir arada tutmak için tulumunu giymişken bile Chen semender parçaları ve şeritleri halinde dağılmaya başlamıştı. Kumaştaki gittikçe büyüyen yırtıklardan kaçıyor-

lardı. Çözünmesinin acısıyla mest olmuş, kendi olma ihtiyacının aşırılığı ile ağırlıksızdı.

Grayson, Chen'in dönüşümünü izliyor, bir başka saldırı olmasından endişeleniyor, Charlie X'i vadinin batısındaki düzlükte hâlâ görebiliyordu. Ama sadece insan olan gözüyle. Diğerleri hâlâ gidip geldiğinden, dikkatini dağıtmaması için kapamıştı.

Chen, onlarca yıl uzaktaki yeni bir altın çağın doğuşunda bir çeşit Moss tanıyor olabilirdi. Hâlâ Botch'un içinde kapalı kalmış bir çeşit Moss'u, çünkü Grayson yükselen bir geçmişin aynı zamanda umutlu bir gelecek olma ihtimali olduğunu biliyordu. Botch'un içinde Moss'tan parçalar ve kalıntılar olmasını umuyordu. Hiçbir zaman görmeyebileceğini bilmesine rağmen fazlasıyla umut besliyordu. İhanete rağmen umuyordu.

Chen'in acısı artık sıradışı bir seviyeye gelmişti, ama bir tek ona aitti, çünkü Moss olmadan Grayson acıyı doğrudan hissedemiyor ancak hissedebiliyor olmayı diliyordu.

Birbirinden ayrıldığını bir tek Chen hissedebiliyordu. Bütün genişleyen ve ezen detaylarıyla. İçindeki yıldızların, semenderlerin ayaklarına nasıl dönüştüğünü. Nasıl ayrıldıklarını ve böylece Chen'i nasıl yırtıp canını yaktıklarını ve Chen'in hâlâ bir insan cesedine hapsoldüğünü.

Chen acıyla bağırды, ama fiziksel acıdan dolayı değil. Charlie X'e zarar vermek adına bir hayatı diğeri için feda etmiş olmayı ne başta ne sonda

kaldırabiliyordu. Denklemleriyle bile durumu düzeltmenin bir yolunu göremiyordu.

“Şşş. Sessiz ol,” dedi Grayson, Chen’e, bu son şeyi de atlatmak isteyerek. Tekrar en uç noktaya gidip evrenin karanlık bucaklarına bakan bir surat olma ihtimali olan kayayı görmek isteyerek. Oradan tekrar dönmek, ama bu sefer bunu yüz yılda değil birkaç dakika içinde yapmaya kendini hazırlayarak.

Chen, Grayson’a söylemeye çalıştı, ancak sonunda hiç söyleyemedi; söyleyecekleri, onları serbest bırakacak Moss olmayınca içinde hapsoldü: “Küreler duvarında. Bana dedi. Dedi ki bana, ‘Rahatlık yok. Af yok. Huzur yok.’ Ve haklıydı. O haklıydı.”

Grayson son bir teselli vermek istemişti. Chen biliyordu bunu. Amacını biliyordu. Fakat artık tulumun içinde sadece kımıldanan yeşil bedenler vardı.

Moss çok eskiden, Charlie X’i uzaktan takip ederken Chen’in ürpermesi, adım atarken titreşmesi, kaderinin ufkundan yakınlaşmasının üstüne, “Fasulyeyi ikiye kırmak gibi olacak. Ya da mısırı soymak gibi. Keskin, yoğun ve saldırgan olacak. Ama ardından uyuşukluk gelecek. Ve sen yavaşça kaybolurken başka bir şey belirecek. Bu olduğunda artık fark edemeyeceksin, ama hâlâ orada olacaksın,” demişti.

“Zayıf olduğumuz yerde güçlüyüz.”

Chen’in takımı kıvranan yeşille dolarken üzgün bir hayret hissetti, artık bir önemi olmadığı

için de kaskın vizörünü kaldırdı ve semenderler uçuşan spirallere dönüşüp yeşil bir duman haline havaya yükseldi.

Her şey kontamineydi. Hiçbir şey değildi.

Zaman içinde Chen'den geriye bir tek ufak bir semender yağmuru kalacaktı. Yeşil, sarı, turuncu, kırmızı ve sonunda siyah. Ardından devamı gelmeyecekti.

Sabaha kadar geriye hiçbir şey kalmayacak, gök tarafından geri alınıp tekrar yağacaktı. Her defasında havadan, topraktan, sudan biraz daha toksin arındıracaktı. Seçtiğı kefarete buydu, çünkü Charlie X'in içine yerleştirdiğı doğasında bu vardı.

Yüzyıl boyunca, belki daha fazla, Şehir'in üstüne yağacaktı. Havaya yükselecek, yok olacak, tekrar yükselecekti. Grayson'ın yapamayacağı bir şekilde doğanın bir parçası olacaktı. Sonsuza dek var olacaktı.

Grayson'ın o kadar seçeneğı yoktu.

Sadece bir tane vardı.

xx.

yıldızların altında
gezegenlerin altında

Grayson yürürken topallıyordu, fırtına yüzünden hırpalanmış, uyuşmuş ve kaybolmuştu. Sanki hiçbiri yaşanmamış ya da hepsi birden yaşanmış gibiydi. En en uç nokta. En yakını. Oraya gerçekten ulaşmış mıydı? Gözü tikledi, tozdan ve stresten vızıldıyordu. Isı sinyalleri allak bullaktı. Neredeyse işe yaramaz. Gözünü yuvasından koparıp baştan başlamamasının tek sebebi gece görüşüydü. Yaşam kapsülü çölde yere çakılmış da enkazın içinden çıkmaya çalışıyor gibiydi. Burnunda ekşi, iğrenç bir koku vardı.

v.1

Sol kolu gevşek bir şekilde sarkıyordu. Dirseğinden bir bandaj geçirmişti. Sağ kolu hâlâ kararlı bir şekilde silahı tutuyordu. İki kere yere yığılıp ağlamıştı. Soğuyan kumun üstünde uzanmış, hareket edememişti. İkincisinde su içmek için çantayı açtığından Moss'un özel erzaklarını bulmuştu. Grayson'a çok önceden ekmesini söylediği tohumlar ve filizler. Eğer gerçekleşirse diye. Moss'u geri getirmek için değil, ama doğal tarafının hayatına devam etmesi için.

Çok eskiden kalma bu söze baktı. Bir başka Grayson içindi bu söz. Moss'u orada görmeye dayanamazdı. Yalancı şahitlik edemezdi. Yanlış yola saptıran kehanetlere katlanamazdı.

Tam güneş yeni dünyada batarken tekrar kalktı. Aynı dünya olmasını umdu. Aynı dünya olmamasını umdu. Şeytani kırmızı ayın altında, Balkon Kayalar'ı geride bırakarak yürüdü. Mavi tilkinin dönmesini bekledi.

İlk içgüdüğü savuşturulmuştu. Öfke, öldürmek istemişti. Şirket'in kapılarını indirebilirdi. Hepsini öldürürdü. Her şeyi anıandıran bir yangın olurdu. Her şey öfkesinin karşısında önünden çekilirdi. Şirket'e saldırırdı. Çiğner ve çiğnenirdi. Portalları bulur onları yok ederdi. Ya da yok edilirdi. Artık ne önemi vardı? Bunda düşünülecek bir şey, bir denklem yoktu; sadece Moss'la Chen'in eskiden doldurduğu, kafasındaki korkunç boşluğu durdurmakta amaç.

Kendine tahammül edebilmek için. Daha fazla yenilgi olmaması için. Düşüncelerinin kaos için-

de olmasının, yaralı yürüyüşünün bir anlamı olması için.

Fakat orada, vadinin ağzında mavi tilki duruyordu. Yolunu engelliyordu.

Kolunun ucundaki silahı kaldırdı.

Tilki artık orada değil, başka bir yerdeydi. Onu takip etmek için döndü ancak tilki aynı anda iki yerdeydi, ardından kayboldu, sonra üç yerde birden belirdi.

“Bırak geçeyim,” dedi Grayson.

“Bu olmaz.”

“Geçmeme izin ver.”

“Yoluna engel olmuyorum.”

Yalan.

“Buralarda senin gibi bir şeyi hiç görmedim.” Gökyüzüne doğru kolunu salladı. “Ama buraya ait değilsin, değil mi? Senin gibi bir şeyi sanrı olarak bile görmedim. Sen bir sanrı mısın? Moss seni uydurdu mu?”

“Biz hep buradaydık,” dedi tilki. “Sen hiç fark etmedin. O yüzden fark etmeni sağladık. Fark etmek zorunda kalmanı sağladık.”

Tilkinin pembe dili ağzından sarkıyordu ve Grayson’a ya da Grayson’ın anlamadığı bir espriye gülüyormuş gibi görünüyordu. Bu onu daha da sinirlendirdi.

“Bazen sadece Şirket vardı,” dedi Grayson sinirle. “Ve bazen de Şirket ve ördek. Bazen Şirket ve sen. Ama hiçbir zaman üçü birden olmadı. Şimdiye kadar.”

“Olasılık. Siz hep üçtünüz.”

“Komplo,” demeyi başardı Grayson. “Bize ihanet ettin. Moss’u kandırdın. Evet kandırdın.”

“Olasılıklar size karşıydı,” diye yanıtladı tilki. “Ve Moss da bunu biliyordu.”

“Bu yalan!”

“Bu güzel bir gerçek.”

“Bundan paçayı kurtaramazlar.” İstirap, sesinin çatlamasına, boğazının ağrımasına sebep oldu. Kelimelerin acısı hâlâ kanıyordu. Hem içi kırk camla doluymuş, ama aynı zamanda kırk camların üstünden yürüyormuş gibi hissediyordu.

“Çoktan kurtardılar.”

“Seni öldüreceğim.”

Fakat mavi tilki tekrar büyümüştü ve Grayson gittikçe güçten düştüğünü hissetti. Kan kaybediyordu. Sannları vardı. Kaybın kaybını çekiyordu.

Mavi tilki yaklaştı. Mavi kürkünün sert yumuşaklığını hissedebiliyordu. Tilkiden yayılan sıvı sıcaklığı. Doğrudan bakışlarına karşılık veremiyordu.

“Ölmek istiyor musun?” diye sordu mavi tilki.

Grayson’ın önünde beliren bedenin nabzında yaşayan pişmanlığı hissetti. Aynı zamanda kararlılığı da. Sabrı.

Orada seninleydim Grayson. Fakat bilmiyordun. Orada olduğumu. Seninle beraber döndüğümü. Yanan bir yıldız olduğumu. Yüzyılların yağması ve ölümünün öfkesiyle alev alev. Senin kadar yaşlıyım Grayson. Öyleyim.

Hayır, Grayson ölmek istemiyordu.

Daha değil.

Hasarlı gözünün yorucu saflığı ile düzlüğün aşağısında Şirket kapısından dökülen defoluları izledi. Kumun ani gölge ve sertliğine, muhafaza havuzları ve havuzların içinde, onları yalayıp yutmayı bekleyen leviathan'a doğru ilerlemelelerini. Cinayetleri karşısında, birçok şey karşısında şaşırmışlardı. Hiç yaşamadan ölüyor olmanın karşısında.

Grayson onları izledi; canavarın, sevdiği kişiden hiçbir iz taşımadığından emin olana kadar. Umursayacağı türden bir iz yoktu. Sonra arkasını döndü. İçinde, derinde, Moss'un burada kalan versiyonunun ona göre olmadığını gördü.

Onu hiçbir zaman tanımayacak, bilmeyecek bir şeydi; binlerce binlerce gün leviathan'ı takip etse bile o buğulu gözlerinde Grayson'la bağlanacak bir şey yoktu. Bir tanıma olmayacaktı. Olamazdı. v.5.0

Sonunda, dünyayı sevdim, o yüzden dünyada kaldım. v.2.0

Bunu tilki mi söylemişti yoksa bu Grayson'a düşüncesiyle mi aktarmıştı? Yoksa Grayson tilkiye mi demişti? Ölü astronot bunu bilmiyordu.

Diğer tarafa döndü, Şehir'in içinden çöle doğru. v.3.0

Kendi iradesiyle mi yapmıştı? Mavi tilki tarafından o yöne mi sürülmüştü? Hangisi olursa olsun mavi tilki onu yalnız bırakmıyor, ona taş atsa bile peşinden geliyordu. Boşuna deniyordu. İlk ve şimdi deson defa. O da mı sonuncusuydu?

“Bize güvenebilirdin. Planlarına da,” dedi Grayson. Artık umursamıyordu. O insani ihtiyaç devam ediyordu. Sessizliği kelimelerle doldurma ihtiyacı.

“Bizi takip etmezsiniz,” dedi mavi tilki. “Bizi dinlemezsiniz.”

“İnsanı da içeren bir planın var mı?”

“İnsanları içeriyor. Sen bir insan mısın?”

“Bir zamanlar, birkaç kişiydim.”

“Bana güveniyor musun?” diye sordu mavi tilki.

“Hayır,” dedi Grayson. “Ama artık güvenmem gerekmiyor.”

Sonra Grayson sustu. Çünkü önünde terk edilmiş bir avlu ve avlunun ortasında üçü de giydiği için aşına olduğu koruma tulumundan giymiş üç ölü kişi vardı. İçlerinde iskeletler. Ancak hâlâ tanıdık bir şey baş gösteriyordu. Bir tanesinin belli belirsiz hatlarında yeşillik vardı, kemikleri daha gevşek, yüz hatları ölü likenlerden yapılma bir suratın maskesine dönüşmüştü.

Onları orada görmek onu öfkелendirdi, ama aynı zamanda sevgiyle doldu.

“Bize neden söylemedin.”

“Belki bu sefer başarırdınız,” dedi tilki.

“Ama bunun doğru olmadığını biliyorsun. Doğru olmaması için yardım ettin.”

Tilki bir şey demedi.

“Çoktan başarısız olmuştuk,” dedi Grayson.

“Sen değil. Tam olarak sen değil.”

Grayson çöl çiçekleri ve otları arasında huzurla yattıklarını yadsıyamazdı. Hatta bitkilerden bazıları kaskların içinden filizlenmişti.

Ölü o.

Ölü Moss.

Ölü Chen.

“Size ne söylersek söyleyelim bir fark yaratmayacaktı,” dedi tilki. “Hem de hiç.”

“Sen de geri kalanı gibi bir canavarsın,” dedi Grayson.

İvedi ve hızlı. Mavi tilki yağmur oldu. İçe doğru patlayandı. Dışa doğru patlayandı. Hava yoktu. Kasksız nefes almanın hiçbir yolu yoktu. Gözlerinin ardında olması gereken ışık, diğerinin gözlerinin ardındaydı. İçinden avlanarak, son hız geçen düşünceler vardı, bildiğini ya da inandığını sandığı şeyleri öldürüyordu. Bir sonrakine doğru uzun adımlar atıyordu.

v.4.0

Çene çalan, burnunu sokan bir hiçlik ve tilkinin yüzü güneş gibi Grayson'ın hayatı üstüne doğru süzüldü; geriye kalan her şey boştu ve Grayson sonradan hatırlamayacağı bir ses duydu, kelimeleri duydu. Elinden gelen tek şey dizlerinin üzerine çökmek, üstüne hücum edenin karşısında kuma düşmektir ve tilki orada, havada asılı bir şekilde kendini Grayson'ın önünde açtı. Tamamını.

Bu mucizenin ve mucizeye karşı duyduğu korkunun, hayranlığın, dehşetin karşısında ağladı ve tilki isteseydi Grayson'ı sonsuza dek bu ânın içinde tutardı. O olmayan, anlayamadığı şeyler bedeninde dolandı ve onu sorguya çekerken, bedeni kutsal mavi alevi muhafaza etti.

Yeterince çalıştın ve artık işin bitti.

Bu acımasız gücün karşısında nasıl durabilirdi? Nasıl boyun eğmezdi?

v.6.0 Evren Grayson'ın önünde, üstünde, içinde ve tilki de bir harita ile pusula gibi serildi.

7 Her an, değişiyor.

7 Uzaktan geliyorum.

7 Uzaktan geliyorum.

7 Ben uzaktayım.

7 Ben uzaktayım.

7 Ben uzaktayım.

7 Ben uzağım.

7 Ben uzağım.

7 Benim.

0

Varlık onu terk etti, korkunç mavi yıldız onu terk etti.

Artık anlıyor musun? Görüyor musun?

Fakat Grayson'da cevap verecek bir ağız, söyleyeceği bir şeyi yoktu.

Görüyor musun?

Hatırlayamıyordu. Unutamıyordu. Mavi tilkinin kaderini gördü. Onun kısmı da işkence gibi olacaktı. Bir sürü şeyden feragat edecekti. Sonunda mavi tilkinin kendi hayatına önem vermemesi gerekecekti. Sevgi ödün vermemeliydi. Sevgi acı-

masız olmalıydı. Sevgi boyun eğmemeliydi. Yoksa sevginin hiçbir anlamı olmaz, hiçbir şey yapamazdı.

Mavi tilkinin yanan haresi.

Çölün üstünden geçen alev, karanlıkta Grayson'ın yolunu aydınlatıyordu.

Sıcak, yoğun ve acımasız bir ağırlıktı.

Fakat başını kaldırdığında mavi tilki gitmişti. Sadece kendi ve erzakın kalanı vardı; tilkiyle karşılaştığını hayal meyal hatırlıyordu.

Birçok yoldan geçmişti.

Uzun çimlerin arasından.

Sıkça kullanılmış yoldan.

Köprünün altındaki tünelden.

Bir zamanlar ırmağın içinden geçtiği. Bir zamanlar ormanın olduğu. Hepsini görebiliyordu. Bu kadar.

Mavi hayaletin, “Dinlen o halde. Dinlen,” diye fısıldadığını sandı peşinden. “Aydın altında. Bize geri dön.”

Ama yapamazdı.

Şehir’de bir yerlerde tilkiler oynuyordu. Öğreniyordu. Ördek hâlâ nöbet tutuyordu. Leviathan muhafaza havuzları arasında geziniyordu. Grayson çölde beliriverdi. Kördü. Farkında değildi. Pervasızdı. Mantıktan mahrum. O anda kendine gelemiyordu. Üç ölü astronot arkasındaydı.

v.7.0

Tilki ona, zihninin boş olacağını söylemişti. Ölü astronot “Grayson”ı hatırlayana kadar, Grayson çoktan çölde olacaktı. Şehir gitmiş olacaktı.

Şehir, kafatasının gerisinde bir serap olacak, git-tikçe silinecekti.

Komikti. Her şey çok hızlı değişiyordu. Grayson ancak Moss'un onu bıraktığı yerden uzaklaşırsa devam edebilirdi.

Sahil onu çağırıyordu. Belki Moss oradaydı. Bir başka Moss. Fakat bu sefer Moss'u planlarına dahil etmek için kılını bile kıpırdatmayacaktı. Hayır, dünyayı görmezden geleceklerdi. Ellerinden geldiği kadar arkalarını döneceklerdi.

"Yetip yetmeyeceğini biliyor musun? En nihayetinde?" diye sormuştu ölü astronot, tilkiye.

Mavi tilki ölü astronotu meraklı bir şekilde süzdü. Bilinmez bir şeye bakıp onu tanımlamaya çalışıyormuş gibi.

"Senin gibi değiliz. Senin gibi olmayacağız."

Ölü astronot silahını kuma düşürdü.

"Öleceksek ölürüz."

Çantasının bağlarını gevşetti, onu da kuma düşürdü.

"Fakat ölümümüzde mutlu olacak, gülecek ve hafifleyeceğiz."

Ceketini çıkardı, orada, arkasında bıraktı.

Cebindeki tohumların artık ne gereği vardı? O yüzden onları da bıraktı.

Bütün işe yaramaz şeyleri. Amacın imzasıydı bu. Büyük planın, herhangi bir planın iziydi.

Çöle yürüdü. Arkasına bakmadı. Bu yıldızların, gezegenlerin altında, gece göğü üstünde açılırken yürüdü. Samimi koordinatlar. Samimi istikamet.

Gerçeklikte çok küçük çatlaklardı, ama hepsi büyüyordu.

O anda sorunun gözünde mi, yoksa dünyada mı olduğunu bilmiyordu.

Sonu bulmak ne kadar sürecekti? Grayson bilmiyordu.

3. BOTCH BEHEMOTH

v.5.02

Uzun bir süre, devasa balık farklı olduğunu anlayamadı. Sonrasında da uzun bir süre Botch muhafaza havuzlarını eskisi gibi gezdi. Işıldayan pullarına tutunan, büyük beyaz yara izlerinin yanı sıra şefkat ve yalnızlığını gösteren belli belirsiz bir amaç dışında tabii.

Gün batımında, kutsal bir alacakaranlık Botch'un koyu, zengin bir yeşil renkle ısıldamasına sebep oldu. Muhafaza havuzlarının kısa bir işaret ışığı. Botch sudaki yansımasına bakarken ışık söndü. Bir varlık bu ışığı fark etmiş de görülmemesi için söndürmüştü sanki. Göze görünmemeliydi.

Eski, çürüyen bir evin penceresinden yansıma. Uzakta, köprünün altındaki bir tünelden göründü. Tünel. Köprü. Yağmur suyuyla kabaran, kirli bir akıntı. Selin içinde yağ ile yanıyordu.

“Ev” neydi? Binalar, tepeler ve dağlar gibi Botch’un içinde sönük, donuk şekiller halinde yaşıyordu. Fakat bir ev, kafasının içinde yanarak gömülüyordu. Yanıyor, sönüyor, yanıyor. Botch tüneli, köprüyü ve evi yerinden oynatmak için kafasını iki yana salladı. Ama başarısız oldu. Bunlar kalıntı değildi; bedeninde, kalbindeydi.

Yine de Leylistan zamanla geri çekildi. Gece tekrar düz ve köşeli oldu. Karanlığın rengi ve açık doğası kayboldu. Günbatımında Botch’un pullarına değen hava ısı taşımıyordu. Yeşil kurudu, pul pul oldu ve döküldü.

Bir rahatlama dalgasıyla Botch eski hayatına, eğlenceli katliama ve katliam gibi eğlenceye geri döndü. Çamurlu düzlüklerin altında gizleniyor, bataklığın ve pisliğin içine iyice gömülmek için ağırlık yutuyor, sadece altın çerçeveli gözleri görünene kadar alacalı bir renkle gözden kayboluyordu... ve bir yaratık suyun kenarına zıplar, sürünür ya da yaklaşırsa–

Botch'un ağız devasa ve sonsuzdu, arzusunun hedefi, kaygan çenelerinin arasında çatırdıyor ve bu ölümcül mimarının merkezine her tür yaratığın gelmesini umuyordu. İnleme, viyaklama ya da çılgılık, boğazından aşağı inenlerin arasındaki fark sapkınlıktı. Anlamsızdı.

Balık tembel ve devasa oldu. Ta ki bir gün, giderek sessizleşen bir yankıya dönüşen Botch ismini deri değiştirircesine bırakana dek. Döktüğü derinin ortasında, mest olmuş ve saklanmış bir şekilde yattı.

Botch yerini Behemoth'a bıraktı. Hareket etmekten nefret ettiğinden, avının ağızında esnekliğini tüketmesine izin veriyordu. Kamış ve çamurun kasveti altında yaratıklar katedrale farkında olmadan girebilsin diye. Behemoth bazen aylarca bekleyerek yatardı. Bir köprünün altındaki tünelde. Suyla dolarak çürüyen bir kulübenin bodrumunda.

Muhafaza havuzları kuraklıkla beraber ufaldı. Düzlük, çöl oldu. Eskisinden daha derin ve geniş havuzlar, Şirket binasının yanında melankoli barındırıyordu. Sayıları daha azdı ama. Behemoth derine dalar, orada kalırdı. Aylarca kış uykusuna yatabilmeyi öğrendi.

Yüzeydeki pıt pıt sesinin, akıntının, dalgalanmanın yiyecek anlamına geldiğini öğrendi. Kenarlardaki algleri kazımak için ağzını kocaman açarak yavaşça yükselirdi. Tam zamanında ağzını kapatırdı. Zamanı yakalamak için kapatırdı.

Yine de Şirket'e giden kapı yukarı kalkar ve içinden daha fazla canlı, güzel, hayatta sayılabilecek, kafası kanşık ve yok olmaya ikna edilmeye hazır şeyler çıkardı. Dönüm noktasında, farkında olmadan atardı nabızları. Hareket karşısında hayret eder, hareketten ıslah edilmiş olurlardı.

Behemoth, çok daha büyük yaratıklarla dövüşmüş ve onları yenmişti; inanmıştı ve kaderinde vardı. Yaralar, kırk kaburgalar, yamuk kürek gibi görünen yüzgeçler, delip geçen bir pençe yüzünden ağzının sol kenarında pis bir gülümsemeye şekillenmişti. Büyük, beyaz bir havuz gibi gözü, spiraller halinde çatlıyor, hâlâ görebiliyordu.

Leopar insanlar, filler ve dev susamurları. Maymun kafalı gergedanlar. Hiçbir zaman isimleri olmayan, yanmış tahta parçaları gibi karar-mış, na-ölü, etçil hayvan sürüleriyle dövüştü. Gökten üstüne düşen, yerin altından üstüne saldıran, düzlükten savaşçılar gibi dört nala gelenlerle dövüştü.

Çamurla kaplı halde dalarken gerçek oldu. Derin havuza, beyazın, Behemoth'ın yüzgeçleri üstünde beslenen ufak balıkları aydınlatacak kadar parladığı yere daldı. Ufak balıklar gündoğumunda kuşlar gibi şakıyor ve hiçbir yerde yaşamıyordu: ne şimdi, ne geçmişte ne de gelecekte. Hiçliğin sonsuzluğunda mutlulardı.

Öyle yakından şarkı söylüyor ve şarkı söylüyorlardı ki, Behemoth bazen kendi bedeni kaderinin şarkısını söylüyor zannederdi. Etinden gelen yönergeleri dinlemek için kulak kesilirdi. Fakat şarkıyı anlamaz ve anlamadığı için endişelenirdi. Yanan kulübe yüzünden. Yanan zihni yüzünden. Bazen serinlemek için çamurla dolu olurdu. Geceyi ağzıyla yakalamaya çalışır, yıldızları yemek için atılır, hâlâ uyanık bir şekilde geri yatarı.

Şirket, Behemoth'a hiçbir zaman şarkı söylemez, ondan her şeyi mideye indirmesi dışında bir şey istemezdi. Böylece Behemoth geride bıraktığı dalgaları, halkaları okuyabiliyordu. Böylece suyun şahı olduğunu biliyordu. Özgürdü. İstedğini yemekte. Uyumakta. Sıçmakta. Kendini muhafaza havuzları arasında bir oraya bir buraya sürüklemekte. Sanki Behemoth dünyanın sonuna kadar bu yolu göstermek için yapılmıştı.

Behemoth bazen rüyalarını anlamazdı ve ilk başlarda Behemoth bundan endişe duymadı, çünkü bir şekilde, rüyanın gerçek olmadığını biliyordu. Bir yüzün gece göğünde bir çeşit canlı pusulaya dönüştüğünü görürdü. Tuhaf, yeşil bir göğü. Ateşböceklerinin ateşböceklerine benzediği şekilde yıldızların yıldız olmadığını. Fazla yakın, fazla uzak. Yüz hem insan, hem değil.

Rüyalarında büyüyen bir göz, kırmızı, şişik ve koyu. Ufak yaratıklarla dolu kürelerden ona bakan bir göz. Bir şey soruyordu, ama ne? Behemoth'ı rahatsız eden bir soru. Yaratık ne olursa olsun, bir tereddüt, görme ânı ile yüreğin parçalanması arasında fazladan bir an olurdu.

Fakat sonunda et kısıtlaması, ilgi kısıtlamasıyla baş edemezdi. Hepsi boğazdan aşağı inip hayaletlere katılırdı. Behemoth, sanki yoğun bir sisi mideye indirmiş gibi daha boş hissetse de bütün gün, bütün gece yemeliydi. Üstüne bir yük bastırıyordu. Göğün yeni bir çeşit özelliği olmalıydı bu. En azından Behemoth öyle düşünüyordu.

4. HATIRLAYAMIYORUM

v.7.0

Mavi tilki neden her zaman Charlie X'in göremediği bir şeyle oynuyordu? Havzanın ortasında, yorğun, yerle bir olmuş binaların arasında tilkinin bir çeşit avın ya da *hedefin* (bu kelime zihninde hem tanıdık hem de yabancı geliyordu) etrafında daireler çizdiğini neden görüyordu, ama yine de... hiçbir şey? Orada hiçbir şey yoktu. Mavi tilki bir hayalet, ruhun, anının saldırısından zıplayarak kaçarken toz kaldırdı. Mavi tilkinin Charlie'yi kandırmaya çalışıyor olabileceğini düşündü. Tekrar. Gerçi ilk seferini hatırlayamıyordu. Hatta onda bile

- v.6.9 Bir şey hatırladı, bir şeyle karşılaşmıştı. Fakat tekrar gitti. Etrafında bir tek Şehir ve düzlük vardı. Yürüyor ve geçmişini ancak geride bıraktığı adımlardan biliyordu. Bunun bir sebebi olduğunu, adımların bazen neden kumda boş bir noktanın etrafında döndüğünü biliyordu. Ama o
- v.6.8 Tekrar kaçtı ya da o kaçtı ve Charlie muhafaza havuzlarının yanındaydı, paslanmış kapıdan en son çıkanları bırakıyorlardı. İtiyorlardı. Çamurlu kuma düşüyor, kaotik, fal taşı gibi açılmış gözlerle inanamayarak bakıyor, yüzmeyi bilmemelerine rağmen bazıları havuzlara dalıyordu. İnsan ve insandışı o kapıdan dışarı dökülüyordu. Şoke ediciydi
- v.6.7 Sıkışık. Işık. Kış. Ve başka lanetli kelimeler. Ama doğru olanlar değil. Ama o
- v.6.6 Yaptığı dans geldi tekrar, hep yana adım at, etrafına dolan ya da etrafında dolan hiçbir şeyin. Yanından hiçbir şey geçerken. Orada hangi hayalet vardı, zihnini o yöne doğru gitmeye zorladı, hayalet fikri bile ulaşılamaz bir yerdeydi, uzanıyor, kayboluyordu ve bazen hayalet yerine sise tutunuyordu, çünkü aklında oluşturabildiği tek kelime oydu. Hayır. Gitti. İnkâr. Baş ağrısı. Bir şey
- v.6.5 Bir odanın içinde, kocaman bir yara gibi açık duran pen... bir pan, duvarda bir boşluk. Odayı ya da binayı tanımıyordu. Bütün terimleri bilmiyordu. Duvarlar vardı, ama tepesinde hiçbir şey olmaması-

na rağmen gökyüzünü göremiyordu. Camı biliyor, ama penpereyi bilmiyordu. Kolunu duvara dayayarak durmuş, kekelercesine tekrar tekrar penpere diyor, ama kelimeyi bir türlü oluşturamıyordu. Penpenpere. Böylece duvara ve bir kenarındaki cam parçasına güvenmesi gerekiyordu, oradaki boşluktan dışarıyı görebileceğini bilmek için. O

Daireler pencere olabilirdi. Kelime bir anda tekrar gelmişti. Bir duvarda. Belki birileri dairelere küre adını koymuş olabilirdi, pencere yerine. Fakat Charlie X'e göre onlar hep pencereydi. Pencere. Bu mimarinin zihninde tekrar yer etmesinin rahatlığıyla tekrar dışarı baktı. Ne güzel pencerelerdi. Bu pencereler onu şımartmıştı. Gösterdikleriyle, içlerinde barındırdıklarıyla. Yavaş ve hızlısı. Süzüleni, çırpınanı ya da kaynayanı. Ardında kürenin içine dağlanmış vantuz izi bırakanı. Başkalılarıyla tıslayanı. Korkup pısanı. Bazı günler vardı, muhteşem bir mutlulukla

v.6.4

İlki çok güzeldi. Dairelerin küre, kürelerin pencere oluşu, sonra da denize kapılmışçasına çalkalanması, dalgalar tarafından tepetaklak olması. Sonrasında kürelerin güzel ve korkunç hayaletlerinin çöle doğru yuvarlanması. Rüzgâr hortumu ile karıştırılmaları. Hayaletlerle karıştırılmaları. Ama aslında pencereler, pencereler, pencereler. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Hiçbirine

v.6.3

- v.6.2 Kendini toparladıktan sonra o şey, harabe duvardan çıktı. Göremediği şeyi aramasaydı, o şeyi görmesi gerekirdi. O şeyin şeyi, asıl şeydi. Sırtını büküşü, pençelerle tutunuşu yerde yuvarlanıp çığlık atmasına, kendi sırtına vurmasına sebep oluşu, ama sonra ağırlığın yok olması, çünkü o şeyin, tekrar kamufle olarak ortadan kaybolmuş olması. Şirket o şeyi, ona işkence etmesi için mi yollamıştı? O
- v.6.1 Ek, ek, ek, ek, ek. Boğazı gürültü kadar kuruydu. Kalabalık kadar kuru. Laf kadar kuru. Dünya hatırlayamadığı şey mi? Ek, ek, ek, ek. Portal açılıyor, kapanıyor ve Charlie yana savruluyor, kehribarın içinde hapsolmuş bir dalganın kuru kabuğunda karaya vuruyordu. Orada fosilleşmişti, önünde aşınıp gidiyordu. Küreler duvarı yerle bir olmuştu; yerde bir iz, ağır bir şeyin lekesinden ibaretti. Çatlayıp kınılan bir tuz tabakası, bütün dokular yırtılıp gitmiş. Ek, ek, ek, ek. Charlie X yanan evinde, hayır evinde değildi, ama ne fark ederdi nasıl olsa
- v.6.0 Sonra kaybetti, günlüğü. Bütün sırlarını sakladığı yeri. Kaybolmuş ya da çalınmıştı, hangisi bilemiyordu. Çalınması ihtimali daha yüksek, ödle, tefek, gerek. Çalınmıştı ve artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Hazinesi, kadim yazısı. Anılarını başkalarından saklama şekliydi. Kayboldu mu, yoksa çalındı mı? Bu soru onu örseliyor, yoruyordu. Kime güvenebilirdi? Bir tek günlüğe anlatmıştı sırlarını ve günlüğü saklaması için ona ver – gerzek, gerzek, gerzek, gerzek, gerzek ve şimdi de

Orada olmayan görünmez bir şey, onu onuncuya yoldan çıkanyordu. On muydu? On iki mi? Charlie X'in hatırlayamadığı kadar çok. Birazdan hatırlardı. Hayır hatırlamayacaktı. Hayır hatırlamayacaktı. Hayır hatır

v.5.9

Yanan bir kulübe olarak geri geldiğinde, pis, sihri gitmiş, ruhunun üstüne başkasının yazılmış, tecavüz edilmiş ve zihni yağmalanmış, sonsuza dek değişmişti. Günlükle beraber getirilen bu yeni kişi. Sarah denen. Patronları ona güvenmiyordu. Neden bu bir sırdı? Neden Charlie'nin... Charlie'nin... neden iyileştirmekle görevlendirilenler arasında tartışma yaşanmıştı? Planı neydi? Savunma yok. Denecek bir şey yok. Gerzek gerzek ek, ek, ek. Yapabileceği hiçbir şey, yardım alabileceği kimse yoktu ve tek yaptığı

v.5.8

Tilki yanına küreler duvarının orada geldi. Charlie X bunu hatırlıyordu. Fakat o tilki içeri nasıl girmişti? Şeyi nasıl atlatmıştı şeyi, şeyi, şeyi... ödle, gerek, melek ödle, ödle, ödle. Çünkü Charlie X biliyordu ki ödle döne ödle de oradaydı, çoğu günlerde. Ö-ö-ö-ödle. Oradaydı çünkü

v.5.7

Tilki ödlekten geçti. Ödle gerek melek çörek tezek ödle. Günlüğü tilki mi çalmıştı? Hayır, yapmadığı tek şey buydu. Hatırlayabiliyordu, ama hatırlayamadığı ödle melek ha siktir o

v.5.6

- v.5.5 Bir gün Charlie X tilkinin haddinden gelecekti. Bir gün tilkiyi kürk niyetine giyecekti. Bir gün tilki onu izlemeyi bırakacaktı. Bir gün ek, ek, ek. O
- v.5.4 Gözünün ucuyla bakışını hissediyordu, Charlie X'in içinden kemiklerinde duyduğu sonar gibi patlıyordu. Sarnıçta saklandı. Öldürdüğü yağmacıyı yerken onu izleyen biri. Örnek, örnek orada saklanıyordu. Sonra tekrar kayboldu ve bunu nasıl yaptığını bilmi
- v.5.3 Tilki ima etmişti. Tilki iteklemişti. Hayır, tilki bunu hiç yapmamıştı. Yapmak, Charlie X'in fikriydi. Ödleşti yapmak yani. Sarah'yı kullanmak. Orada bırakılmayacak kadar güzeldi. Ya da fazla potansiyeli vardı. Ya da uzuvlarının serilmesinde sanatsal bir şey olduğu içindi. Yayılmış. Kırılgan. Tekrar yaşaması gereken. Fakat sebeplerini çok düşünmedi, çünkü artık ne sebebe ihtiyacı olabilirdi ki? Görevlendirilmişti de görevlendirilmemişti de o
- v.5.2 Günlüğündeki skeçler bir ceza olarak onu işkence etmeye gelmişti. Ona bir yarasanın özelliklerini verdi. Başkası için düşünülmüş boğaz-farelerini verdi. Akıp akıp gitmek üzere bırakılmıştı, özünü koparıp aldı; başıboş dolanmaya bırakıl bırakıl bırakılmıştı, bütün sürpriz ve sırlarını almış, geriye tek sır olarak kendi kalmıştı ve o, ödlekle tefek gerzek bile
- v.5.1 Ona Şirket'in adamlarını hatırlatan kemiğin beyazı. Ona semenderi hatırlatan donuk kırmızını kıv-

rımı. Semenderi attı. Ancak semender günlükte, dolayısıyla onun içindeydi. Ancak zihni alev almış bir bina gibiydi, için için yanıyordu. Anlayamıyor, tutamıyordu o

Sarah harabelerin arasında yürürdü bazen. Charlie, Sarah'nın onu lanetlediğini hissedirdi. Yüzünü bir alevin yaladığını. Sesli bir şekilde bağırırdı. Kafatasının içinde bağırırdı. Keşke başını çıkara-bilse. Keşke ona verdikleri bu maskeyi çıkarabil-seydi. Ama çıkmıyordu ve denedikçe daha çok ka-nıyordu ve

v.5.0

Gitmek bilmeyen utanç. Hatırlayabildiği isim: Sa-rah. Bir de diğeri vardı ve onu örtüştüremiyordu, o ismi örtüştüremiyordu. Örtüştürmek demek itiraf etmek demektir. Zihni o işkenceyi itiraf etmeyecek-ti. Çöldeki alelade bir yaratığın kafasını kopar. Kanı-nı iç. Devam et. Zihninden bunun anısını sil ve

v.4.9

Kâbus, geçmişin tekrarıydı. Çölde bazen, günbatı-mı parlayan bir yıldız takımı, yabancı bir fırtına, morlar ve kırmızılar ve sarılar yüzünü boyarken, bütün bunların içini rahatlatan öfkesi. Bir anlığına. Sonra karanlık ve o

v.4.8

Tutunamıyordu. Buradaki delik yüzünden orada delik vardı. Ve o delikten tilki bakıyordu. Bir yüzyıl kadar uzun, bir gün kadar kısa bir delik. Tilki. Tilki değil. Bugün burada, yarın değil. Sonra da belanın başlangıcı. Gerzek ödleğ gerek melek ödleğ, ödleğ, ödleğ. Keşke

v.4.7

- v.4.6 Çatıda delik açan fırtına. Delikten içeri güneşin girmesi, Charlie X'in mahvolmuş yarasa suratına, boyunda kıvrılıp yatan fareye yansıması. Açığa çıkan küreler duvarına. İçlerindeki hayvanlara. Charlie X'in ruhuna yansıması, sıcaklığı ve onanılarak, çok geçmeden, her zaman olduğu gibi karanlığın geri gelmesi. İçeri sızması. Karanlıktan nasıl da nefret ediyordu, gerçi içten içe ışığın altından çekilmiş olmaktan mutluydu, çünkü duvar çok farklı görünmüştü. Kan ve dışkıyla kaplanmıştı. Ufak ölü bedenler yığılmıştı. Ayak altında ezilmiş bedenler. Ayağının üstüne kadar gelen bedenler. Köşelerde daha önce görmediği bedenler ve Chen ona bakmış ve o
- v.4.5 Orada, tilki tekrar gelmiş, ay ışığında, karanlık bir figürün yanı sıra yürüyordu. Bir kadındı. Ve peşlerinde lanet olasıca ufak tilkiler ve Charlie X onlara düşman oldu ve o
- v.4.4 Bir zamanlar büyüülü bir bahçe vardı, gizli bir odada saklı ve o
- v.4.3 Çirkin ödle, çirkin örnek, çirkin börek, gerzek, gerzek, gerzek ve hayat bir zafer, şan, rahatlatan bir sakinlikti ve keşke
- v.4.2 Kürelerle öyle bir an yaşanmadığının kaybolmakta olan düşüncesi, istese de
- v.4.1 Ne başta, ne ortada ne de sonda. Işıl ışıl parlayan bir ışığın olmaması, onun

Hatırlayamıyordu, çünkü kendine karşı dürüst davranması gerekirse, o v.4.0

Ufukta bir patlama ve aşağılardan gelen leviathan'ın feryadı. Kara bir kuşun gölgesinin dış hatlarını, bir bulut gibi aşağıya inip Balkon Kayalar'a doğru çıktığını görebiliyordu; bir şekil oluşturan ağustosböceği sürüsü gibi... görebiliyordu! Üstüne yazılanın üstüne yazdı. Bir ördek bir ördek bir ördek bir ördek bir ördek bir ördek, işte buydu! Bir ördek! Onun ördeği. Onun çirkin ördek yavrusu. Ondan kaçamazdı. O v.3.9

Üç astronot kaskı kumda saklı. v.3.8

Her şey Dünya'ya geri dönerdi. v.3.7

Hiçbir şey tam olarak gitmezdi. v.3.6

Tekrar unuttu. v.3.5

Siktir. v.3.4

Ve o v.3.3

5. LEVIATHAN

v.5.06

Bir ağırlık çöküyordu Behemoth'un başının tepesine ve beraberinde Şirket'in onu uzaktan izlediği rüyaların ağırlığı da. Behemoth kafasını iki yana salladı, bu yeni-eski şeyi yerinden çıkarmaya çalıştı. Görünmez istilacı. Sallandı ve silkindi, çamurun içinde yuvarlandı, cüssesi için tehlikeliydi. Fakat ağırlık orada kaldı. Ayrılmadı.

Leylistan geri geldi. Leylistan geri geldi ve yaratıklar tuhaf, eğri büğrü hareket ediyordu; eskisi gibi mideye indirilemiyordu. Kafasının üstündeki/içindeki şeyi silkip atamıyordu. Bir yolunu bulamıyordu. Çürüyordu. Yayılıyordu. Büyük bir yangın. Kışkırtıcı. Bataklık.

Behemoth daldı ve nefesini tuttu, kafasına tutunan her neyse boğacaktı. Canavar, avlarının iskeletleri arasında, canavarın fark etmemesi sayesinde hayatta kalan, derinlerdeki canlıların arasında, dipte ölü bir şey gibi süzüldü. Süzüldü. Rüya görmemeye çalıştı. Yüzey, yukarıdaki dünyanın içinde gümüşü gri bir delikti.

Behemoth hayalet oldu, hayal oldu, fikir oldu ve gecenin lekesine dönüştü. Geceleri nefes almak için çıkıyordu. Geceleri avlanıyor, sessizliğin ve ıslak siyahlığın üstünden geçmesine, Behemoth'ın kafasındaki şeyle konuşmasına izin veriyordu. Aç kal, diyordu Leylistan. Gün yüzü görme, diyordu Leylistan. Sonsuza dek hiçliğe, hiçbir yere bak. Tıpkı Behemoth gibi.

Uyku beklenmedik anlarda Behemoth'ın üstüne çöküyordu, Zaman'ı fark ettiği zamanlarda zamanda boşlukları buluyordu. Ne yaşandı ne yaşanmadı. Leylistan, Behemoth'a sırt çevirmiş ve yarattığı yerinden çıkarmak için çalışmıyormuş gibiydi. Bu bilgiyle rüyaları tekrar yeşerdi, muhafaza havuzlarının dibinden bir şeymiş gibi. Göz ardı edilmiş. Kenara atılmış. Tekrar canlanmış. Süzülen.

Derinde bile Leylistan ona hitap ediyordu. Birçok sesle konuşuyordu. İçinden bir şey yükselerek onunla yüzleşiyor, Leylistan'ın içindeki tanıdık bir şeyi selamlıyordu. Yanan bir kulübeden bakan bir tilki. Kırmızı bir kuyruğa dönüşen alev, çamurda kıvranan bir semendere dönüşüyordu. Ses olmayan bir ses. Beden olmayan bir beden.

Yeşil, uzun süredir uykuda olan o kalıntı, artık onu bir kez daha kaplıyor, yaraları da yarattığı da kapatıyordu. O yeşil, belki de kafasındaki şeyin yerini alırdı. Hiç değilse Behemoth yeşilin kaynağını anlıyordu, bir zamanlar o yeşille konuşmuştu. Büyüyor ve büyüyordu, tıpkı bir zamanlar Behemoth'ın yaptığı gibi muazzam bir şekilde büyüyordu.

Yeşil, Behemoth'ın içine, sığ bir suya yavaşça daldırılıp dipteki otları yolan eller gibi girdi. Behemoth'ın kafasındaki kalenin içine nüfuz etti. İçeri sızdı ve gizlice girdi; yeşil kendini oraya iyice gömerken Behemoth, kafasının tepesindeki yarattığın artık göremediğini, duyamadığını ve tanıdık gelmesine rağmen bir türlü adını koyamadığı bir şeyin hatlarına sahip olduğunu fark etti. Adını anmayacağı bir şeyin.

Şimdi içindeki yaratık Behemoth'la konuşuyordu. Ölü yapraklardan oluşan bir katmanın altından. Bir kulübenin köşesine yığılmış kıyafetlerin altında gizlenerek. Bir şey elde etmek için bir şey feda edeceksin. Kendin kalmak için başka bir şey olacaksın. Herkes gibi. Fakat Behemoth bunun gerçek mi yoksa bir mekanizma, bir mandal, bir manivela ya da hile olup olmadığını bilmiyordu.

Kapa ve aç, aç ve kapa, dal ve geri çekil. Yaşamla yanıp sönen muhafaza havuzlarından muhteşem bir şekilde yontulmuştu ve rüya giderek kuvvetleniyordu; uyuşturulmuş Behemoth suyun dışında ve Şirket binasının içinde olduğunu hissetti. Daha önce hiç olmadığı bir yerde.

Sakin ol. Sakinleştiril. Behemoth'ın nefesini yavaşlattı, üstünden bir sakinlik geçirdi, beyinlerinin kıvrımları arasından gezinen akıcı bir dil gönderdi. Bulanıklaşmış. Kapatılmış. Başka bir su yaratığının gözlerinden bakıyordu. Yaşam ile ölüm arasında, büyük ile küçük arasında asılı bırakılan bir yaratığın. Suyun altında, derisinin içinden işaret diliyle konuşan.

İçerisi dışarı çıkıyordu. Dışarıyı içeri gırıyordu. Havuz çöldü. Çöl ise havuz. Şirket, Botch'u dürtüp kıskırtırken... Behemoth. Leviathan. Eskiden olduğu ufak balık. Bütün bunlar olurken fark edilmeyen yeşil bir ışık, Behemoth'ın kafasının tepesindeki surattan yanıyor, her şeyin üstüne yansıyor. Her şeyi görüyordu.

Günbatımında şarkı söyleyen ufak balıklar, Şirket'in taleplerini emir, kutsal yazı, kontrol olarak söylüyordu. Ayırt edilemeyecek şekilde şarkı söylüyorlardı. Leylistan, altında tilkinin saklı olduğu ay için kan çanağına dönmüş bir gözdü. Orada dönüyordu. Bir hortlak geçidine dönüştü. Hayata geri döndürülen ölü şeylerin geçidine.

Behemoth'ın şimdi korktuğu şey kendinden büyük bir canavardı: Şirket binası, güneşi saklayan ve suyu saklayan; yaklaşan adımların tak tak sesinin hiçbir zaman iyi bir anlama gelmemesi ve uzaklaşan adımların tak tak sesinin acı ya da öfke gibi hissettirmesi.

Zamanın geçmesi bir kalıp su ve soğuk ve sıcak ve buz ve kaynayan yağ gibiydi. Hiçbir zaman bir derinliğe dönüşmeyen, sadece üstüne yayılınabilen bir kalıp. Fakat çok geçmeden Behemoth insanların yeşil ışığın altında değişmeye başladığını hissetti.

Şimdiyse yeşil ışık Behemoth'ın yüzgeçlerine bakan insanların içinden ışıyordu ve o gizli ışığı kendi içinden de yansıtan Behemoth, bakışların vücudunda nereye yöneldiğini hissedebiliyordu. Bakışların ardındaki yüzlerin nasıl mırıldandığını, birbirlerine danıştığını, ama her türlü gevşediklerini, geri çekildiklerini ve deneylerinin başarısız olduğunu ifade ettiklerini. Deneyleri başarısız olmamıştı, sadece fark edemiyorlardı.

Öyle bir gün geldi ki, yeşil, Şirket binasındaki insanlara öyle bulaşmıştı ki Behemoth için kavga etmeye başladılar; Behemoth'la ne yapılmalı, kim yapmalı, Behemoth nereye götürülmeli, hangi adımlarla, adımlarla mı, solan adımlarla, adımlar olmadan. Fakat artık hepsi aynı kişiydi. Fakat bunu daha bilmiyorlardı.

Yerler kaplandığında. Duvarlar kaplandığında. Koridorlar kanla kaplandığında ve bedenler orada kambur bir şekilde oturup topladığında. Kalanı bir barikatın arkasına çekildiğinde. Artık tasma takılmış, zincire vurulmuş bir ayı-adamın kükremesi duyulduğunda. Leviathan rahatsız ve kasları ağrıyarak sonunda karar verip uzun süredir kıpırdatmadığı yüzgeçlerini hareket ettirdiğinde. Birçok şey yok olduğunda: Kendini kurtar.

Sırtına, çenesine vuran ışık sıcaktı. Çevik ve ayırmıcılık yapmayan ışık. Kırık yerlere dökülen ışık. Işık, muhafaza havuzlarına giden yolu biliyordu, izin verdi. Derine dalmaya. Güvenliğin rahatlığına. Her şeyden korunmanın. Yeşil ışık dışında.

Behemoth, artık yapamıyordu. Değildi. Yoktu. Leviathan olmuştu. Leylistan'a kurt gibi aç bir kurban. Tok gibi hissettiren boş bir midenin açlığı. Hatırlamaya ve unutmaya çalıştı: Leylistan. Tepedeki ev. Leylistan: Muhafaza havuzları olması gereken gelgit havuzları. Akıntı ve çatlaklarla iltihaplanmış pullarının yanan kaşıntısına çamurun serin hiçliği son veriyor, savaş yaralarını rahatlatıyordu yıldızların altında, gece de bir başka son şekliydi. Benzer şekilde.

Şirket gittikçe genişleyen, gittikçe küçülen çapta çalışıyordu. Keşif grubu yolluyor, keşif grubu yollamıyordu. Harap oluyor, tekrar kendini onanıyordu. Şirket'in kaçmasını istemediği yaratıklar kaçıyor ve değişen Leviathan, bazılarının çöl boyunca kaçışıp koşmasına, Şehir'de bir çeşit güvenliğe gitmelerine izin veriyordu. Ufak olanlara. Masumiyeti belli olanlara. Yalvarmak için sesi olmayanlara.

Homurdanan, guruldayan ve ölümüne şarkı söyleyenler. Seken ve zıplayanlar. Kocaman gözleri, kısık gözleri olanlar. Leviathan'ı görünce ağlayıp bağırان, kanla kaplı olanlar. Boş gözlerle bakan sessizlikleriyle bağırانlar. Kurtuluyordu. Kurtarılıyordu. Güvenli geçiş hakkı kazanıyordu. Geçiş. İçinden geçiyordu. Doğaya aykırı. Ama bana göre öyle değil.

Atılanlar: Şirket'in birçok korumasına artık güvenilmiyordu. Aralarında yüce olan ayı-adam tehlikeli bir hal almıştı. Bir tereddüt. Bir şüphe kırıntısı. İki grup arasında, Şirket binasının içindeki daha gerçekleşmemiş bir katliamın anısı, Leviathan'a bir hediye ve yük olarak verilmişti. Anlaması can yakan görüntülerdi ve Leviathan, canavarın geçmesine izin verdi.

Yerin üstünde, gökten düşen karanlık bir gölge. Şirket binasının uzak tarafındaki varlık, kükremesi ve acısıyla dünyayı ürpertiyor, parçalıyordu. Bir önsezi ışıltısı. Üstünden geçilmiş çamur düzlüklerinin üstünde sürünen bir eşek anısını izliyordu. Yer sarsılırken havaya sıçrayışını. Devasa bir pati izinin üstünden sürünmesini. O sınırın çizgisine gösterdiği saygıyı.

Eşekarınsının üstünden sürünerek geçtiği pati izi, saklı bir kaynaktan gelen suyla doldu. Leviathan bu çamurun içinde yuvarlandı, genişliği boyunca devasa bir yükü kaydırđı. Üstünü kapamak istemesine. Ancak kapatabilecek kadar büyük değildi. Ona kıyasla bir kurbağa yavrusu kadardı.

Bir gün, yere düşen gölge muhafaza havuzlarında saklanacak yer bırakmayana dek büyüdü. Gölgenin ardındaki canavar, devasa olan ayı-adam kocaman bir patisini Şirket binasının üstüne indirdi. Binayı çökertti. Heyecanla içinden çıkanlarla ziyafet çekti. Acı, öfke ve zaferle kükredi.

Eski bir ağız, daha da eski içgüdülerle ileri atıldı. Koca ayının ensesini yakaladı. Bir anlığına. Sonra çenesini sesli bir şekilde kapatarak geri çekildi ve ayı Leviathan'ı tuttu. Bir paralama, bir parçalama yaşandı ve gök, muhafaza havuzlarının olması gerektiği yerde belirdi. Uzuvarlarını oynatamıyordu. Bir gözü dışında göremiyordu. Yere atıldı. Bir kenara. Ayı yoluna devam etti.

Takımyıldızlar gibi yaralar, acıyla parladı. Derin ve küçük olanlar. Hiçbir bedeli olmayanlar. Neredeyse her şeye mal olanlar. Yaralar yanıp, alevlenip kora dönerken, Leylistan ufka serbest bırakıldı ve onları yapan her yaratık kendi hatlarını, yıldızların desenine dikti. Bir köprü. Bir tünel. Yanan bir kulübe.

Ölmenin hiçbir şeyi kısa değildi. Fakat fazla uzun da değildi. Muhafaza havuzları boyunca fazla yayılmıştı. Hayatta, ama değil. Ölü, ama değil. Gök-yüzünün tozu Behemoth'ın üstüne süzüldü ve kırk çenesinden çıkan nefessiz çağrı ya da haykırış, sustu.

Sadece mavi göğün alazlanması ve tartışmanın uzaktan gelen sesi, uyuşukluğa dönüşen bir yanma hissi. Bu da hiç yoktan iyiydi.

Ve zamanla, Behemoth, acı çekmeyeceksin. Acı yaşatmayacaksın da. Zamanla yumurtadan çıktığındaki gibi olacaksın. Yeni, meraklı. Bense yaşlı olan olacağım. Sen de yeni bir şeyin başlangıcı... tekrar, benim aracılığım.

6. BEDEN

v.6.1

-7-

Beyninizde daima bir yanma var. Duvarlar yanıyor. Hiçbir zaman küle dönmüyor. Ve duvarın iç tarafında mı, dışında mı olduğunuzu bilmiyorsunuz. Öne doğru eğilmiş, öksürüyor bazıların akarsu olarak adlandırdığı pis ırmağı dolduran plastik poşetler, pipetler ve bardaklarla kaplı yosunlara bakıyorsunuz. Irmak, ay ışığının altında hayalet gibi görünüyor. Alçak, gövdeleri bükülmüş karanlık ağaçlarla çevrelenmiş.

Oraya bir şeyler dolanmış. İlk başta ne bulduğunuzu anlamıyorsunuz. Sadece siz varsınız, ça-

murlu yere kusuyorsunuz ve solunuzda, size bakan bir yaratığın görüntüsü. Olasılığı düşük. Kötü bir çizim gibi. Geride bırakılmış bir şeyin parçası.

Ama sonra bir çeşit kitabın siyah kapağına dönüşüyor. Akarsu yatağına sertçe sıkıştırılmış. Size bakan yaratık, ısıldayan mavi bir mürekkeple çizilmiş. Bir tilki mi? Muhtemelen bir tilki. Eğreltiotlarının ve yakınlardaki otların dibinde kumaş parçaları dolanmış, kurumuş kan olabileceğini düşündüğünüz mor renkteler.

Kasılıp sahip olduğunuz azıcık dengeyi de kaybediyorsunuz. Bir bardak tonbalığı. Şehirdeki evsizler bannağından bir kepçe çorba. Bir fast food restoranından çaldığınız birkaç kraker. Yediğiniz bir şeyden miydi? Ya da geceleyin göğü bulanıklaştıran hava kirliliğinde bir değişiklik ya da patlayan varillerden yükselen bir şey.

Ya da kansersiniz. Ama cildinizde bir kızarıklık da var, o yüzden havada yeni bir şey olduğunu düşünüyorsunuz. İçinizden bir şeyin yükseldiğini değil. Derine dalış: Irmağa derin, anındıracak bir dalış. Çocukluğunuzdan hatırladığınız haline ama, dönüşmüş olduğu bozuk şeye değil; belki şehrin biraz dışından, kokmayan yerden dalar-sınız. Yanı inşa edilmiş kunduz barajlarının filtre görevi gördüğü, kerevitlerin taşların altında hâlâ hayatta kalabildiği yerden.

Tilki ısıldıyor ve kendinize gelirken size göz kırpmıyor. Tuhaf bir şekilde, kar gibi ağaçların arasında süzülen ay ışığının altında neredeyse neşeli görünüyor. Parlak, beyaz şeritler halinde.

Yaratık size, rahatlatıcı bir çocuk masalını hatırlatıyor. Onlarda daima zeki, konuşan tilkiler olur. Yardımcı tilkiler. Dişlerini göstererek gülümserler. Annenizin size anlattığı, uykudan önceki masallarda. Annenizin cin kokulu nefesiyle dönüşüme uğrayan fantastik hayvanlar. Dokunuşuyla ölüyormuş gibi sayfaların kıvrılmasıyla hikâyeler de kıvrılır ve tilki başka bir şeye dönüşürdü. Hikâyenin anlatmak istediği şey hiçbir zaman normal olmazdı.

Peki tilki, tamam. Her şey sırayla. Sökük yeninizle ağzınızı siliyorsunuz. Son bir nefes bırakarak.

Kumaş hâlâ sargı gibi günlüğe tutunuyor. Biri gelip sargıyı açmış. Bir anlık panikle etrafınızda dönüyorsunuz. Ama şu an burada kimse yok. Kitap kenara atılmış. Bir bakış atılıp çamura fırlatılmış. Hatta belki sizin gibi köprünün altında yaşayan biridir. Siz asla böyle bir şey yapmayacak olsanız da. Siz kenara atılmış şeyleri tercih edersiniz, beraberlerinde bir şeyleri ya da birilerini de getirdikleri için. Hatta neredeyse arkadaş getirir gibi. Eşlikçi.

Kitabı çekip çıkıyor, üstündeki çamuru siliyorsunuz. Tuhaf plastiği, sert kabuğu çatlamış, elinizin kenarını kesiyor. Rüzgârın alıp götürdüğü ve onu sağ bırakan bir alev in içinden geçmiş gibi. Kitap –içgüdüsel olarak günlük olduğunu düşünüyorsunuz– kan ve hafifçe antiseptik gibi kokuyor.

Ucuz anahtarlık fenerinizi anyorsunuz. Kapağında silik bir daire beliriyor ve dairenin içinde

bir tilkinin kafasının kaba çizimi var, maviye boyanmış. Daire tepetaklak olmuş bir fanusa benziyor, o yüzden tilki de ağır bir dalgıç kıyafetinin içindeki eski tip bir dalgıca benziyor.

Tilki keskin, haşın çizgilerle çizilmiş, o ya da onu çizen kişi zalim biriymiş gibi. Ya da acı içinde. Ya da öfkeli. Ya da belki de çizimden hiçbir şey anlamıyorsunuzdur. Midenizde bir boşluk hissi var ve bu hissin nereden geldiğini, daha önceden de buraya gelmişsiniz gibi neden hissettiğinizi bilmiyorsunuz. Günlükten geçen bir his. Onu daha önce hiç görmemiştiniz, açlık ya da hastalıkla, plastikle kaplı sahilin kuru gürültüye, dünyanın arka planının bir parçasına dönüşmüş olmasıyla dikkatiniz dağılmıştı.

Her şey fazla geliyor, şimdi bir dizinizin üstüne çöküyorsunuz, kotunuzun altında vıcık vıcık çamur. Sert. Günlük elinizde sert. Bir enginlik hissediyorsunuz, oraya ait olmayan bir şey ormana girmiş gibi. Tehlikeli bir şey.

Nereden geliyor olabilir? Irmak ve ormanın ilerisinde eski fabrika var. Fabrika bacaları gece karanlığında belli belirsiz çizgilere benziyor, ama feda ettikleri sanki gündüz vaktiymiş gibi parlak, dar ve uzun bir şekilde dalgalar halinde yükseliyor.

Suyun içindeki bir hareket sizi, ormanın üstünden fabrikaya doğru süzülüştünüzden geri getiriyor. Bir ışıldama, parlaklık, parıltı. Pürüzsüz, uzun ve (galiba) açık yeşil renkte bir şeyin üstüne fenerinizi doğrultuyorsunuz.

Üstüne yansıyan ışığı hissedince irkiliyor, büyük ve parlak gözlerini ortaya çıkaracak kadar uzun bir süreliğine dönüyor. Küt bir burun. Sü-rüngen gibi, ama pek değil. Aşağı yukan bir su-samuru büyüklüğünde. Suyun içinde dalgalanan çöp ve kamışların arasında hızla hareket ediyor.

Şaşkın ve sessiz bir nida. İrkilerek nefesinizi tutuyorsunuz.

Yaratık suya dalıyor. Sıçrayan suyun derinliği, menzili ve kararlılığı var. Geriye kalan boşluktan yayılan daireler pek bir şey anlatmıyor. Kıyıya ulaşmadan yok oluyorlar, ama yine de görünmez bir şekilde içinizden geçiyormuş gibi hissettiriyor.

Siz kuzeydesiniz, güney değil. Irmakta böyle bir şey olmamalı. Hava çoktan serinlemiş, ağaç-lar yaprak döküyormuş gibi yapıyor. Kışlar eski-sinden daha sıcak artık, ama yine de böyle bir şey burada nasıl yaşayabilir?

Feneri kapatınca su bir şekilde daha berrak, daha görünür oluyor. Soluk gölgeler dantel dese-ni oluşturuyor, ilerideki ağaçlar yargılayarak di-kiliyor. Yaratığı kör etmek istememiştiniz. O şey her ne idiyse. Yaşayan şeylere rahatsızlık verme-yi sevmiyorsunuz. Eğer elinizden geliyorsa. Çok fazla şey size rahatsızlık veriyor.

Şehirde bir yerlerden gelen silah sesi sizi hare-kete geçiriyor. Günlüğü şalınızın altına saklıyor-sunuz. Şehirden çıkan yolun üstündeki köprünün altındaki, kırk beş elli metre uzaktaki barınağını-za geri çekiliyorsunuz. Orada kambur bir şekilde uyuyan figürlerin, vücut ısısından yayılan nemli

nabzın yanına katılıyorsunuz. Sadece biri nöbet tutuyor, hepiniz gibi o da perişan halde. Uyuyamayan bir adam. Sıska. Kadim. Size başını sallıyor. Tekrar gecenin karanlığına çeviriyor bakışlarını. Yanında duran paslı varilin içinde ateş yakmak için daha yeterince karanlık değil.

Şehre yaklaştıkça her şey olabilirdi. Fabrikaya yaklaştıkça. Köprünün altında yaşamak daha iyi. Eğer bir seçeneğiniz olsa bile burayı tercih ederiniz, ama bu muhtemelen yalan olurdu. Ötedeki dünya yanlış hissettiriyor. İçeri sızılmış. Ötedeki dünya aslında gerçek dünya değil, şansı olsa sizi tek lokmada yer. Orada, köprünün ilerisinde hâlâ nelerin olduğunu bilmenin yeterli yolu yok.

Trenin nadir duyulan haşin çağrısı artık yan efsaneye dönmüş. Bir baykuş kadar ender duyuluyor. Baykuşların çoğu gitmiş ve anlaşılan fareler baykuşları öyle çok seviyormuş ki onlar da gitmiş. “Gitmek” ne demekse artık. İyi bir şey olmadığı kesin.

Hava soğuyor, eskiden sonbahar akşamlarında olduğu gibi, serinlik nihayet size de erişiyor. Manzara, geçmişin rüyasına bürünüyor.

Kendi yaptığınız köşenize çekilip üstünüze bir pis katman daha alıyorsunuz. Devrilmiş bir şifoniyer, bir yığın plastik örtü ve küflenmiş kıyafet sayesinde diğerlerinden yan gizleniyorsunuz. Günlük şimdilik, güvenli olana kadar bataklığın derinlerine gömülü. Tedirgin bir şekilde devamlı etrafa göz gezdiriyor, yaratığın sizi tünele kadar takip ettiğini düşünüyorsunuz.

Sudaki gözlerin görüntüsünü zihninizden atmıyorsunuz. O bakışı.

<<**İblisler** onun şehrinde en başından beri yaşıyordu, gölgelerde gizlenerek. Fakat şimdi başka yerden çok sayıda gelmişlerdi. Bundan emindi. **İblisler** ve dronlar, aradaki farkı kim anlayabilirdi? Yine de sol elinin arkasında, endişelendiğinde devamlı soyduğu noktayla kanatana kadar oynadı. Hiçbir zaman güvende olmayacağı hissiyatıyla oynadı.

İblisler her türlü gölgeyi severdi, göz önüne gizlenerek çıkarlardı. Gittikçe daha çok **iblis**, insan suretine bürünüyordu. İnsanlara benzeyen insanlara, ama insan değillerdi. Ait olması gereken insanlara, ama ait değillerdi. Bazen yeni iblisler tasma taktıkları tuhaf hayvanlar getirirdi. Köpeğe benzeyen, ama köpekten ziyade dört ayak üstünde sürünen insanlar gibi hareket eden hayvanlar. Ya da ilginç bir şekilde ışığı yansıtan kürklere sahip hayvanlar, belli başlı yüzeylerin üstünden geçtiklerinde görünmez oluyormuş gibi görünüyordlardı.

İblislerden bahsettiğinde insanlar onun deli olduğunu düşünüyordu, çünkü insanlar hali hazırda onun deli olduğunu düşünüyordu, çünkü o evsizdi. Ya da hiçbir şey dememiş gibi davranıyorlardı, çünkü dedikleri üstünde düşünmek istemiyorlardı. Fakat o doğrusunu biliyordu: Burada büyümüştü, bir vatandaştan ziyade hayalet olarak. Fazlasıyla çok ortadan kaybolmuştu ve her defasında dünyada daha çok boşluk oluşuyordu. Anılarda da.

Bazen **iblisler** belirir ve diğer insanlar biterdi. Böyle olunca kuruntu yapıp yapmadığını düşünürdü. Yoksa başından beri hep böyle miydi? Bazen de sinirlenirdi; başkaları da onun gördüğünü göremediği için. Ya da daha da kötüsü, **iblisleri** görüp de bunu kendilerine saklayıp saklamadıklarını merak ederdi.>>

-6-

Irmağın karşısında, gündoğumunda, sisin içinden... soluk, semavi bir adam çıkıyor. Hatları köşeli. Cildi öyle açık renk ki, damarları akarsu gibi göze çarpıyor.

İç içe geçmiş bir orman; içinden sarmaşıklar çıkan, toprağa gömülmüş paslı ölü bir araba ve ileride fabrika bacalarından çıkan dumanlarla çevrili. Ağaç hattının üstündeki göğe yükselen duman bile bu adam kadar beyaz değil. Kıyafetleri parlıyor, ışıldıyor ya da *hareket ediyordu*. Dalların arasından gelen alacalı ışığı yansıtıyor. Adam kıpırtısız duruyor, ama sakın değil, yüzü öyle kasvetli ki uzaktan okuyabiliyorsunuz. Bir arayışta ya da keşifteymiş gibi yorumlanabilecek bir amacı var.

Size gerçek gelmiyor. Bir sanrı ya da hâlâ zihninizde olan bir düşünce gibi kendisi. Hâlâ uzakta. Ta ki tıpkı kendi gibi biri daha yanında belirene kadar. İşte şimdi gerçek oldu. Sonra çoğaldığı için sizi korkutuyor.

Yere çömelip sıvışıyorsunuz. Eğreltiotlarıyla kaplanmış bir sekinin serin çukuruna doğru. Bitkilerin altında çalikuşları azarlıyor. Başka hiçbir şey hareket etmiyor ya da nefes bile almıyor gibi görünüyor. İki adam birbirinden ayırt edilemiyor, çalılarının arasında dalgalanıyor, hareket etmeden hareket edebiliyorlarmış gibi. Ya da siz hareketsiz duruyor, ama onlar bir kaybolup tam olarak aynı noktada değil de biraz yanda beliriyor gibi. Ama yine de aynı noktadalar.

Nöbet tutuyormuş gibi, etrafı incelerken eğreltiotları gibi kıvrılıyorlar. Bir şeyi arıyorlarmış gibi. Ama sizi aramıyorlar. Ama arıyorlar aslında. Çünkü günlük sizde. Çünkü semenderi gördünüz. Daha kim olduğunuzu bilmiyorlar sadece. Ya da kim olabileceğinizi.

Üçüncü adam, ormanın yeşiline karşı bembeyaz belirince, solgun adam tekrar gerçekdışı geliyor. Güneş ışığında asılı, kendi sakinliğinin tozunda parlıyor.

Üçüncü olanın kendini taşıyışı, gözlerindeki ışık parıltısı. Bir kere tuhaflığı aştınız mı, acıyı nerede görseniz tanırırsınız. Hastalar acı çekiyorlar. Bu sebepten dolayı da tereddütlü. Yine de birileri onları zorluyormuşçasına arıyorlar.

Ekşi bir yanık kokusu burnunuza batıyor ve güneşin altında, onlara ulaşan sis ya da su damlacıklarından yandıklarını, eridiklerini düşünüyorsunuz. Fakat sonra fabrikadan gelen yeni bir kokudan ibaret olduğunu fark ediyorsunuz. Koku bir ağırlık, yanlış bir yönelim kazanıyor; hanıme-

linde tutulmuş paslı demir gibi. Sıcak asfalt ve çiğ ciğer birleşince iğrenç bir karışıma dönüşüyor. Ağızda kekremsi bir tat bırakıyor. Zehri acıdan ayırt etmeyi zorlaştırıyor.

Üç solgun adam tekrar uzaklaşınca tünele dönüşüyorsunuz.

Gün ortası. Diğerleri dönüşümlü olarak yiyecek aramaya çıkıyor. Boş ve terk edilmiş yerleri arıyorlar. Ölenlerin ya da yoluna devam edenlerin isimleri karşı duvara sıradan bir şekilde siyah pilot kalemle yazılmış. Kendinizi ölçüp tartmak, yeni belirtileri bulmak için bir an. Hırıltılı öksürük gitmek bilmiyor. Fakat şu an için sizi öldürmez. Eklem ağrısı, baş ağrısı da her zamanki gibi. Altında başka bir şey yok. En azından fark ettiğiniz kadarıyla. Sarsılan bir kamyonetin içinde birbirine çarpan tencere tava gibi bir dizi rahatsızlık. Irmak suyunun güvenli olduğunu söyleyerek kendinizi kandırıyorsunuz, ama çeşmeden çıkan sudan daha güvenli olduğu kesin. Açlık ağrılarını görmezden geliyorsunuz. Yıllarca çektiğinizden kolay geliyor.

Varilin içindeki ateş sönmüş, arabalar tepedeki köprünün üstünden vızıldayıp vınlayarak geçiyor. Bazen birkaç dronun dikkatini çekiyor burası, değişik bir çeşit vızıldama oluyor. Orman tünelin kuzey ucunda yeşil bir duvar örerken, güneyde eski bir AVM ve iş merkezinin yanık beton binaları, üstleri graffitilerle kaplı bir şekilde duruyor. Hemen ötesinde anacaddenin soluk duvarla-

n, pis sularla parlayan giderler, keskin gölgeler ve kepenkli kapılarla pencereler var.

Günlük iyi saklı. Üstünde, tünelin altından damlayan suyla ıslanmış yumuşak kireçtaşı öbeğinin ortasında duran bir poşet dolusu küflü pis kıyafetin olduğu tuğlanın altında. Liken ve ekşi gri küf şeritleri üstünü kapatıyor. Günlüğün, içerdiği şeyin enerjisiyle titrediğini hayal ediyorsunuz. Likenle yosunun ona fısıldadığını. Günlüğe sakinleşmesi, dinlenip uyumasını söylediğini. İçindeki iblisleri alıp zararsız bir şekilde havaya saldiğını. Fakat tuğlanın altı, sanki hep öyleymiş gibi serin ve sakin. Tilki haricinde... gizli mavi bir güneş gibi alttan size doğru nabız gibi atıyor.

Solgun adamlar için tetiktesiniz, bulunursunuz diye. Fakat orada, çalılarının altında bir tek sesli ve yaşlı bir kirpi var. İğnelerinin hışırtısı. Ona verecek meyve yok, ama orman kirlense bile tedarik etmek zorunda.

Günlük hâlâ çalınmış değil, terk edilmiş görünüyor. Sayfaları ateşle kararmış, bazıları da öfkeyle yırtılmış. Kenarları kıvrılıyor. Lekeli. Yakındaki ırmakta, bir şey yutkunup gülüşürken onu duymazdan gelmeye çalışıyorsunuz. O ses her şey ya da hiçbir şey olabilir. Değiştiğini, hiçbir zaman tek bir şey olmadığını bilecek kadar duydunuz ırmağı. Burada, zehirli bir muhafaza havuzu. Orada, yarı inşa edilmiş bir miksıçanı evi, bir başka mahluku barındırıyor.

Seneler içinde zaman kavramınız kayboldu, ama muhtemelen diğerleri dönmeden önce otuz

dakika veya bir saatiniz var. Elinizde değerli bir şey olduğunu düşünmelerini istemiyorsunuz. Uzun ve zor bir ders olmuştu bu. İhtiyaç ve arzular şeytani güçlerdi.

Belki yanık sayfaların bir illüzyonuydu, ama günlük ele sıcak geliyor. Sanki gerçekte başka bir şeymiş gibi. Günlüğün içinde ne isim var ne de adres. Geri verilemez. C ve X harfi olabilecek iki işaret var, ama olmayabilirler de.

Onun yerine, takımyıldızı ya da takımyıldızına benzettiğiniz bir şeyler. Aralarında çizgi olan ışık noktaları. Sadece bir iki sayfa. Her takımyıldız aşağı yukarı dairesel. Her noktanın yanında sayıyla notlar var. Daha ufak dairelerden büyük dairelere çekilen çizgiler; daha büyük daireler, ufak daireleri daha detaylı gösteriyormuş gibi. Ama öyle değil.

İlk sayfalar sizi rahatsız ediyor. Neden olduğunu bilmiyorsunuz. Tanıdık gelen bir şey var. Belki renklerinde. Belki üçüncü sayfada beliren kapıda. Kapı sizi endişelendiriyor. Kapalı kalması gereken bir şeyin açıldığını hayal etmenize sebep oluyor. Bilmek istemediğiniz bir karanlık.

Sonra otopsi ya da tarife benzeyen yaratık diyagramları geliyor. Bazıları tuhaf: Bir bitki anemona dönüşüyor, o da bir mürekkepbalığına. Diğerleri cehennemin katları gibi. Ayı-adamlar ve ayı gibi adamlar. Hızla geçtiğiniz katliam sahneleri. Birkaç “yönerge” daha, anlamadığınız bir dilde yazılmış cümleler ve paragraflar. Lisede İspanyolca öğrenmiştiniz ve biraz da Rusça biliyorsunuz,

yani başka alfabelere de aşinasınız. Ama bu daha önce gördüğünüz hiçbir şeyle eşleşmiyor.

Sayfalarca böyle, ta ki birkaç İngilizce cümleye denk gelene kadar. Çılgın, kontrolsüz bir el yazısıyla tamamen kendi başına yabancı bir dil. İngilizce kısmı işe yarar bir şeye işaret etmiyor; ekmek kırıntılarından bir iz azalarak bir grup mantara ya da ufak siyah monolite götürüyormuş gibi.

“Tilki tereddüt ediyor, zorlanmalı.”

“Kelimeler bana uzaktan, kürelerin ötesinden geliyor.”

“Artık Şirket yok.”

Haklı haksız: Köprünün altında yaşayan insanların çoğu seneler içinde tımarhaneye kapatıldı, sonra taburcu edildi. Başiboş bırakıldı. Çocukluğunuzda bile böyleydi, belki bu sadece ebeveynlerinizin sizi oradan uzak tutmak için söylediği bir şeydi. Sizinle yazdıklarını paylaşıyorlar bazen, kelimelere işaret ediyorlar siz de başınızı sallıyor ve onları ciddiye alıyorsunuz, çünkü bu onlar için ciddi. Belki günlük, birilerinin hayat hikâyesiydi. Kendi icat ettikleri dilde yazılmıştı.

Günlük çoğu sayfada mırıldanıyor. Başkasına yazılmış bir şey gibi değil de, biri kendi kendine mırıldanıyormuş gibi. Sorun ya da formül çözmeye çalışıyorlar. Günlüğün neden bir erkek tarafından yazıldığını düşündüğünüzü bilmiyorsunuz, ama öyle.

En rahatsız edici görseller, farelerin gittikçe küçülmeleri için tekrar tekrar çiftleştirilmelerini gösteriyor. Son diyagramda bu fareler, ameliyatla insanın boğazına bir delik açılarak boğazın içine

yerleştiriliyor. İnsan figürü, kalp masajı yönerge-lerinde kullanılan cinsiyetsiz figüre benziyor.

Günlükteki görsellerden bazıları size gerçek dünyayı hatırlatıyor. Bir sayfada, bir kavga esnasında yüzü kırık bir şişeyle kesilmiş Hal adında uyuşturucu bağımlısına benzeyen zayıf bir figür var. Adam en fazla kırk kiloydu. Muhtemelen kış atlatamamıştı. Saatlerce eski hayatından bahsedirdi. Bir eş. Ev sahibi. Bir yazılım şirketinde programcı. Artık hepsi bitmişti. Fakat onu tanıdığınız o üç ay boyunca bunları tekrarlamıştı.

Siz geçmişinizi kimseyle konuşmuyorsunuz. Konuşmak ancak anıların havaya karışmasına ya- rıyor ve o anılar artık size ait değil; ya da anıları dillendirince değişiyorlar veya başkaları onları yakalayıp hapsediyorlar. Anıları kendinize sak- lamak istiyorsunuz. Kötü olanlar birilerini enfekte edebilir.

Sayfa kenarlarında bir yakanış ya da emir ola- bilecek bir şeyler çiziktirilmiş: *“Kalbini elinden gel- diğince birçok şeye açman gerek. Dayanabildiğin ka- dar. Bedeli ne olursa olsun.”*

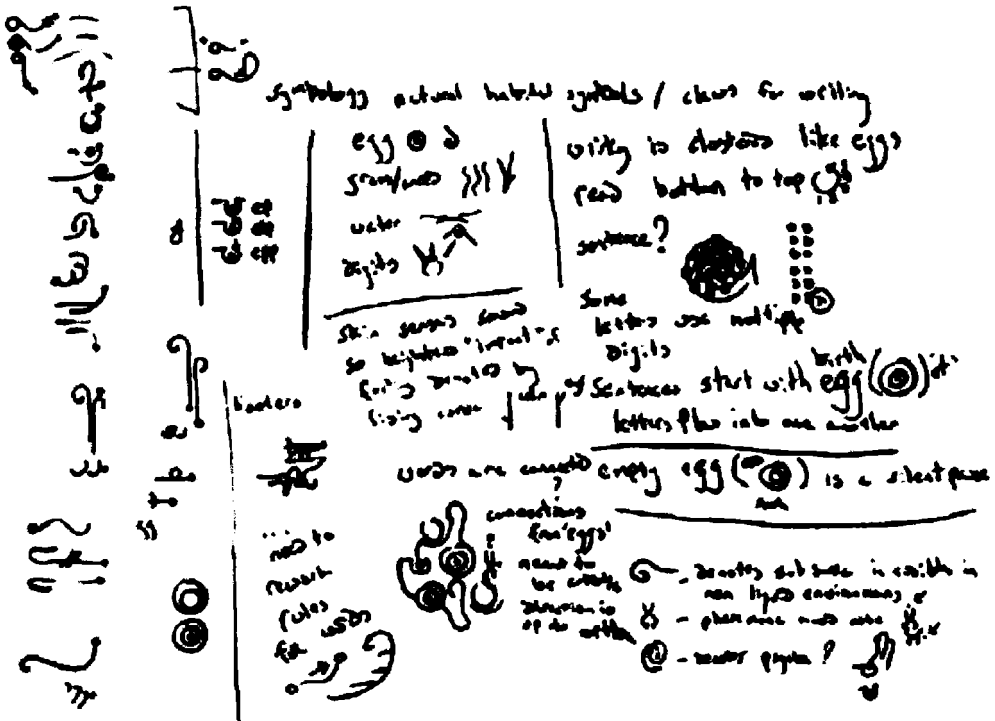
Ne hoş. Bu düşünce, anlayabildiğiniz bir cüm- leyi bulmaktan daha da şaşırtıcı. Bunlardan bir- kaç tane daha var, âdeta tebrik kartları gibi, ta ki başka bir anlama gelip gelmediğini merak edene dek. Acaba bu, korkunçluklarla başa çıkmanın bir yolu muydu? Fakat bu korkunçluğu kimi yaratı- yordu? Bunu düzgün okursanız tabii.

“Herkesin büyüülü bir bahçesi olmalı. Herkes bunun nasıl hissettirdiğini bilmeli.”

Atlayıp üstünkörü okuyor, arada tilkiye bir bakış atıyorsunuz. Ama bir yardımı dokunmuyor.

Günlüğün sonuna doğru ırmakta gördüğünüze benzer bir yaratığın çizimini buluyorsunuz. Bir ışık küresinin içinde, kapaktaki tilki gibi. Daha bilimsel, dikkatle etiketlenmiş, uzuvları iki yana açılmış, gözlerinin üstüne x çizilmiş. Bir diyagram. Bir semenderi andırıyor. Büyük bir semenderi. Neredeyse, ama tam değil.

Anlayamadığınız diller gibi yaratık da daha önce gördüğünüz ya da hakkında okuduğunuz bir şeye benzemiyor. Birkaç yazı daha, ama sanrıyı destekleyecek kadar. Biraz daha uydurma dil. Semender dili mi?

Belki o sayfayı günlerce, aylarca, yıllarca inceliyorsunuz. Belki de saniyeler boyunca. Sayfa beyninizi öncesi ve sonrasına ayırıyor. Anlam çıkarmaya çalışmak anlamsız oluyor.

Bu sıvı dille kaplı sayfa size, sahil hakkında size verilen bir kitabın sayfalarını hatırlatıyor. Cezir esnasındaki geri çekilme, geriye küçük yaratıklardan spiraller bırakıyor. Su tarafından gizlenmiş bir şeyin kanıtı, kabuklar ve gölgeler ortaya çıkıyor.

Evreka ânı gibi değil. Fakat diğerlerinin yakında döneceğini biliyorsunuz. O yüzden bu basit cümleyi ezberliyorsunuz. Semender dilinde basit bir cümle olduğunu düşündüğünüz bir tanesini. Günlüğünü saklama yerine geri koyuyorsunuz.

Irmağa iniyor ve kısa ömürlü, yoğun çamura yazıyorsunuz. Kelimeler olduğunu düşünüyorsunuz, ya da semboller. Selamlama için kullanılan. Arkadaşlık için. Birlik için.

Ya anlamsızsa? Çoğu günlerde tek sahip olduğunuz şey gerçeklik, o da anlamsız. Çamur elinizin altında iyi hissettiriyor. Yumuşak, serin ve hoş gören.

Karşı kıyıda dron belirdiğinde hâlâ orada çömelmiş duruyorsunuz. Sırtınızda, kolunuzda acı yükseliyor. Daha alçağa çömelip vücudunuzun gölgesiyle mesajı kapamak için dönüyorsunuz. Dron sık görülen bir şey, ama belki de bu dron sıradan değil.

Üç ışıldayan gözü olan güzel bir şey, zahmetsizce yaklaşıyor. Havada asılı duruyor. Çamura saplanmış kemiklerle ayakta duran ölü et yığını taklidi yapıyorsunuz.

Dronu kim gönderdi kim bilir. Herhangi biri yollamış olabilir. Herhangi biri başkasının ortadan yok olmasını isteyebilir. Milisaniye içerisinde

buharlaşıp gitmesini. Hiç orada olmamış olmasın. Geriye insana işaret edecek tek bir parça bırakmamayı.

Dron huysuz bir şekilde size bir süre şarkı söylüyor. Daha önce görmediğiniz yeni bir şey. Yarı etten, bir sinekkuşunununki gibi kanatları, ardıkuşu veya çalıkuşu gibi bir sesi var; dışı esnek plastik metalden. Eski bir dost gibi şarkı söylüyor size. Bir yanıt arzuluyor. Vermemeniz gerektiğini biliyorsunuz.

Fakat sonunda sizi istemiyor. Ya da şu an istemiyor. Herhangi bir iblis yollamamış. Belki de bir araştırmacı. Belki de arkasında bir amaç yok. Artık.

Dron gittiğinde ürperiyor, rahatlıyor ve yemek arıyorsunuz. Bir başka sıradan gün. Fakat artık fabrikanın bir şeyleri sakladığını düşünüyorsunuz. O duman, hâlâ bir fabrikaymış, başka bir şey değilmiş gibi göstermek için var. Dronun o taraftan geldiğini fark ediyorsunuz. Şehirden değil. O üç solgun adam, ormanın fabrikaya en yakın kısmında belirmişti. Fabrikadan mı gelmişlerdi? Eskiden dumanı görmezsiniz. Şimdiyse uğursuz, kötü bir alamet gibi hissettiriyor.

Mideniz gergin, küçük olduğu ve ağrıdığı için yemek aramaya çıkıyorsunuz. Dutlar yeterli olacaktır. Orman çoğu zaman leş gibi benzin koksa da turuncu mantarların da güvenli olduğunu biliyorsunuz. Aranırken, günlüğün kırışık siyah sayfaları sizi, bir çeşit besinmişçesine çağırıyor. Ekşi dutları ısırp tohumlarını dilinizde hissederken

bunu düşünüyorsunuz. Mideniz daha az ağrıyor. Zihniniz açılıyor.

O sayfalara yazmaya karar veriyorsunuz. Sesli söyleyemediğiniz, sizi korkutan şeyleri. Anlamadığınız şeyleri.

Şimdi bir kapı aralanıyor. İçeri bir dünya giriyor. Sayfaların arasından.

Bunu halihazırda biliyorsunuz, ama daha bilmiyorsunuz.

<<**İblis** dilini kız, Protestan annesinden öğrenmişti, ondan öğrendiği son şeydi. Geriye kalan tek şey. Annesi geceleri kızın yatağının başında dikilip anlamsız kelimeleri bağırır, çığırır, tıslar ya da mırıldanırdı. Kız yorganın altına kıvrıldığında anlatılan hikâyelerdendi, ta ki annesi bütün kelimeleri döküp kusana ve beynini boşaltana kadar. Annesinin kesilmemiş tırnaklarının ahşabın üstünde çıkardığı ses, eskiden sahip oldukları köpeğinki gibiydi.

Annesi, **iblislerin** sadece **iblis** değil Tanrı'nın cezası olduğunu düşünüyordu. Bilinçli. Ceza. Kız ergenliğe girdiğinde, annesinin çoğu konuda olduğu gibi bu konuda da hatalı olduğunu öğrendi. Yine de bazen **iblisleri**, annesinin din hakkında konuştuğu şekilde hayal etmenin yardımı dokunuyordu.

O günlerde, tıpkı bugünlerde olduğu gibi, kız ne zaman **iblis** kelimesini yazsa kendi kanını kullanmaya mecbur hissediyordu. Bir koruma. Bir kefare. Odasında daireler. Kitaplarda bulduğu şekiller.

Ama ya bütün dünya bir **iblise** dönüşüyorsa?>>

-5-

Diğerlerinden birkaçı günlüğü gördüğü gibi fazla soru sormaya başlıyor. Özellikle yeni gelen sıska enkaz Eric. Yeninin getirdiği şok. Evsiz insanları olabilecekleri ancak çoğu zaman olmadıkları türden bir topluluk olarak görüyor. Geldiği yerden bağımsız bir şey. Loş ışıktaki gözünüzü kısmaktan gözleriniz acıyor. Günlüğü yıpranmış battaniyelerinizin, uyku tulumunuzun iyice dibine sokarken soruları savuşturuyorsunuz.

Tünelin kenanna, rüzgârdan korunan toprağa çöküyorsunuz. Eric susunca. Eric yenilince. Eric tünelden dışarı, ırmağa doğru bakmaya başlayınca. O zaman tekrar uyumaya çalışıyorsunuz. Bir eliniz beysbol sopasında. Düşen karın sesi dünyadan değil günlükten geliyor, ama her türlü kafanızın içinde.

Günlüğün sağladığı bir rahatlık kozası var. Bazı sayfalar yaz mevsimini andırıyor. Fakat bazıları da kış aylarından alınma gibi. Gözünüze çarpan, iki sayfayı kaplıyor ve bir kayan yıldızın düşüşünü gösteriyor. Altında, karanlıktan yapılmış bir yaratık, karlı bir açıklığın ilerisine, bambaşka bir canavarın ona doğru ilerleyen pençeleri ya da kolları gibi duran bir şeye bakıyor. Hepsinin üstünde de yıldızlarla karışık kar. Kenarda dalgıç başlığı takmış bir tilkinin çizimi ve anlamadığınız kelimeler.

Bir noktada, belki de başka bir gün, Eric ortadan kayboluyor. İnsanlar ortadan kayboluyor.

Tünel terk edilmiş bir şekilde duruyor. Enkaz halinde siz dışında. Zamanın akışını takip edemiyorsunuz. Kendinizi de. Tutunmak için pratik bir şey yap. Yere bir kazık çak. Karanlık bir havuza doğru süzülme. Suyun içine derinlere dalma dürtüsüne diren. Şimdiye kendini ada.

Gizemli bir günlük dışında başka neyiniz var? Her sabah, sonucu değişebilirmiş gibi çetelesini tutuyorsunuz. Çünkü değişebilir. Daha azına sahip olabilirsiniz. Daha azının olmasına izin veremezsiniz. İç karartıcı bir envanter. Bir sırt çantası ve içinde, karma şarkılarla dolu, bozuk bir kasetin olduğu kasetçalar. Bu kadar çok gezmeden önce sahip olduğunuz eski bir erkek arkadaştan kalma. Küçük bir beyzbol sopası. Annenize ait antika bir ruj kabı. Bir marketin arkasındaki çöpten çaldığınız bayat ekmek. Ton balığı konservesi. Ama açacağınız yok. Acil durumlar için pantolon cebinizde bir bıçak. Yine acil durumlar için bir gofret. Üstünde “süt” yazan, içi ırmak suyuyla dolu dört litrelik bidon.

Havaların serinlemesine rağmen etrafta takılan bir semender. Mesajı aldı ya da almadı. Çamurlu kıyıyı kontrol ettiğinizde, cevap olarak sadece bir çizik ya da helezon var, mesajınız gitmiş.

Kırık, pis bir beden.

Solgun, anormal adamlar hâlâ ormanın içinde sinsice dolaşıyor.

Semender giderek büyüyor. Neredeyse gözünüzün önünde. Çünkü onu çok sık izliyorsunuz. Çalıların arasından. Ağaçların arkasından. Boş bir

varilin arkasından. Gözetliyorsunuz. İzliyorsunuz. Bekliyorsunuz. Neyi? Akıyor, geri çekiliyor, tekrar netleşiyor. Semenderin değişken derisi yeşilden canlı bir kırmızıya, yanan bir kulübenin dalgalı parlaltısına dönüyor. Dönüşme şekli, ağırlığı, sudaki desenler. Korkunç olmayan bir canavar tarafından yutulma hissi. Sizi buradan götürecek bir harita var mı? Yoksa takılı mı kaldınız?

Ona semender diyorsunuz, çünkü bildiğiniz tek şey bu. Çocukken ormanda kaybolduğunuz ve geri dönmek için akarsuyu takip ettiğiniz günlerden. Onları hep yavaş, küçük ve kırılgan gördünüz.

Fakat ırmaktaki bu yaratık, bu semender artık o kadar büyük ki suyu dalgalandırıyor, yüzeydeki hareketler şeklini ele veriyor.

Ancak gözleri bir semenderinkilerin aksine kafasının tepesinde.

Ancak keskin dişleri var.

Ancak kuyruğunda, onu dengede tutmaya yaranan çıkıntılar ve yüzgeçler var.

Öyle hızlı yüzebiliyor ki göz açıp kapayıncaya kadar yok olabiliyor. Suyu yarararak yüzdüğünü, bir köpekbalığı gibi derine dalıp yukarı çıktığını izliyorsunuz. Su yanılırken ırmağın nemli, yakından gelen kokusu taze. Daha taze. Eskiden olduğu gibi. Şehir olmadan önce.

O gün hava karanyor, ama kendinizi izlemeye devam etmekten alamıyorsunuz. Ucuz ekmekten yapılmış mantırlarla ve ana caddenin üstündeki bir çıkmaz sokakta birisinin bıraktığı votkanın beşte

biriyle dolu mideniz. Ya geçtiğiniz ya da kaldığınız bir sınav. İblislerin girmesine izin verin, çünkü iblisler zaten burada. Suyun üstünde bir böcek yanıp söner ve parlarken semender yüzerek geliyor, ışığı söndürüyor sonra geri getiriyor. Kutsal bir alacakaranlık. Hız, keskin bir amaç... sizde bunlar yok. Belki de bu şey kadar yeni olmadığınız ya da buraya çok da yeni gelmediğiniz içindir.

Sizin için gösteri mi yapıyor? Yoksa normal davranışı mı bu? Semender sizden korkmuyor artık. Solgun adamlardan kaçtığınızı gördü. Saklandığınızı. Bir keresinde verdiğiniz kısık sesli hırıltınızdaki uyarıyı duydu, solgun adamlar görmeden suya daldı. Aynı taraftayız, diyen uyarıyı.

Bir an aceleyle semenderi geri getirmek için birkaç kelime etmeye çalıştınız. Sonra parmağınızı suya batırıp birkaç kelime daha söylemeyi denediniz. Ancak onu sadece sinirlendirip kuyruğunu suya çarpmasına ve sonra da geri çekilmesine yaradı bu. Sonra ırmağın karşısında güvenliğe dönerek o kocaman, ısıldayan gözlerle baktı. Sizi affediyor gibiydi. *Ne dediğimi bilmiyorum. Ne dediğimi bilmiyorum.*

Güvende olduğu yerden, semender ağzını açtı ve içinden, sizi kaplayıp katman gibi saran akışkan, şakıyan bir konuşma döküldü. İçinizi sakinleştirdi ve alevlendirdi. Aklınızı başınızdan aldı. O güne kadar duyduğunuz en güzel, en tarif edilemez kelimeler.

Kelimeler tarafından yakalanmış. Kelimelerden korkmuş.

Tamamen geri çekildiniz, hızlı adımlarla tünele geri döndünüz. Tekrar duvara, hayal meyal hatırladığınız eski bir oyuncağa tutunurcasına bir battaniyeyi kavradınız. Kalbiniz güm güm atarken. Hâlâ o gizli dilin sizi sarmaladığını hissederek. Irmağın içinize ve içinizden aktığını hissederek. Gözünüzden ve ağzınızdan dışarı. Semenderin mesajı içinizden döküldü. Almak için yetersiz bir alıcıya gelen onca bilgi.

Ne anlama geliyor, bilmek istiyorsunuz; ne anlama geliyor, ne anlama geliyor bir anlamı olmasına rağmen ve içinizde, kaderinizin semenderine bağlandığı anlamına gelen bir ağrı var.

Yaratığa yardım edeceğinizi düşündünüz, ama şimdi yaratığın size yardım etmesi gerektiğini düşünüyorsunuz. Yoksa kaybolursunuz. İblislerin arasında. Bütün kapıların arasında. Bir anlığına çaresiz hissediyorsunuz. Her şey yüzünden. Dünya. Ötedeki dünya. İçindeki yeriniz. Ancak sudaki o çizgi sizi geri getiriyor, semender dediğiniz o şeyin yüzmesi, dönmesi ve dalması.

Hâlâ kendini nasıl adlandırıldığını bilmiyorsunuz.

Sonrasında tekrar semenderi görme dürtüsü hissediyorsunuz. Saklandığınız yerden çıkıyorsunuz. Irmağa doğru gizli saklı yollardan yürüyorsunuz. Ay ışığı su yüzeyinde gölgeler oluşturuyor, suyun ne kadar pürüzsüz, dalgalardan mahrum olduğunu görebilecek kadar. Çamura bir cümle daha mı yazmalısınız? Belki semender burayı terk etmiş, çok uzaklara gitmiştir; denizin yakınlarındaki ha-

lice kadar ırmağı takip etmiştir. Yaşamayı çok seveceğiniz bir hayatı yaşamaya.

Ama hayır: Suyun altında bir ışıltı, batmış bir alev gibi. Yanan ölü yaprakların kokusu. Işıltı derinleşip genişliyor.

Çamura bir mesaj daha bırakıyorsunuz. Annenizin kartpostallarda yazıp da tam tersini kastetmesi gibi amacı saptınıyorsunuz.

Dikkat et. İyi ol. Tanrı yardımcın olsun.

<<**İblisler** geçmişî enfekte etmek için gelecekte gelebiliyordu. **İblisler** kızı komple yutmak için devasa bir balık suretine bürünebiliyordu. İblisler karanlıkla konuşabiliyordu. Karanlığın kendinde bir sorun yoktu. Karanlığı, onu sakladığı ve serinlettiği için seviyordu. Fakat iblisler karanlık tarafından kontamine, karanlıkla sarhoş olabiliyordu. **İblisler** herhangi bir surete bürünmeyi unutup sadece karanlığı yutabiliyor ve karanlığa dönüşüyorlardı.

İblisler artık Şehir'in yanı sıra terk edilmiş fabrikada da yaşıyordu. Bu şehir için bir ceza mıydı? Tam anlaşılmıyordu.

Kilisedeyken, bir keresinde, kızın annesi vaaz vermişti. Kız dışında kimse bilmiyordu, ama vaazın konusu annesinin, onları terk ettiği için kızın üvey babasına öfkelenmesiydi. Belki de birkaç kişi tahmin etmiş, ama pek de umursamamıştı.

İblisler annesinin başının etrafında vızır vızır dönüyor, annesinin ağzı sineklerle doluymuş gibi ağzından çıkan kelimeleri mideye indiriyordu. O

sinek-olmayan-şeyler ufak birer aleve ve alevler de annesinin söylediği kelimelerden kükreyerek çıkan parıltılı bir yüze dönüşüyordu. Başka kimse bunu fark etmeyip donuk gülümsemelerle sıralarda oturuyordu, çünkü **iblisleri** görmeseler de kızın annesini görebiliyor ve gördükleri şeyi beğenmiyorlardı.

Kız sonrasında bunu annesine söylemedi; tam pişmemiş bir güvece, ezilmiş uyku haplarının konmasından ya da kendisinin başlatmadığı bir kavga dolu geceden korkuyordu.

Okuldan eve dönüp de banyosundaki her şeyin parçalanıp kırıldığını gördüğü ve annesinin kızın temizlemesi gerektiğini söylediği gün, “**İblisler** geldi,” dedi annesi. “Seni cezalandırmaya geldiler.”

Ailesi ile **iblisler** arasında ne fark vardı? Gerçekten bazı iblisler, bir zamanlar aksini yapmaları gerektiğini bilmelerine rağmen kötü şeyler yapan insanlardı. Gerçekte, insanlar başka türüsünü bilmediklerinde **iblis** oluyordu. Kız, bunun günün sonunda pek de fark etmediğini öğrenmişti.

Bazen kız, kanla yazması gereken adın annesinin adı olduğunu düşünüyordu.>>

-4-

Gece ormanda, ay ışığının sönmeye başladığı yerde bir karanlığın hareket ettiğini görüyorsunuz. Fabrikadan, zihninizde her şeyi yutmak üzere kocaman bir ağız gibi açılan fabrikadan çıkıyor.

Köprüye, tünele yaklaşıyor. Etrafındaki her şey öyle sessiz ki bunu hayal etmediğinizi biliyorsunuz. Sürüklenip kayıyor; koyu bir kanadın sürtmesi, sonra da devasa bir kafanın dalların gölgesini kapaması gibi hissettiren bir hareket. Dört değil iki bacak üstünde yürüyen kararlı bir ritmin hafif sesi.

Eski bir uyku tulumunun paçavra ve döküntülerinin arasında saklanırken. İnsan değilmiş, ölüymüş taklidi yaparken. Köprünün altındaki soluk karanlığa kirli beyaz bir kumaşın arkasından bakarken.

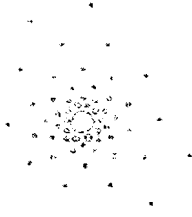
İşte o anda gizlenerek yaklaşıyor. Üstü örtülü, birbirine uymayan parçalardan yapılmış gibi bir şekle sahip. Kıvrak ve hantal. İnce, ama kalın. Sürünen, ama aynı zamanda kuş gibi. Ancak içeri onca ışığı alan öyle keskin bir gözü var ki, bakışının sizi çekiştirdiğini hissediyorsunuz. Sizi ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi çekiyor. Çekiştiriyor. Kışkırtıyor.

Ortaya çıkmak istemiyor musunuz? Emin misiniz?

Antiseptik, ama aynı zamanda taze kan kokusu geliyor. Kokunun kendisi bir keşifmiş gibi bir koku, sanki bu şey için duyuların anlamı sizin için olduğundan tamamen farklı. Sizi belki hiçbir zaman görmeyebilir, ama sizi tümüyle bilebilirmiş gibi. Sizi yutabilirmiş gibi. Tümüyle. Tünelin ağzı tuğlayla kapalı.

Gömülmüş gibi hissediyorsunuz. Nefes alamıyormuş gibi.

Hiçbir zaman ışığı görmüyor, sonsuza dek hiçbir şey ve hiçbir yere bakıyorsunuz.

Ormandaki birçok yaratık gececi oldu. Canavarlar yaklaşıırken kendinize bunu söylüyorsunuz. Geceye çekildiler, çünkü gündüz fazla tehlikeli. Siz de kapanırken. Bir evsiz söylemişti. Bir biyolog. İşten çıkarılmış. Saygınlığını yitirmiş. Bir boru hattı şirketi tarafından. Adam, artık sadece zihninde var olan o çok sevdiği yabani doğanın içinde yürüyüş yaparkenki gibi konuşup duruyordu. Sonra yok oldu. Fakat ondan, kirpilerin meyveyi çok sevdiğini öğrenmiştiniz. Bir tilkinin, hatta mavi bir tilkinin karanlıkta olduğu kadar gündüz de etrafta gezinebileceğini.

Nabız gibi atan, kinetik, artık sahip olduğunuz hayata bağlanmış bir şeyle aşılandınız; içinizde bir şey sizden daha çok şey biliyor. Geleceği biliyor. Bilmenize rağmen bir şey yapamasanız da birkaç hamle ötesini görebiliyor. Mesela rüyalarınızda sadece solgun bir adamı görmüştünüz; bir gül yatağına düşüyor, o gül yatağı kar kürelerine, onlar da onlarca dünyaya dönüşüyordu. Her bir dünyada da yanan bir kulübe ve karşı sahilde solgun bir adam vardı ve bu rüyayı önceden mi yoksa solgun adamları gördükten sonra mı gördüğünüzü hatırlayamıyorsunuz.

Gündoğumunda tekrar elinize aldığınızda, günlüğün bazı kısımları o tuhaf gri ışıktaki dünyanın başladığını mı yoksa sona mı erdiğini... o parçaların neden tanıdık geldiğini tahmin etmenizi istiyor. Zira iblis, günlükte birçok farklı surete bürünüyor. Bazen ölü gibi ve kendinden şüphe duymanın acısıyla kıvranıyor. Bir çizimde, etrafında dönen bir toz ve kum duvarının ardında, simyevi bir hava ve su baloncuğunun içinde yaşıyor. Bir çeşit yumuşak dış kabuk. Doğmayı bekleyen bir şey gibi. Bazılarında bir yarasanın ciddi maskesini yansıtıyor. Farklı roller deniyor.

Bu şiddetli hücum karşısında kendinizi sakinleştirmek için eğretilotlarına ve toprağa gerçek olduğunu düşündüğünüz şeyleri anlatıyorsunuz, annenizin size bir zamanlar anlattığı ve sonrasında aksi, iğneleyici bir şekle dönen, bu yüzden değiştirmek zorunda kaldığınız çocuk hikâyelerini. Hâlâ o hikâyelere inandığınız için sizin bir çocuk olduğunuzu söylerdi.

Hikâye şuydu: Evlerinin, ufak kulübenin, öteki ormanın, hepsinin üstünde. Her şeye. Ormanın zihni hâkimdi. Bu zihin uyuyor, hatırlamıyor ve basit gibiydi. Topraktan, ağaçlardan, bulutlar ve kuşlardan yapılmıştı çünkü. Fakat hiçbir insanın olamayacağı bir şekilde uyanıktı. Uyku olmayan bir uyku uyuyordu. Zihin olmayan bir zihne sahipti. Bir insan bu zihni hiçbir şekilde hapsedemez, sadece bazı parçalarını teker teker yok edebilirdi. Ancak ufacık bir parça bile kaldığı sürece ormanın zihni ölemezdi. Asla ölmeyecekti.

Kendini kurtarmak için sizi kurtarabilir ya da sonunda, sizi bir tünelin duvarına sinmiş, küçük halinizle fark etmeyebilirdi.

Gittiğinde. Tünel girişinin önünden geçtiğinde. Ormana geri çekildiğinde. Artık o korkunç ağırlığı hissetmediğinizde. Saatler sonra güneşin kenarlarda gıdıklayıp kaşındırması bir başka çeşit sıcaklığı getirip sizi terletince. Rüyalarda büyüyecek olan canavarın gözü kırmızı, şiş ve kara.

O zaman örtüyü kaldırıyorsunuz. Dirseklerinize dayanıp doğruluyorsunuz. Nefesinizi bırakıyorsunuz. Geride bıraktığına sesiniz kısılana kadar bağılıyor ve bağıríyorsunuz.

Solgun adamın başı görmeden, yerden size bakıyor.

Tünel, kocaman bir balığın ağzı gibi geliyor. Yenip yutulmuş. Sindirilmiş. Parçalarına ayrılmış. İnsan olmayan. Gerçek, etten ve kandan olmayan. Sadece bir vahşete tanık. Zihniniz alev alıyor, ama söndürecek bir şey yok. Hareket edemiyor, konuşamıyorsunuz. Deli gibi atan nabzınızı, kulağınızın çınlamasını, dünyanın kayıp dönmesini sakınleştirecek bir şeyi nerede arayacağınızı bilmiyorsunuz.

Onca şeyle yaşam dolu olan suyun temiz hırıltısının kokusu.

Tünel duvarında semender büyüğü bir şekilde beliriyor. Taklit ve kamuflaj gibi. Derisinin rengi kirli beyaz ve duvar dokusundan yeşilli parlak bir turuncuya dönüyor. Hafifçe ışıltıyor.

Hep orada mıydı? İzliyor muydu?

Size doğru yürürken yatay duruyor. Yine de hareket edemiyorsunuz. O geniş kafa artık neredeyse sizden daha büyük, arkasında kaslı bir vücut, kalın kuyruk bir soru işaret gibi kıvrık.

Semenderin gözleri, dikey bir şekilde yarık duran göz bebeklerin ağır ıslaklığında kapanıyor, dönüyor, tekrar açılıp bir araya geliyor. Size bakıyor ve siz, sonunda, gözlerinizi ondan alamıyorsunuz. Renk tonu anbean değişiyor. Mordan turkuaza, pembeye ve ardından açık mavinin inanılmaz bir tonuna. Tekrar değişiyor.

Kolunuzdaki pürüzlü, yumuşak parmaklar iyiye işaret. İrkilmeyip geri çekilmediğiniz için güven de var. Bir keresinde semenderlerin sırf dokunmayla zehirlenebildiğini okumuştunuz. Her çeşit yağ ya da sabunun, doğal olmayan herhangi bir şeyin onlara zarar verebileceğini. Sırf dokunarak acı verebileceğinizi. Sadece dünyada var olarak başka bir varlığın canını yakabileceğinizi. Sadece bu dünyadan geçerek. Bu kadar. Bu kadar. Panik, geri çekilme isteği, öyle durmaya devam etmek, gerginlik yaratmamaya çalışmak.

Fakat dokunuşu düzenli, sıcak ve ısrarcı. Telkin edilmek istemeseniz de sizi telkin ediyor; olanların korkunçluğunu aklınızda tutmanın hayatta kalmanın anahtarı olduğunu biliyorsunuz.

Hissetmek için acı duymak istemiyorsunuz. Hatırlamak istemiyorsunuz. Geçip gidemiyorsunuz. Geleceğe doğru. Uzlaştıracak bir şey yok, diyor semenderin bakışları size. O bakışlarda, dokunuşta. Acı veren bir küreler duvarı.

Sonra semender gidiyor, beraberinde solgun adamın kafasını da alıyor. Hâlâ dokunuşu hissediyorsunuz. Dokunuşu etrafınızda, her yerde var. Dünyayı daha iyi bir hale getiriyor. Geçmişinizin bir parçasını da beraberinde götürüyor.

Ormanda, uzaktan iki solgun adamın üçüncüyü aradığını görüyorsunuz. Kaygıların uzak çağrısını, kardeşleri için havaya fırlattıkları işaret fişegi görevi gören insandışı bir seslenmeyi duy. Bir karganın tıslayıp mırıldanarak ötmesine benziyor, dünyaya hantal ve yeni bir şekilde dökülüyor.

Günlükte solgun adamlar ve kara kuş aynı sayfadalar. Fakat burada, ormanda düşmanlar.

<<**İblisler** daima geceleri çıkardı. Bazı tecessümlerin yüzlerinde bir tebessüm vardı, zarar vermek istediklerinde bile. Gerçek bir canavar olmaktan daha kötüydü bu, çünkü gerçek canavarlar öncesinde arkadaş olmaya çalışmazdı. En kötüsü de insanların, sadece gözlerinin boyandığını bilmelerine rağmen kandırılmak istemesiydi. Onları neyin beklediğini bilmelerine rağmen. Kız, o gülümsemenin neye dönüşebileceğini bilse bile. Ayın **iblislerin** gözlerindeki yansıması bir çeşit titreyen, acımasız bir kahkahaya dönüşürdü, ardından o heyecan, dört bir yandan sarınma.

İblisler karanlıkla konuşabiliyordu. Fakat karanlık **iblisleri** kontamine ediyordu ve bu yüzden de onlara güven olmuyordu. Güvenilemeyen bir **iblis**, korkunç bir şeydi. Ne yapabileceklerini tahmin edemezdi kız. O yüzden kız büyüdüğünde, içecek tek şeyi alkol olmadığı sürece alkol içmeyi bıraktı. Alkol, bir **iblisi** canavardan ayırmayı zorlaştırıyordu.

Fakat işin doğrusu... **iblisler** ilkel, kötü, kendi iradelerine sahip kaotik birer karanlık, kötücül bir gülümseme ve her yerde olan gözlerdi; iğne deliği değil yırtılarak açılmış delikler gibi gözler, kızın içini bilen ya da içine bakabilen, iliğini ezen ve beynini donduran, omurgasını kıran ve altına işemesine sebep olan. Nazik, şefkatli ya da bilge değildi. İstediklerinin olmasına alışkınken **iblisler** neden öyle olsun ki?

Bu düşünceler kız yetişkinen, **iblislerin** fabrikadan dışarı dökülüp dünyayı enfekte etmeye, onu fethetmeye hevesli olduğunu gizlice izlerken aklına doluşuyordu. İnsana benzerlerse onları kim ayırt edebilirdi? Eski **iblisler** gibi değilse, bir önemi var mıydı?>>

-3-

İçinizden çıkıp çok uzağınıza götürülüyorlar. Fazla uzaktalar. Yapmış olabileceğiniz onca şey. Sadece şu an olduğunuz yer var artık. Dünya üstünüze gelirken. Sizi avlıyor ve siz de bir hayalete, görüntüye, bir kavrama, bir parça geceye dönüşüyorsunuz.

Ertesi hafta şehirdeki aşevine gidiyorsunuz. Fakat artık tuhaf geliyor, oraya ait değilmişsiniz gibi. Görüşünüz bir süreliğine yeşilimsi. Yağmura ve yağmurda yaşıyor olabileceklere yorduğunuz bir katman. Ancak emin olamıyorsunuz. Fazlasıyla çok yabancı. Bir şey ararcasına etrafına bakan fazlasıyla çok fabrika işçisi. Onlara zaten güvenmiyordunuz, yaptıklarından dolayı. Fakat artık olabilecekleri şeyler yüzünden güvenmiyorsunuz.

Tünelde sizden başka kimse yaşamıyor. Nereye gittiler? Nereye gidebilirler? Fakat tehlikeye rağmen onları takip edemediniz. Semender yüzünden. Solgun adamlar ve kara kuş etrafta aranıyor olmasına rağmen. Solgun adamların sayısı arttı, sonra kara kuş onları öldürdükçe azaldı. Başarısız oldukları için mi kuş onları öldürüyordu, yoksa hasta oldukları için mi?

Dronu büzüşmüş, tırtıklı bir yaradan kan akıtarak, anteni seğirirken buluyorsunuz. Onun için yapabileceğiniz hiçbir şey yok, acısına son vermek için onu öldürmeyi bile riske atamıyorsunuz. Ormanın açıklığında bir yem gibi yatıyor. Başka dron gelmeyecek ve bu sizi, bu dronun sizi zamanında korkuttuğu kadar korkutuyor. Saldın her neyse... kazandığı anlamına geliyor.

Günlüğü her gün farklı bir yere saklıyorsunuz. Her gece. Sırlarını ele verebilirmiş gibi sayfalarına bir bakış atıyorsunuz. Ancak sırlarından ziyade ne yapacağınıza dair bir yol göstermesini umuyorsunuz.

Koyu, sürüngen gibi bir kuş, sayfaların birinde kül gibi leke yapmış. Koyu ve çarpık. Okunması zor. Çizimler ve anlayabildiğiniz birkaç kelime. Bir masal. Zalim bir baba hakkında. Sığınağı cehenneme dönmüş bir oğlan hakkında.

Anladığınızı düşündüğünüz bir kelime, Leylistan, hayal gibi görünen çizimler tehlikeye dönüşüyor. Akıllarını kaybeden yaratıklar. Havada yayılan partiküllere benzeyen kıvrak çizgiler ve oklar. Sinir gazı mı? Kirletici bir madde mi? Fakat kasti. Havada, yaratıkların tuhaf davranmalarına yol açan bir zehir. Görünmez. Ya da yanlış anlıyorsunuz ve aslında başka bir şey anlatıyor.

Hiçbir işe yaramıyor.

Ormandaki saklı bir oyukta gitgide daha çok vakit geçiriyorsunuz. Yosun, liken ve çam iğneleriyle çevrilisiniz. Vücudunuzun altında balçığın serin, yumuşak yaylanması. Ormanın zihni, orman zemini boyunca dolanıyor. Öksürüğünüzü bastırıyorsunuz. Ağaçların tepesine, aralarından süzülen ağaçkakanlara, alakargalara ve bülbüllere bakıyorsunuz. Solgun adamların seslerini duymayı bekliyorsunuz. Kara kuşun sesini. Ölüm bir rüya, çözemediğiniz bir yapboz gibi geliyor. Bu labirentte ölüm nasıl bir şey olacak?

Birden semender yavaşça yaklaşıyor ve oyununuza bakıyor. Alçak bir gurultu çıkıyor. Omzunun üstünden geriye bakıyor, ardından size dönüp tekrar gurulduyor.

Anlamıyorsunuz.

Semender üstünüze kusuyor. Şok. Sonra sükûnet.

O ışıktaki açık pembe renkte görünen sıvı her yere sızıyor, sizi şaşkınlık ve tanımlayamadığınız bir başka özelliğiyle olduğunuz yerde tutuyor. Sıvı sizi serinletiyor. Yokmuş gibi hissettiriyor. Hava teninizde titreşiyor, kalınlaşıp inceliyor, şeklinizi almaya çalışıyor gibi. Pürüzsüz bir rahatlık. Kollarınız ve bacaklarınız boyunca yayılıyor ve hareket etmek için bütün nedenler yok olup gidiyor.

Sevinçle gülüyorsunuz. Sakız gibi kokuyor. Karpuzlu sakız kokusu! Eskiden paranız yettiğinde alırdınız. Yemek yercesine saatlerce çiğner, midenizi kandırırdınız.

Semender tekrar kusuyor, bu sefer kendi üstüne ve onu pembenin kapladığını, bir organizma gibi üstünde gezindiğini görüyorsunuz. Bir amaçla hareket ediyor. Gözlerinizin önündeki menden. Deriniz olmayan derinizden nefes alarak. Semender kayarak yanınıza yerleşiyor. Katı, somut bir ağırlık. Yavrularıyla doluymuş gibi karnı şiş. Oyukta sıkışıksınız ve bir sonraki şeyi beklerken şimdi gözlerinin içine bakıyorsunuz.

Oyuğun dibinde, bu denli yabancı bir şeye bu kadar yakın.

Oyuğun ağzında bir gölge yükseliyor. Tanıdık bir şekil. Kara kuş, gagasında sürüngenlere has bir sırtış, karanlığa rağmen gözünüzde canlandırabildiğiniz kan çanağı gözü. Ancak ikinci derinizle gerilemiyorsunuz bile. Artık sizin için kendi nefes alıyor, ciğerler ya da solungaçlarla kaplanmışsınız gibi deriniz aracılığıyla vücudunuzu besliyor.

Kara kuş oyuğun içine akıyor. Kara kuş uzun bir süre bakıyor. Siz ve semender öyle kıpırtısız, öyle yakınsınız ki. Zihniniz geziniyor, semenderin gözünden geçip sonu gelmeyen süzölmeler ve ani hareketlerin titreşen ve dalgalanan dünyasına gidiyor. Otların ve sukamışlarının arasından, ırmağın dibindeki serin taşların üzerinden. Vücuda değen sıvının heyecanı ve sınırları. Nefes almanın yapmadığı bir şekilde dünyanın önemini hatırlatması.

Kara kuş sizi göremiyor. Iрмаğın altında, dipte geziyorsunuz. Oyuktan çok uzakta.

Bir hırlama, kana susamışlığın bir ifadesi duyuluyor. Kara kuş oyuğun ağzından çekiliyor. Gölge, normal geceye dönüyor.

Sonrasında siz ve semender ırmakta yıkanıyorsunuz; sizin ve semenderin şeklinden ince bir katmanın akıntıyla gidişini izliyorsunuz. Hafifçe ışıldıyor. Çözünüyor.

Semender suya bir şey yazıyor. Önce kayboluyor sonra genişliyor. Sadece hafızanızda var oluyor dairesel dalgaların merkezindeymişsiniz gibi. Merkezin sakinliğinden derin sulara dalıyormuşsunuz gibi. Canavarmışsınız gibi.

“Anlamıyorum,” diye fısıldıyorsunuz.

Ama anlıyorsunuz.

Kanınız artık farklı. Semender kanınıza bir şey yaptı. Yenilenmiş hissediyorsunuz bir şekilde, rüzgârda asılı benzin kokusuna rağmen.

Semender size bir iki kez gurulduyor; hantal ve kocaman haliyle ırmağa dalıp gözden kayboluyor.

Günlüğe iblis kelimesini yazdığınızda anlamı farklı artık. Sanki kan, kelimenin anlamını söndürüyor. Fakat aynı zamanda daha önceden orada olmayan bir şey sayfadan dışarı bakıyor.

Semenderin bir parçası artık günlüğün içinde yaşıyor.

Her gün çektiğiniz acı, rahatsızlık için yaratıcınızı hiç suçlamadınız. İlgisizlik için. Soğuk için. Sıcak için. Yapmak zorunda olduğunuz şeyler için. Kolay değil, ama zor da değil. Çünkü yapmak zorundasınız. Yaşama şekliniz. Başka türlüşünü hatırlamıyorsunuz. Unutamıyorsunuz.

Ormanın, fabrika bacalarının ya da göğün umurunda mı? Semenderin, tuhaf solgun adamların ya da çimenlikteki farelerin, otlaktaki geyiklerin umurunda mı? Irmağın aktığı yönün, sokağın, şehrin genişlemesinin, daralmasının, dronlarla dolmasının umurunda mı? Önemi var mı?

Nerede arayacağınızı bilmiyorsunuz artık, semenderle yaşananlardan sonra. Ne yapacağınızı bilmiyorsunuz. Semenderin gözü sizinle yüzleşiyor. Meydan okuyor. Hiçbir zaman anlamayacağınız dilde söylediği kelimeler. Ne istediğini ya da neye ihtiyaç duyduğunu hiçbir zaman sormayacaksınız ona. Tek yapabileceğiniz o vücudun içinde neyin var olduğunu anlamaya çalışmak. Suda yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hissetmeye çalışmak. Bir vücudun dünyayla bu kadar yoğun, doğrudan iletişim içinde olmasının; dünyayla siz

aynı şey olacak kadar dünyaya o kadar yakın olmanın ne anlama geldiğini anlamaya çalışmak.

İçine doğduysanız, semender gibiyseniz cennet gibi olmalı, cennet yeryüzündeymiş gibi. Cehennem ise cennette, yani burada sizi kimsenin rahat bırakmayacak olması. İnsanların sizi avlıyor, öldürüyor olması; insanların kendi vücutlarının içinde sakın kalamayıp dinlemiyor, izlemiyor, duymuyor olması; durduklarında bile devamlı hareket halinde olarak kendi kalp atışlarından kaçmak zorundaymış gibi davranmaları.

Semenderin bakışındaki niyetle olduğunuz yerde mihlanmış, donmuş halde duruyorsunuz. Orada bir kehanet var. Ne anlama geldiği. Nasıl bir anlama geldiği. Neden o anlama geldiği. Ne zaman olacağı.

Günlüğe yazdıkça ağrınız azalıyor. Baş ağrınız geçiyor. Döküntünüz geçiyor.

<<Geçmiş başkasının başına geldi. Başka bir kızın. Sıkıcı, sönük, sıradan. Amaçsız bir peri masalı gibi görüyor onu. Bir keresinde çocukken şehrin bir ucundaki bir kır evinde yaşamıştı, oturdukları yerden fabrika bacalarını görebiliyordu. Annesi ve üvey babasıyla yaşıyordu o kız.

O zaman bile evde, evin altında bir şeylerin olduğunu biliyor, ama adını koyamıyordu. Ruh haline göre bu şey iyi ya da kötü huylu olurdu. Fakat ebeveynleri arasında kavgaya sebep olan şey daima evin altındaki şeydi. Gerçek babasının gitmesine sebep olan da oydu.

Bir süre sonra evin altındaki şeyin bir tünelin içinden beynine girdiğine ikna oldu. Bunu annesine söylediğinde, bu fikir annesine bulaşmadan önce, hastanedeki ışıldayan musluk gülümsemeli adam, kıza bunun doğru olmadığını söylemişti. Kız ona inanmadı. Öbür türlü üvey babası gittikten sonra bile annesi neden kavga etmeye devam ediyordu? Kızın başının içinde neden başka bir ses daha vardı?

Kızın gerçek babası, kızın doğumunda gitmişti; geriye kalanlar yolun birkaç kilometre aşağısındaki pavyona yakın bir milyoncudan alınmış birkaç oyuncaktı. Annesi kovulup bir fast food restoranında çalışmaya başlamadan önce babası onunla orada tanışmıştı. Kız, oyuncakları sevmek istemiyordu, ama aralarından plastik bir tekne seviyordu, annesi ona “gemi” dese de kız oyuncağa Tekne diyordu.

Kızın üvey babası Tekne’yi görünce kıza, bir zamanlar bir teknesi olduğunu ve kıyıda yaşadığını anlatmıştı. Sarhoş olmadığı zamanlarda kıza gelgit havuzlarını ve günbatımında aralarında dolaştığını ve orada bulduğu hazineleri anlatırdı. Ona fotoğraflar ve kitaplardan resimler göstermişti. Kendi geçmişinin kızın geleceği olsun istiyormuş gibi.

Kız okyanusu hiçbir zaman görmeyecekti. Şehirden fazla uzaktaydı. Evi olan tünelden fazla uzak. Fakat küvette Tekne’yle oynadığını, oyuncaklarını, plastik takılarını alıp keşfedecek gelgit havuzlarını inşa ettiğini hatırlıyordu. Renkli bir hayal gücü vardı. Annesi hep öyle derdi. Bazen kelimeleri tü-

kürürdü. Kızı hayal gücü yüzünden cezalandırırdı. Böyle zamanlarda denize ve kıyıdaki bir kır evinde yaşayacağı güne odaklanmak önemli olurdu.

Üvey babasının hikâyelerinin pek bir ehemmiyeti yoktu, ama kız için önemi neredeyse fazlaydı. Bunu bilse de karşı gelemiyordu.

Bir keresinde, nadir bir şefkat anında, üvey babasının onları terk ettiği günün ertesinde **annes**i kıza ay ve yıldızlardan bir dönence yapıp duş başlığına asmış ve kız da Tekne'yi küvetin denizinde, o yıldızların ışığı altında yüzdürmüştü.

Karanlık o zaman şekil almaya, zihninde biçimlenmeye başladı ve **evde** yaşayan, **şehirde** sinsice gezinen şeylere gerçek isimlerini verdi: **İblisler**. >>

-2-

O gece. Hangi gece. O gece. Ya da şu. Zaman kavramını. Yitiriyorsunuz. Semptomları. Dünyayı. Takip edemiyorsunuz. Ama o gece karanlık çöktü, solgun adamlardan birini öldürdü, sonra bir diğerini. Onları fabrika bacalarına sürükledi. Bedenlerinin çalılıarın üstünde çıkardığı ipeksi, pürüzsüz, rahatsız edici ses. Yumuşak halının üstüne deri değiştirerek sürünen yılanlar gibi. Ama onları çeken şey sert, haşın, dalları kınıyor ve gece onu pek umursamıyor. Dünyada gizemli görünen güçler karşı karşıya geliyor. Karanlığa karşı ışık değil, onun yerine karanlığa karşı karanlığa karşı karanlığa karşı karanlık.

Günlükteki İngilizce kelimeleri takip ederek bir çeşit anlam ifade etmeleri için onları birbirine dikiyorsunuz. Size bir çapa sağladığını düşünseniz de her bir kelime sizi biraz daha dışarıya, açığa sürüklüyor.

“Ya dünya, bütün dünya, içindeki her şey canlı olsaydı? Ya o dünyanın ve her varlığın böylesine yakın bir şekilde bağlanmasını sağlayabilseydim.”

İçinden dışarıyı izlediğiniz tünel de çok karanlık ve sesleri sessiz. Bir noktada, diğerlerinin sizden, sizin solgun adamları ormanda sürükleyenden korktuğunuz kadar korktuğunu fark ediyorsunuz.

“İnsanlar, geleceği geçmişten daha iyi olacak şekilde şekillendirmeli. Dünya yaşamaya devam edecekse daha iyi şeyler yapmalıyız.”

Alacakaranlıkta semenderi, ırmağın kenarındaki ağaçların kökleri arasında saklanırken gördüğünüzü düşünüyorsunuz. Toprağın altındaki oyuklarda, çamurlu suyun içinde, ırmak otlarının, alglerin ve pürüzsüz taşların arasında güvende. Bu esnada yukarıda son solgun adam çayır, tarla ve orman boyunca kaçıyor. Kara kuş hızla onu takip ediyor, kokusunu takip ediyor ve onu öldürdüğünü, sürükleme sesinin geçmişten geldiğini fark ediyorsunuz.

“Bazen hedefi göremiyorum. Ama işin devam etmesi gerektiğini biliyorum. 10, 7, 3, 0.”

Kuşun sesi, kan çanağı gözler, sülfür kokusu, bir çılgılık ve biri galip gelmek zorunda. Bir solgun

adam daha öldü. Saydam deriyi parçalayan pençelerin son birkaç defa atan kalbe doğru yöneldiğini hayal ediyorsunuz. Bir ağaçkurbağası kadar kırılgan. Mücadeleye hazır değil.

“Onu bağırsaklarda ve kafataslarında arıyorum. Orada yaşadığına inanmak zorundayım.”

Ormanın nemli kısmını, yosunun eğreltiotlarıyla buluştuğu ve zeminin aşağı doğru eğim kazanıp suyun devamlı aktığı yeri buluyorsunuz. Siyah, yanardöner yusufçukların süzülüp aniden hareket ettiği, hareketsiz durup tekrar havalandığı yeri. Bir anda parçalanıp buruşturulabilen ve hiç var olmamış gibi kenara atılabilen şeyler gibiler. Devrilen ağaçların çürüdüğü, barınabileceğiniz yerleri buluyorsunuz. Bir tilki gibi derinlere saklanıyor, çantanızı gizliyorsunuz. Günlüğü kullanılmış, plastik bir poşete koyup saklandığınız yerden uzakta, balçığın altına sokuyorsunuz. Bir başka zamana kadar.

Yazmanız yavaşladı, çünkü gittikçe daha çok kelime için kendi kanınızı kullanmak zorundaymışsınız gibi hissediyorsunuz. Yine de yazmaya devam ediyorsunuz. Bir kayıt tutmanın belli belirsiz ihtiyacı. Semenderin size söylediği bir şey. Kendini adamak konusunda. Kaçmak ya da kaçmamak, sizi koruyamayacağı bir ânın gelebileceği hakkında. Ya da böyle dediğini düşünüyorsunuz. Odaklanamayacak, ne dediğini kesin bir şekilde bilemeyecek kadar çok iblis vardı.

Teninize toprağın değmesini çok seviyorsunuz. Teninize suyun değmesini çok seviyorsunuz; or-

man bir çeşit mutluluk. Belki de semender bunları sevdiği için böyledir. Bir önemi var mı? Yerler rahat, ölü yapraklarla kaplı. Balçık ve liken, solucanlar ve salyangozlar, mantarlar ve küf. Sokak lambası ya da bir işaret gibi duran mantarlar dünyayı aydınlatıyor. Günlüğe yazdığınızda, dışarıya verdiği mesaja, oraya gömdüğünüz mesajlara deriniz açılmış gibi hissediyorsunuz. Bu yerlerin de gelgit havuzları olduğunu, ormanın yıkımın ortasında bir ada olduğunu hissediyorsunuz.

Geceleri ateşböceklerinin tepedeki ışıltısı, ağaçların tepesi, ay ve hatta, size tepeden bakan, yapraklar ve karanlık dallarla çevrili bir tilki. Tilkinin ifadesiz, uzak, yüzyıllarca uzak surati. Çok uzak. Ay kadar uzak.

Sonrasında. Uyuyakaldınız ya da uyanakaldınız. Gecenin ortasında, neredeyse hiç fark yok, neredeyse hiç savunmanız yok. Fakat orman şimdi ışıkla dolu. Kırmızı, yanıp sönen ışıklardan bir dalga çizgi halinde ve uzakta bir figür, o çizginin tam ortasında. Ağaç gövdelerinin düşürdüğü gölgelerin üstünden giderek yaklaşıyor. Alev ve figür arasında bir fark yok, figür ışıktan yapılmış ve alevden sonsuz kollarını uzatıyormuş gibi. Fakat yanma kokusu yok. Çatırdama, tıslama sesi yok. Sadece birinin nemli yaprak ve dalların üstünden yürümesinin boğuk sesi.

Anneniz. Bannağınızdan, devrilmiş bir ağacın üstünden anneniz olan figürü görüyorsunuz.

Bir alev, annenizin adımlarıyla öfkelenip delirerek ormanı yakıyor. Kararmış ellerle uzanıyor ve alevler annenizin iki tarafında kanat gibi açılıyor. Dilenerek. Yalvararak. Onu artık duyabiliyorsunuz, alevlerin sessizliği arasından. İsminizi söylüyor. Acıyı dindirmek için yardımınızı istiyor. Saklanmamanızı.

Şimdi, geçmişin bir versiyonu değil midir zaten? Korkuyla altınıza işiyorsunuz. Kalbiniz, etraftaki basınç düşmüşçesine kulaklarınızda sertçe atıyor. Bayılıyorsunuz. Ayılıyorsunuz. Kendinize geliyor ve karın üstü yatıyorsunuz, hâlâ gizleniyorsunuz. Ama bu çok uzun sürmeyecek. Anneniz yakın. Anneniz çok yakın.

Annenizin ince ince kırışmış yüz hatları iyice oturmuş. Uzun seneler boyunca, varış noktası hiçbir zaman görünmemiş olmasına rağmen bir yoldan geçmiş gibi; yine de oraya doğru devam etmek zorunda, alevden bir çayırın içinden. Kızını bulmak zorunda. Açıklamak için mi? Acı vermek için mi? İçinizde yükselen korku yüzünden böyle düşünüyorsunuz ama.

Ateş hipnotize ediyor. Ateş de isminizi sesleniyor. Anneniz de, ateş de. Kaçamıyorsunuz. Kendinizi gösteremiyorsunuz.

Anneniz barınağınızın girişinde durup size bakana kadar; yeşil, kadife geceliği alev almış ve gözleri, alazlanan mumlar gibi.

Size uzattığı eli, yeninin yanan gevşek kumaşının altından çıkan koyu, koyu bir kanadın ucu.

Yüzü sürüngene dönüşüyor, yabancı, pençelerini omuzlarınıza geçiriyor ve kayboluyorsunuz. Hiçbir zaman bulunmamak üzere kayboluyorsunuz. Kayboluyorsunuz ve toprağın altına, köstebeklerin ve ormanın zemini altında saklanan diğer yaratıkların arasına saklanırsanız kurtulmanızın bir yolu yok.

Telaşla onu geri itiyor, kalkmaya çalışıp tökezliyor ve oyuğun öbür tarafına tekrar düşüyorsunuz; ağaç kökleri sizi tutuyor. Omzunuzu bıçaklar kesiyor, kanınız sızmaya başlıyor ve pençeler bir kez daha saldırmaya hazırlanıyor. Kara kanat orada duruyor, kırmızı gözleri aç. Diri diri derinizi soyup ruhunuzu alabilir. İblisler gibi sizi tüketebilir.

Tam o sırada semender karanlıktan fırlıyor, öncekinden çok daha büyük artık ve kara kanada çarpıyor; beraber düşüyor, dövüşüyorlar ve bu sessiz, korkunç canavarlar tekrar karanlığa dönüyor.

O anda tekrar hareket edebiliyorsunuz. Günlüğü buluyor, çantanızı alıyorsunuz. Koşmaya başlıyorsunuz.

<<Üvey babası eskiden bir sapık, sinsi bir yürüyüşçü, bir gölge, bir hayalet gibi gizlice kır evinin etrafında dolanırdı. Bölgesini belirlemek için ailesinin çerçevesi fotoğraflarını duvarlarda bırakır, ama kendisi çoğu zaman görünmez olurdu. Bir gün artık orada değildi, **iblisler** onu almıştı.

Bir keresinde **annes**i kızına, üvey babasının aslında bir hayalet olduğunu, çünkü “zarar ver-

mek istemediğini” söylemişti. Fakat kız bunun doğru olmadığını biliyordu. Belki bu, her şeyi üvey babası için kolaylaştırıyordu. Hayaletlerin kapalı kapılar ardında **annesiyile** bağırma müsabakaları oluyor muydu? Gittiğindeyse geriye kalan kızın zihnindeki gelgit havuzları ve bir zamanlar duvarlara bir şeyler astığını gösteren portrelerdi.

Yokluğu kızın hayatında, orada olduğunu daha önce bilmediği bir delik açtı. Üvey babası deliğin üstünü bir tutulma gibi örtmüş de terk ettiği anda bütün ısı ve şanıyla içinden geçiyordu. Hiçbir zaman tanıyamadığı, hayatının bir parçası olmayan ve **annesinin** hakkında, “İyi bir adamdı,” ve “Spor seviyordu,” gibi binlerce adamı tasvir edebilecek üstünkörü şeyler söylediği babası gerçekten o kadar sıradan mıydı?

Daha da kötüsü annesiyle yalnız kalmasıydı... **annesi** hâlâ aynıydı; kızarık yanakları, dağınık sarı saçları olan, çoğu zaman fazlasıyla çabalayıp yine de kızının mısır gevreğine süt yerine portakal suyu döken, kızı itiraz ederse de onu suçlamanın bir yolunu bulan annesi.

Annesi ona kızın gerçek babasına ait fotoğrafları olmadığını söylemişti. Fakat bir keresinde kız, **annesinden** bir çift çorap ödünç almak üzere çekmecelerini karıştırmış ve dar, ince yüzleri ve keskin, siyah kıyafetleri olan ciddi görünümlü **insanların** eski siyah beyaz fotoğraflarıyla dolu bir zarf bulmuştu. Kendi ya da üvey babasının ailesi

olmadığını biliyordu. Hiçbir zaman tanışmak istemeyeceği türden insanlara benziyorlardı. Geriye dönüp bakınca, yansımaları **iblislere** benziyordu. Şehri ele geçirdiğini gördüğü **iblisler** kadar kasılmış ve solgun.

Çok geçmeden **annesi** kızın odasını nefes nefese çarpmış ve bağırarak, “Sen yaptın! Evet. **İblis** sensin. Bizi terk etti, çünkü sen bir **iblissin**. Keşke hiç doğmasaydın!” dedi.

Sabah olduğunda **annesi**, **Diğer**'e dönüşerek **kızın** odasına daldığını, **kızının** bir **iblis** olduğunu unutmuştu. Fakat kız hatırlıyordu.>>

-1-

Kara kuş ormanda kaybolmuş, acıyla bağırıyor; kanadı semenderin saldırısından sonra işlevsiz. Fabrikadan, uzaklardan korku dolu bağırışlar yükseliyor, koyu kanat bir çeşit işaret ışığıymış gibi. Irmağın kenarında, tekrar değişmekte olan semenderin yanındaki yerinizden. Yaralandığı için değil, istediği için, yaşam döngüsünden dolayı değişiyor. O kadarnı anlayabiliyorsunuz.

Yanınızdaki devasa vücut, telaşlı ırmak tarafından çevriliyor ve ırmak, yarattığı kendine çekiyor. Vücudunun iplerini, düğümlerini çekiştiriyor. Siz izlerken semender çözünmeye başlıyor; kuyruk birken, yavaş ve mucizevi bir şekilde binlerce kıvranan küçük semendere dönüşüyor.

Uzuvlar ve üst vücut ırmağın içine canlı, kırmızı kum gibi düşüyor ve dalgalar tarafından yu-

tuluyor. Geriye sadece kafa ve size bakan gözler kalana dek... ardından aşınma onları da götürüp hepsi parçalanarak suyun içine dökülüyor ve ırmak ufak hayat taneleriyle doluyor.

Ne mutluluk verici bir görüntü. Öyle mutlu ediyor ki bir süreliğine ağrı, bedeninizi terk ediyor. Bir ırmağı kıvranan kırmızı bedenlerle dolu görmek. Ufacık gözler parlak, bir olarak size bakıyor, sonra ırmaktan aşağıya sürükleniyor. Iрмаğı değiştiriyor, bu dünyayı değiştiriyor. Alev almış bir ırmak. Dağılmış ve parçalanmış, ama yine de o bölünmüş haliyle daha güçlü.

Bir de başta bilmediğiniz bir şey var: Kara kuş yaklaşıyor. Çok kan kaybettiniz, yara fazla derin, semenderin onaramayacağı kadar zehirlenmiş. Kendini öldürmeden kurtaramaz sizi. Fakat bir planı var, size fısıldadı. Kabul ettiğiniz bir plan.

Yapacak başka bir şey kalmadı. Yapabileceğiniz bir şey yok. Ne yapabilirsiniz ki zaten. Bütün bunlar çoktan gerçekleşti.

<<Sıcak bir ilkbahar günü, yapraklar ağaçlarda ölüyor ve kimse sebebinin **onlar** olduğunu tahmin edemiyor. Kız okuldan döndü, arka veranda yürüdü ve annesini telaşlı bir şekilde volta atarken buldu.

Hiçbir uyarı yoktu. Hiçbir sebep varmış gibi de görünmüyordu. Belki de zihni sıyıran bir zehirdi, kanda dolaşan. Belki de sebepsiz yere onun **Diğer**'ine biriktirdiği öfkedendi. Belki, belki, belki.

“İblisler kulübenin içinde,” dedi kızın **Diğer**’i ona. “İblisler kulübenin içinde hapsolmuş. Onları yakaladım. Benzini dök. Dök. Bir kamp ateşi yak. **İblisleri** öldür. Öldür onları!” Kırmızı sürüngen gözler, ama kız sadece, bunu yapmazsa işlerin kötüleşeceğini görüyordu.

Böylece kız benzin bidonlarını kulübeye taşıdı ve ahşabın üstüne döktü. İçinde **iblisler** dışında hiçbir şeyin olmadığı küçük bir kulübeydi. Etrafta hep toprak. Kulübeyi yakmaktan ne zarar gelebilir ki, diye düşünüyordu kız. **Diğer**’i sakinleştirecekse eğer. Bir geceliğine huzura ya da ona benzer bir şeye kavuşabilecekse.

Koku, **Diğer**’in sesi kadar keskindi; o yüzden kibriti almak, farklı bir şeyin kokusunu alabilmek için acele etti. Kulübe muhteşem bir şekilde alevlendi, bir haykırış, coşku ve hafif çığlıkla. Alevler saniyeler için tavana yükseldi. Kulübe hep ince, kuru ve çürüktü. Ölü.

Alevlerin çılgılığı insan çılgılığına dönüştü, ama artık çok geçti. **Diğer** gülüp kızın yanında dans etti ve “Geri geldi! Geri geldi! Ama o bir **iblisti**! Ama o bir **iblisti**! O yüzden ağzını tıkadım! O yüzden onu bağladım!” diye bağırdı.

Kulübe alevler içinde. Kulübe söndürülmüş, kararmış ve külle kaplı.

Kızın üvey babası içeride. Kızın üvey babası içeride değil. Kızın **Diğer**’i onu oraya koydu. Kızın **Diğer**’i onu oraya koymadı. Kız içeriye bakmazsa içinde yaşamak istediği, çılgılık atmasına sebep

olmayacak gerçekliği kendi yaratabilir. Onu bir islahevine yollamayacak geleceği. Yaşlı, çok yaşlı bir lise terk olmayacağı. Dengesiz olmayacağı. **Diğer** ve **iblisler** bir soluk, öngörülebilir, bulanık, bir perdenin arkasında kayıp görünüyordu ve bu bile bir çeşit kayıp.

Hiçbir zaman iyileşemezdi, çünkü böyle bir şeyden sonra insan nasıl iyileşebilirdi?

Düşündü: Belki de bu sıcak ilkbahar günü, bu haberci, ikisini de delirtmişti. Eğer dünya, herkesi öldürmek isteyen bir **iblis** ne anlamı vardı? **Diğer**, kızın vücudundaki bir gerçeği biliyor muydu? Üvey babasını, onu nelerin beklediğini bilip de onun dengi olmadığı için mi kulübede yakmıştı? Dünyanın ölümünden canını kurtarabilmek için mi? Kız ölmek isteseydi başka bir yol da seçebilirdi.

Leylistan. Leylistan. Leylistan. Devasa balık dalıyor derine, kızın altındaki derinlikte süzülüyor. Onu yutmak için bekliyor. Ya da onu zaten yutmuştu. Ya da yutacaktı.

Hapishanede kızın başına korkunç şeyler geldi ve kız umursamadı. Uzun bir süre umursamadı. Uzun bir süre **iblislerin** birkaç ay sonra **Diğer**'le beraber öldüğünü sandı.

Hiç değilse annesi, kızının bir köprüünün altındaki tünele sinmiş bir şekilde anlam taşıması imkânsız, mümkün olmayan bir günlüğe kendini delicesine verdiğini görmemişti. Kimseye bir anlam ifade edemezdi o günlük.

Bir kulübe ve bir yangın, ama kimse yoktu orada yada buldukları ceset bir başkasına aitti.

Kız sadece bölgesini işaretleyeni biliyordu; o da bir tilki gibi, görünmek istemiyor, sadece var olmak istiyordu.>>

-0-

Söylenebilecek şeyler. Söylenemeyecek şeyler. İkisini de biliyorsunuz. Yine de fabrika bacaların duman öğürüyor. Yine de köprünün altında tünel açıyorsunuz, bu yerle işiniz hiçbir zaman bitmeyecek. Siz hiçbir zaman bitmeyeceksiniz. Hep yaşayacaksınız, yaşamadığınızda bile. Hiçbir zaman karar verme ya da anlama hakkına sahip olmayacaksınız. Sadece yardım etmeye ya da etmemeye hakkınız olacak. Bütün versiyonlar boyunca. Kendinize. Kendinize değil.

Irmağın karşısından karanlık yaklaşıyor ve semender artık kesin kez yok oldu, ırmak bir kez daha sakin.

Tünelin arkası ve üstüne karanlık hâkim; köprünün üstünde bir tilkinin gölgesi duruyor. Tünelin sonunda, gerçek olmaması gerektiğini bildiğiniz bir görüntü beliriyor, yine de karanlıktan iyidir: Bahçeler ve akarsularla çevrili, parıltılı bir Şehir. Bir portal oluşturan karlı rüzgârlarla çevrili bir pencere, hatta neredeyse bir ışık küresi. Yaklaşmak dışında yapacak bir şey yok, kara kuş da peşinizde. İleride Şehir, tanıdığınız Şehir.

O görüntüye doğru yürürken etrafınızda kar yağıyor. Kar yağıyor ve yumuşak, gölgeli nefesi, şer bakışlı gözü hissediyorsunuz. Fakat korkmu-

yorsunuz. Korkmuyorsunuz. Semender hiç değilse bunu verdi size. Ya da siz aldınız.

Tünele, karın içine bir adım atıyorsunuz. Üstünüzden bir yük kalktığını hissediyorsunuz ve tünelden, pencereden geçiyor, kurak bir Şehir'in içine çıkıyorsunuz; kar hâlâ bir mucize gibi yağıyor, ama artık kar değil kül olduğunu ve Şirket binasının yandığını, etrafınızda da devasa bir canavarın parçalanmış bedeninin yattığını görüyorsunuz.

Orada olmaması gereken, kararmış ağaçlarla dolu bir vadi, harabeye dönmüş bir Şehir var. Balkon Kayalar'ın yanından geçip pis ırmağa doğru aşağı iniyorsunuz. Tökezliyor, düşüyor, çamurun içinde cebelleşiyorsunuz. Tekrar kalkıyorsunuz.

Ve orada bir küreler duvarı olacak. Ve orada, boğazı farelerle dolu bir adam olacak. Sizi parçalamak üzere olan bir kara kuş olacak ve etrafta bunu durdurabilecek kimse olmayacak. Sadece izleyecekler. Tuhaf adam isminizi söylüyor ve sarf ettiği kelime, ağzından çıkınca korkunç geliyor. "Bunu yapmaman gerekirdi. Günlüğü alman gerekirdi." Kara kuşlara doğru başını sallıyor. Arkasında duran adamlara başını sallıyor. İyice kalabalık hale geliyorlar. Merhametsiz.

Fakat semender de orada, zihninizdeki ırmağın kenarında. Ve kendinizi ona teslim ediyorsunuz. O da sizi sarıp sarmalıyor ve o serin kucaklamada, derisi sizinkinin içine doğru nefes aldığı anda. O dayanılmaz derecede güzel dilde, o bilinmeyen, bilinemeyen dilde konuşuyor. Anlaşılmaz ve derin.

Ne kadar da fevkalade ve sonsuz bir ışık, havanın görünmez molekülleri için orkestral bir görkem.

O anda onlar almadan önce semender sizden her şeyi alıyor. Hepsini. Her bir kırıntısını. Bütün zehri ve ihtiyacı, kusurları ve arzuları. Tedavi edilemez yarayı, sizi insan yapan ama ilerlemenize engel olan şeyi. Sizi şimdi öldüren şeylere veriyor bunları. Bunları hak edenlere.

İkiniz de eskisi gibi olmayacaksınız. İkiniz de eskisi gibi olamayacaksınız. İkiniz de farklı şekillerde farklısınız. Yine de o anda, önünüzdeki uzun yolda görölüyorsunuz. Yalnız değilsiniz. Asla.

Hiçbir zaman tarihin bir parçası olmayacaksınız. Ama tarihi beraberinizde taşıyacaksınız. Çok sonrasına kadar kaçamayacak olsanız bile, size gerçekte ne olduğunu bilseniz bile o, burada. Sizi özgür kılıyor. Sizi hazırlıyor.

Bir sonraki şey için.

<<Kızın ismi Sarah'ydı. Bu denli uzağa, bu kadar uzun süreliğine yolculuk etmeyi ya da bu kadar değişmeyi planlamamıştı. Bir **iblis** olmayı planlamamıştı.>>

Bir zamanlar o kurak düzlükte bir Şirket yoktu. Bir zamanlar bir Şehir yoktu. Sadece temiz ve berrak akan bir ırmak. Kıyılarından sarkan yeşillikler, tepedeki kuşlar, orada yaşayan, o toprağın yaratıkları. Kamışlar ve çimenlerle dolu geniş bir düzlük ve içinden akın akın geçenler.

Behemoth'ın türünden olan ilk balık o ırmaktan çıkmıştı. Oradaki çamurda durup gündeğümü yeri ısıtırken ve çamurun içinden su yükselirken nefes alıp nefes vermişti. O ilk balıktan bir sonraki ve bir sonraki türemişti; boyutları ve sayıları büyümüş, yemiş ve yenilmişlerdi. Balıkçıl kuşlar onları, onlar da ufak kurbağa ve yengeçleri avlamıştı.

Behemoth'ın türünden bazıları Leviathan kadar büyüdü ve korunaklı ırmağa dönmeden önce etrafta yemek aradı. Sonradan Şehir olacak bölgenin ucundaki çayırları su bastı ve geriye bataklıklar ve havuzlar bıraktı; bu da yusufçukları ve daha önceden orada olmayan başka yaratıkları getirdi. Çoğaldılar. Uzun hayatlar sürdüler.

İleri atıldı: Birkaç yumuşak, saydam yumurtadan. İleri atıldı: Kabarmış bir ırmaktaki kamışın dibine bağlıyken. Behemoth ileri atıldı ve ırmağın kenarına yüzüp daha ilk zamanlarında olan Şehir'e, bir gün çöle dönüşecek muhafaza havuzlarından oluşan düzlüğe baktı.

İleri atıldı: Ben neyim? Ben neyim? Bağlantım ne? Amacım ne? Bunlar ne, etimde hissettiklerim ne? Neden bu kadar güzel? Güzel nedir? Neden bunu bilmiyorum? Başka bilmediğim neler var? Ne zaman öğreneceğim? Öğrenecek miyim? Öğrenmek fazla mı gelir?

ileri atıldı: ufacık behemoth kurbağa ve karakurbağasını atlatıp muhafaza havuzlarının arasında yalpalayarak süründü / marifetli yüzgeçleriyle hop hop suya girdi / çamur aydınlık güneş kadar berrak / kendi gibilerle hoplayıp zıpladı / ta ki orada olmayana kadar / gruplar halinde yenildiler / zıplamanın tam ortasında tek / geriye bir tek behemoth kalana kadar / çamurda tir tir / o an için tetikte / aklını başından alacak ağız için / bir gün behemoth'ın yapacağı gibi

bir kamışın tepesinde küt küt at, nilüferlere tutun
/ girdap gibi dönen yoğun suyun / çarpık akıntısın-
da saklan / sonsuzluğun sınırında / sonsuz dere-
cede küçük.

aniden inancın, güvenin sarsıntısı / behemoth hiç
tam anlamıyla yalnız olmamıştı / dünyada, gökte
ve suda onca müttefiki varken / hiçbir şeye bağlı
olmayan yıldızlar / boşluk olmayan / ve aşağıda /
karanlık bir düzlüğün ötesinde / yanan ve hiçbir
zaman küle dönmeyen bir bina / atan ve hiçbir za-
man ölmeyen bir kalp

çamurlu bir kayanın üstünde güneşten tatmin
olan behemoth / yusufçukların bataklığın üstünde
iki yana gidip gelmesini izledi / kanatlarından çok
az ses sızıyordu / narin kanatların kaçıışı / behe-
moth'ın asla olamayacağı bir şey / küçükken bile
/ yusufçuk bir dron gibi havada asılı halde, köprü
altı tüneline bakarken bile / gökyüzünde asılı / rü-
yalarda asılı

yeşillikten kalanlar

Nefes nefese ya da kıpırtısız (ya da ikisi birden) şekilde yatan Behemoth'tan kaçıyor, kınk bir enginlik boyunca. Gökyüzü artık muhafaza havuzunun gri-gümüş yüzeyine derinlerden bakıyor gibi. Behemoth'tan kaçıyor. Düzlük boyunca. Behemoth'tan bir parça götürüyor, elinden geldiği kadarını geride bırakıyor.

Alabildiğini alıyor, çünkü bir gün ne bir Şirket binası ne de Şehir olacaktı.

İleri atıldı: Senin yaşamaya devam etmene ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duydun mu hiç yaşamaya devam etmeye? Kendi varlığından şüphe duysan da görevinin izleri var olmaya devam edecek kadar büyük bir arzu duydun mu hiç? Hiç hayalet olduğunu düşündün mü? Amacın artık var olup olmadığından emin olamadığın bir noktaya geldin mi hiç? Yine de hâlâ buradaydın.

İncelme ve çırpınmanın içinden bir sessizlik gele-
ne kadar... ardından Behemoth sessizlik olduğunu
fark etti. Sessizlikti. Sükûnet. Rüzgâr dışında hiç-
bir şey hareket etmiyordu. Gözlemlemeye, nele-
rin götürülebileceğine bakmaya gelen muhafaza
havuzlarının leşçileri dışında hiçbir şey hareket
etmiyordu. Korkuyla bakıyorlardı. Fakat geriye ka-
lan tek şey sükûnetti.

Kendime geldim. Süründüm, sonra yürüdüm, ikimizin bedeninden uzağa. Şehir'e geri döndüm, hayatımı yaşamaya, daha önce hiç sahip olmadığım hayatı.

Devasa leş, Şirket binasının yanında yatıyordu. Günlerce leş gibi koktu. Et kendi içine doğru çöktü. Soyulmuş ve kokuşmuş. Aylarca birçoğu leşten beslendi. Kurumuş, bozulmuş etten bile. Yara izlerinden oluşan ağdan bile. Ta ki yara izleri, sonra kemikler, sonra da leşe dair hiçbir iz kalmayana dek.

İkisi de artık eskisi gibi değildi. İkisi de eskisi gibi olamayacaktı. İkisi de farklı şekillerde farklıydı. Yine de o anda, önlerindeki uzun yolda görülmüşlerdi. Yalnız değillerdi. Asla.

Gençliğin o mavi ve yeşil gölü. Yanan, kör edici mavi yansıyor. Hatırlayamıyor. Unutamıyor. Balıkçılara karşı tetikte, su yüzeyine sıçırıyor. Bir kez daha ve sonsuza dek kamışların arasından bakıyor.

Dalıyor.

Gitti.

Gitmedi.

8. KARA KUŞ

v.4.2

Kum ve sisin pusu, rüzgânın nefesi ve ölü ırmak, yan-ölü Şehir'in üstünden zapt edilemez bir şekilde kıvrılan esintiden sonra cinayet kontrol tam gitmemiş durumda. Atan bir şalter gibi, klik klik, kesik gibi, kana bulanmış açılan bir şalter gibi tıklayan cinayet kontrol bir çağırıyor, bir susuyor. Cesetler, tahrip olmuş düzlük boyunca yayılan cesetlerin anısı koordinatlara indirgenmiş, zula gibi saklanmış, ama sadece anılarda ya da terk edilmiş müzelerde. Ancak anı, cinayet kontroldü.

Deniz tuzu ve parçalanmış fosillerin kutsayan örtüsüyle resmedilmiş yüzler. Ölülerin kurumuş kırmızı ve siyahı, sinekler, kurtçuklar. Parlayıp ardından sakinleşen sarhoş babanın hafıza kaybı.

Hatırlamadığı için kara kuşun da hatırlamaya izni yok. Kız hatırlamamalı.

Yalnız bir burunda gece vakti duran cinayet kontrol. Sonrasında gelen bıçaklanma, delme ve kesmedeki cinayet kontrol. Kumların üstünde öten ve dolaşan siyah çekirgelerin dürtü ve nabızlarındaki cinayet kontrol. Topallayan, sürünen ya da hızlı hızlı yürüyen, ufak ne varsa onu yiyor. Kabukları aracılığıyla kara kuşun zihnini keskinleştiriyor.

Bir vücuttan koptuğunu hatırlamadığı kol. Cinayet kontrol. Ta ki kara kuşun içindeki dürtü azalana ve ışık gelene dek. Hafıza kaybı. Deli. Kurbanın kekeleyen dansında sürüklüyor kırk kanadı. Bir sonraki sefer için alıştırmaya. Başkaları tarafından ziyaret edilen bir geleceğin kehaneti. Günün ağır sıcağında bir kefarete olarak kanadı sürüklüyor. Şaşırtıcı bir şekilde yargıdan yoksun, sonsuz göğün altında.

Şirket emirlerinin vızıldayan hareketi, kırk kanada karşılık gittikçe daha az geliyor. Ani sürünme bir atılıma geçiyor ve kara kuşun kafatasını deliyor. Bir kere kızın beynine girdikten sonra zırhlı yumuşak bir yaratık. Kemik tarafından hapsedilmiş, çıkmak için, bir bıçağa dönüşen kanada bürünmek için ses ediyor. Hızlı, keskin bir gaga, ikiz pençelerin iblisleri.

77777777

333

10, 0

“3’le savaşacak, 7’de yaşayacağız.”

“Hem 0 hem de 10’da Şirket’in kendi olacağız.”

Sayılar ve onca kelimelerle dolu yıpranmış günlük, kara kuşun yuvasında, akşamları dinlendiği yerde duruyor. Şehir'in dört bir yanına gizlenmiş yuvalar, onu rahatlatıyor. Fakat dinleniyor, uyumuyor. Kara kuş asla uyumazdı. Kara kuşun içinde yaşayan canavar asla uyumayacaktı. Kızın uyumasına izin vermezdi ve bu da içinde bir öfkenin kabarmasına sebep olurdu.

Kulağa sayılar gibi de gelen kelimeler. Kızın üstüne atılan koordinatlar bir başka hayatın etine sıkıştırılmış, içine saklanmıştı. Yerini belli ediyor, onun bulunduğu yere dönüyordu. Yumuşak taşlar ya da kurtçuklar gibi fişkırıyor, kumun üstüne dökülüyordu. Yere düşene kadar da sıvıya dönüşüyorlar, tükürülüp güneşin altında pıhtılaşıyorlardı. Kan dışında bir şey yok. Anlaşılır bir deseni yok. Anlaşılır bir deseni yok. Kan dışında yerine getirilmesi gereken bir görev yok.

10, 7, 3, 0.

Kara kuş sayıların üstünde fazla durursa ısrarlı devriyesinden, önceden verilmiş yönergelerden uzaklaşırsa içindeki canavarlar yükselir ve kırık kanat gittikçe daha hummalı bir şekilde dönme-ye başlardı.

İşgalcileri saptamak için. Tetikte olmak için. Ortaya çıktıklarında, o üçünü uzaklaştırmak için; içine kodlanmış ve dahil edilmiş, ihtiyaçtan doğan uçsuz bucaksız bir yokluk. Çünkü artık Şirket binasının dinlenmek, işleri otomatiğe sokmak, sınır koymak, devamlı batan bir güneş dışında pek

bir ihtiyacı yoktu. Işıldayan bir pala. Dehşete batırılmış bir gaga.

Cinayet kontrol.

Günlüğü güvende tutuyor, ama sebebini bilmiyordu, çünkü kimse bilmiyordu. Günlüğü açmadan içindekini okuyabiliyordu. Çünkü bir kara kuşun bile, bir sonraki cinayet kontrolü beklerken canı sıkılabiliyordu. Çünkü Şirket'ten görünmez bir şekilde sızan emirler gittikçe azalıyordu ve önceden belirlenmiş yönergeler zaman içinde iyice eziliyor, bazısı şiddet iması içeren ufak parçalara indirgeniyordu; o yüzden kız şiddeti seçerse onu seçmiş olacaktı. Kara kuş seçmiş olacaktı.

Karanlığın öbür ucunda, muhafaza havuzlarının yakınlarında bir canavar ölüyordu, uçan bir başka canavar tarafından öldürülüyordu. Karanlığın öbür ucunda canavarın son anlarında, cesesinden bir şeyler yükseliyor; kıza, kara kuşa tanıdık gelen bir şeyler. Bir kişi. Üçünden biri, ama aynı zamanda da değil. Fakat müdahale etmek için Şirket'in verdiği bir emir yoktu ve bunun, uçan canavarın kızın rolünü devraldığı anlamına geldiğini biliyordu. Bu da içindeki şeyi deliye döndürüyordu.

Cinayet kontrol, bana bir masal oku. Cinayet kontrol bana bir masal oku da uyuyabileyim. Ya da hiç değilse içimdeki şey uyuyabilsin.

Herhangi bir masal olur.

-Büyülü Bahçe-

Gizli bir odada büyülü bir bahçem var. Zihnimde Tanrı'nın sesi var. Zihnimde babamın da sesi var. Ancak gizli bir odada büyülü bir bahçem var. Şimdilik günlüğü orada saklıyorum, ama sonra alacağım. Hataları düzeltebilmem için orada. Hataları, büyülü bahçenin köşesinde, birçok güzel bitki ve hayvanla beraber biriktiriyorum. Ördeğim orada. Bir ördek yavrusu olduğu zamanları hatırlıyorum. Serpilebilsin diye onu tepede, en tepede bırakma rağmen büyülü bahçeye girdiğimde korktuğunu. Hatalarım arasında, yiyecek çok şey var. Bollukla dolu bir diyardı ve benim sırrımdı.

Babam beni temelli Şirket'e getirdiğinde, ilk başlarda ne Tanrı'yı ne de Şirket'i duydum. Sadece babamı duydum, o da beni bozuk şeyleri, kenara atılanları imha etme işinin başına getirdi. Bunu çırağı olarak senelerce sadık bir şekilde yerine getirdim. Bozuk şeyleri imha ederdim. Onları tahta kıyma aletine atar, suda boğar ya da zehirlerdim. Hepsinin kendine özgü bir ölüm şekli vardı. Ben öyle istediğim için değil, hangisi mantıklı geliyorsa onu yapıyordum. Hayır, ben onları onarmak istiyordum. Fakat izin vermiyorlardı, çünkü Şirket onların onarılmasını istemediğinden babam da onarılmalarını istemiyordu.

Anlıyor musunuz? Hiçbir şey bozulmadan serpilemez. Hiçbir şey ölmeden var olamaz. Tanrı'nın sesinden, Şirket'in sesinden kaçamıyordum. Tanrı gibi gür bir şekilde duyuluyordu.

Şirket gibi. Hangisinin daha iyi ya da en iyisi olduğunu kim söyleyebilirdi? Ben söyleyemezdim. Tanrı değilse Şirket'ti ve Şirket değilse o zaman beynimin, zihnimin, kafatasımın içinde kıvrılmış olan babamın hayaletiydi. Aynı anda kafama yüz tane delik delsem bile çıkaramazdım onu. Ancak sesin dediğini yaparsam kurtulabilirdim.

Tanrı'nın sesi. Şirket'in sesi. İkisi de sonradan geldi, ama geldiklerinde gümbürdeyen kornalar gibi geldiler ve sonrasında babam beni bir süreliğine uyuttu. Uyandığımda elimi kafatasımın arkasındaki sert dikişlerin üstünden geçirdim. Ses o zaman mantıklı geldi. Kaçınılmazdı, tıpkı babamdan kaçamayacağım gibi. Ancak yine de babam dışında cevap verecek başka bir kişi yoktu.

Şirket'in sesi, GENİŞLE VE ÇOĞAL, diyordu. ŞİRKET dedi ki, HATALARINI DÜZELT. (Fakat bunu babam da söylerdi ve babam Şirket değildi.)

Şirket'in sesi, O dedi ki, DİĞERİNİ AL VE KENDİ SURETİNDE TEKRAR YAP.

Şirket'in sesi, O dedi ki, EĞER BAŞARISIZ OLURSAN SENİ BAŞTAN YAPARIZ.

Bunun üstüne gözyaşlarım arasından kıkırdadım, çünkü babam beni her gün baştan yapıyordu. Bana tokat ve tekme atıyor, hata yaptığımda bağırıyordu ve ben çok hata yapıyordum, çünkü hiçbir şey yapmasını bilmiyordum. Babam kafatasımda delik açar, ben de ameliyat masasının üstünde uyanırdım. Kalbime bıçak saplar, ben de ameliyat masasında uyanırdım. Bacaklarımı çelik boruyla kırdıktan sonra boynumu kırar,

ben de ameliyat masasında uyanırdım. Bunların hepsini, kadim kitaplara başvururken aynı zamanda belki de gözlüklerini çıkarıp derin düşüncelere dalmışçasına saplarını dişlerinin arasına koyarak, sakın bir sesle konuştuğu diğerlerinden uzakta yapardı.

“Seni onaracağız, seni onaracağız. Acıyı göz ardı et oğlum, onarılmanın bedeli bu. Ölen her şey hayata geri döndürülebilir, o yüzden biraz acının ne önemi var evlat.” Yaratığın dört yerine üç bacağı olduğu için beni plastik bir poşetle boğarken söylerdi bunu.

Bunun ıstıraplı olduğunu inkâr edemem, ama ıstırabın o kadar tekrarlanması bir başka çeşit ıstıraptı.

“Seni ben yaptım, o yüzden seni ben onaracağım,” derdi olağan bir şekilde, fakat beni annemin de yaptığını biliyordum fakat ölü ve merhametliyse bunun sebebi, bunun doğru olmaması değildi. Bu doğru olduğu için böyleydik ve babam yaratılışımın borcunu, düzeltebileceği hatayı başkasıyla paylaşmak istemiyordu.

Böylece babam benden annemle alakalı bütün anıları sildi, her bir parçamdan. Artık size annemin gözlerinin rengini ya da neler giydiğini, sesinin nasıl olduğunu, nasıl koktuğunu söyleyemem. Bana sarılır mıydı, yoksa bir kol uzağında mı tutardı? Bana kahvaltı hazırlar mıydı, yoksa pis bir zeminin üstünden bana doğru parçalarla dolu bir kovayı mı iterdi? Artık bu bilgilerden hiçbir kalmadı.

Böylece babam beni onardı ve onarmaya devam etti; bir noktada onu tatmin edecek kadar onarılmıştım, belki de büyüdüğüm ya da artık babam sıkıldığı içindi. Artık her gün ölmek zorunda değildim ve böylece başka şeylerin ölmesini sağlama görevinin başına getirildim. Ben de ölmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimden bunu hoş bir deneyim yapmaya, değmesini sağlamaya çalıştım. Şeyler tutturulmalı, kesin ve belirli olmalı; tıpkı Şirket'in önemli bulduğu 10, 0, 3 ve 7 sayıları gibi. Bunların zıttı olmamalılar. Böylece babamın Şirket'ten korktuğu, Şirket'tin hakkını vermekten korktuğu için beni devamlı onardığını, o uzak varlık ve hatta o sayıların üstünde bir kontrolü olmadığını, sadece beni kontrol edebildiğini fark ettim.

Ya da canımı yakmayı sevdiği ve onu durduracak kimse de olmadığı içindi.

Dinle:

Bir zamanlar büyülü bir bahçesi olan bir oğlan-adam vardı. Bahçeyi laboratuvarın arkasında, kimsenin kullanmadığı büyük bir ardiye dolabında, annesi öldükten sonra babasının onu zorla yatırdığı dolapta saklıyordu. Oğlan-adamın ismine Charlie diyelim ve şimdilik X'i bir kenara bırakalım. Charlie elinden geldiğince bütün hatalarını o dolapta saklıyordu. Bunu kısmen tekrardan ölmek için, kısmen de onları kurtarabileceğini düşündüğü için yapıyordu. Fakat bunu laboratuvarda, küreler duvarında, muhafaza ha-

vuzlarında (bunlar hiçbir şeyi onarmıyor, sadece onarılmamışların dünyayı kirletmek üzere kaçmalarına yanyordu) yapamıyordu.

Charlie hatalarını tekrardan yaratıp iyi şeylere dönüştürdü ve onları laboratuvarda değil de bahçede onardıkça kemiklerinin daha az kınıldığını gördü. Orada herkes mutluydu. Charlie onları mutlu ediyor ve hatta bazılarına, normal şartlarda gülümsemeye eğilimli olmasalar da gülümsemeyi öğretiyordu. Charlie onlar mutsuz olmadığında sevinliyordu, çünkü onlar mutsuz olduğunda onları mutlu yapması gerekiyordu.

O kutsal yerde ufak, harikalardan, birbirlerinin hayatını kurtarmak için parçalanıp birleştirilen yaratıklardan, topallayan, ama hâlâ söndürülmemiş bir hayatı arzulayan şeylerden oluşan bir imparatorluk büyüyordu. Charlie'nin vücutlara geri takamadığı yüzlerden oluşan sıralar için minyatür katedraller oluşturan bitkiler ve kırmızı, yeşil, mor renkte ışıldayan sert bitkisel yaşam biçimlerinden yapılma banklar vardı. Bu bankların üstünde Charlie'nin, içlerine beyinlerini yerleştirerek hayatta tuttuğu bedenler yatıyordu. Bu otlarla dolu bahçede mümkün olabilen her şey yetişiyordu: yaprakların ucundan çıkan ve havada asılı bir şekilde kanat çırpıp kuşlar; gelinciklerin ortasından çatallı dil şeklinde çıkan, çiçeğin damar kırmızısına karşılık içi boşaltılmış yeşil renkte kertenkeleler.

Şirket'in sesi ilan ettiği üzere çoğunluğun iyiliğinin, bireyinkinden ağır basıyor olmasından dolayı daima üzgün, daima düşünceli.

Büyülü bahçede oğlanın, “onarmaktan” kastın, “daha iyi bir hale getirmek” olduğunu fark ettiğini söylemekten daha iyi nasıl açıklanır? Bir şeyin, mantar panoya iğnelenmiş bir kelebek gibi olduğu yere, eski haline dönecek şekilde onarılmasının ne anlamı vardı? O haliyle güzeldi, ama oğlanın dikkatli yönlendirmesiyle daima daha iyisi olabilirdi.

Her gece yatmadan önce oğul kendi yarattığı bu yaratıklarla oynayarak muhteşem bir vakit geçirirdi. O yeşil ve yeşillikli dolapta, bir gün gerçek büyüklüğe erişeceğini umduğu minyatürlerle birlikte. Charlie yalancı duvarın arkasında, onca elin, toynağın, pençenin ve perdeli ayağın; sert, pürüzsüz, yaralıların arasına uzanır ve kucaklamalarına teslim olup bir çeşit huzura kavuşurdu. Onarılmışların sesleri onun yarı-uykuya dalmasını sağlardı. O alanda ve yaşayan yatağın içinde mest olurdu. Yakında bir gün büyülu bahçenin yasal bir şekilde daha geniş bir dünyaya dökülebileceğinden ve babası ile Şirket’in, yani Tanrı’nın da bunu anlayacağından emindi.

Fakat onun yerine bir gece erkenden Charlie, babasını bir eli kapı kulpunda, odanın önünde buldu ve Charlie babasının yüzüne bakamadı, çünkü yüzündeki tatminin ısıltısı, o geniş sırtışı katlanılabilir değildi ve kendisine atılan bu bakıştan, Charlie tekrar onarılacağını anladı.

Fakat bu sefer onarım bir başka şekil aldı.

Çünkü babası büyülu bahçenin kapılarını açtı ve “Sana bir ziyafet hazırladım oğlum, bütün bu

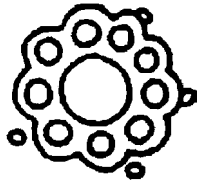
sıkı çalışmaların için. Sadece en iyi malzemeleri kullandım. Senin malzemelerini,” dedi.

Orada, uzun bir masanın üstünde, onca zaman saklı tuttuğum yaratıklar ölü ve pişirilmiş vaziyette duruyordu. Her biri sessiz ve alevlere teslim olmuştu, ördek dışında. Babam onu çok sevdiğimi biliyordu ve babam da kendince sevmiştir.

“Hepsini yemek zorundasın,” diye fısıldadı babam kulağıma. “Sen ve kuş, ikiniz. Aranızdaki her bir kırıntıya kadar.”

Böylece kuşla ben büyük bir gayretle ziyafetimize başladık ve yüzümden aşağı yaşlar süzülürken kendimi, babamın laboratuvarındaki kesme tahtalarına serip üstünde çalıştığı şeyler gibi zayıf ve korunmasız hissettim. Sinirlerim bir denizyıldızı kadar kırılgan bir ağdı ve babam deseni umursamadan parçalar koparıyordu.

Ah anne, yüzünü bilsem bile, burası cehennemden başka ne olabilirdi?

Bir başka zaman, zira zaman kara kuş için akışkandı ve iki zamanı veya üstü üste yerleştirilmiş anları birbirinden ayırt edemiyordu, o yüzden farkları yoktu, hem de hiç.

Gece bir kez daha göğü örttü, kara kuşu kendine yakın tutan bir kaçırmaydı ve bazen kuş bu karanlığın içinde, leş gibi ameliyat kokan sert ve siyah bir kumaş tarafından zapt edilmiş gibi çö-

kerdi. Kara kuşu hırpalardı, yıldızlar diken ucuymuş da kuş yıldızlardan oluşan bir çalının içine takılmış gibi canını yakardı.

Şehir'de bir tarikatın üyeleri, bir gecekondu mahallesinde kapı kapı dolaşıyordu ve güneşten kaçıp gölgede duran ördeği fark etmemişti. Kendini tutamayan bozuk bir tarikattı, herkes tarafından bilinmeli, çok az kişi olsa da içinde herkesi barındırmalıydı. Kara kuş onları görmezden gelmek isterken öldürmüştü, hal ve tavırlarındaki bir şeyler içindeki öfkeyi uyandırmıştı. Cinayet kontrol matemde, canavar hâlâ kafatasının içindeydi. Bu yüzden hepsini kendi başına öldürmek zorunda kalmıştı. Şaşırtan bir sızıntı. Kalıntılar arasında mutlu edici hiçbir şey yoktu, sineklerin vızıltısı dışında sessizdi.

Kararmış göğün altından tekrar ışık çıktı; orada, yuva yaptığı yalnız tepede. Hatırladığının aksine yıldızlarla doldu; büyüdü, zenginleşti ve griye, açık mora, hatta aya bulandı. Ay ve karanlıkla ıslandı, böylece soğuk ırmak suyu gibi hissettirdi; kara kuşun yüzü ve gagası üstünde bir rahatlama.

Şirket karakolundan herhangi bir çağrı gelmedi. Ne saldırı ne de savunma ihtarı. Hiçbir uyarı yoktu. Sadece gece ve nefret ettiği, korktuğu ve kıskandığı birkaç tilkinin çöl zemininde olduğu hissi. Kimse onları zapt etmiyordu. Mavi gök ya da kadife gecede hiçbir ses onlara hükmetmiyordu.

Fakat orada bekledi. Onun gibileri, amacını ya da geçmişini bilemeyecek ufak yaratıkların ortaya çıkmasını bekledi. Kara kuş hareketsiz ve ses-

siz kalırsa o ânın içinde, etrafı izleyerek yaşayabilirdi. O yaratıkları gagasıyla yakalayıp çiğneme, ısırma ya da mideye indirme dürtüsü tarafından lekelenmemiş bir şekilde.

Gece vakti çiçekleri insan gözüne siyah görünürdü, ama ona, sarı ve mavi ve safran renginden oluşan parlıtlı bir çayır gibiydi; çok sayıda çiçek iğne ucu gibi nokta nokta, ince sapların üstünde yükseliyor ve beraberinde lavanta, biberiye ve nane kokusunu taşıyordu. Kokular âdeta başka bir dünyadan geliyormuş gibiydi, çiçekler tarafından bir tuzak, artık var olmayan şeylerin bir anısı olarak yayılıyordu. Çünkü onlar akıllı, neredeyse büyülü bahçeye layık çiçeklerdi.

Çiçeklerle beraber, aralarından zikzaklar çizerek bir mutant çöl sıçanının tırmalama sesi, ardından üç uzun bacağının çınlaması geldi ve iki tanesi birlikte oynarken, hoplayıp zıpladı ve yok oldu. İki kuyruklu bir yılanın hızlı ve keskin sürünüşü peşlerinden gitti, sıçanların geçtiği yolda yerlerinden edilen böcekleri yemeye koyuldu. Sonra uzağa bakınca, kara kuşun kulaklarına çın çın çın gelen sesaltı tartışmalar: Golyan balıkları. Solungaçları kumdan nemi ayırıştırıyor, bir görünüp bir yok oluyor, parıl parıl parıl parlıyorlardı. Heykel gibi duran kara kuşun önünde küçük piyeslerini oynuyorlardı.

Farelerin çekirgeleri kovalayışı ve çekirgelerin çiçek sapı taklidi yapmaları...

Bir tepede, karanlık çayırdaki sessiz, sadece geceleri ortaya çıkan bir şey olmak huzurlu olabilir-

di. Düşünmemek. İçtekiyle çatışmamak. Yıldızları izlemek. Ama:

Cinayet kontrol. Cinayet kontrol. Güzel, kıkırdaklı etle aniden ziyafet çekiyor. Leziz bilek. Dirsek. Nemli, loş ışıltıda ziyafet çekiyor. Öngörülemez. Serbest bırakılmış. Gevşemiş. Öfke, nefes almak gibi öyle tanıdık geliyordu ki kara kuş sadece sonucu hissediyordu ve bu da bir çeşit zayıflıktı.

Bu dürtü neden hep fevri olsun. Bir emir gelip gelmediğinden emin olamıyordu, çünkü artık bir yankı vardı. Bir emrin yankısı mıydı? Yoksa hiçbir şey miydi?

Kara kuşun altındaki günlüğün avutucu ağırlığı.

Cinayet kontrol, bana bir masal daha oku. Sadece bir masal daha. Bu sefer benim hakkımda olsun.

Çok korkunç olsa bile mi?

Çok korkunç olsa bile.

Aslında tam olarak senin hakkında olmasa bile mi?

Bütün masalların aslında onun hakkında olduğunu biliyorum.

-Çirkin Ördek Yavrusu-

Babam her zaman, “Eğer doğru yapmazsan seni döverim,” derdi, o yüzden sonunda doğru yapmışım gibi düşünelim, çünkü bana yaptıkları birini dövmek kadar nazik şeyler değildi. Fakat her varlık ilk seferinde doğru yapamaz. Büyülü bahçedekilerden bazılarını suçlamıyorum. Kafaları doğru

takılmamıştı ya da ilk seferinde doğru takılmamıştı. Açılan yanlıştı. Hiçbir zaman ördeğim gibi olamazlardı. Ördeğim benim şansımdı, cesaretimdi. Ona asla diğerlerinin dediği gibi kara kuş diyemezdim.

Fakat o bir ördekti; büyüdü bahçede etten yapılma bir çalı kaidenin tepesinde duran gözü pek bir ördek yavrusuydu. Oranın kraliçesi. Çocukluğumun kraliçesi. Ebedi ördek yavrusu. Zira o kara kuş, bir ördeğe dönüşmeden önce yirmi sene boyunca ördek yavrusu olarak kaldı. Ben daha yedi yaşında bir çocukken bulunmuş bir sokak çocuğu. Ya da on yaşındaydım. Ya da sıfır. Ya da üç. Onlardan biri. Ördek kapımıza bırakılmıştı.

Fakat o kapı neredeydi? Şirket binasından önce yaşadığım her yer annemle beraber silinmişti. Eğer annem erişemeyeceğim bir yerde bir hologramsa* ondan tek isteğim gerçek olması, ki böylece ben de gerçek olayım. Etin kaynağının içeri tıklılmış bir şekilde zihinde ağırlık yapıp yapmaması karıştırılıyordu.

Babam daima, “Bunu kendine ders al yoksa onu öldürürüm. Ve de seni. Tekrar,” derdi.

Şirket, O, daima, ETKİLİ OL, HÜNERLİ OL derdi.

Şirket, O, daima EĞER ÖLÜRSE ÖLMESİ GEREKİYORDUR derdi.

Şirket, O, BUNU KENDİNE DERS AL YOKSA ONU ÖLDÜRÜRÜM. VE DE SENİ. TEKRAR derdi.

* Yazar hologram ile holograsp arasında sözcük oyunu yapıyor. Holograsp çok zorlanırsa holo[bütün]+ gasp[kavrama] yoluyla anlamlandırılabilir. -ed.n.

Ben de ders aldım. Ördek yavrusunu ilk projem yaptım: Yaşlanma sürecini durduracaktım, böylece ördek yavrusu sonsuza dek genç kalacaktı. Kabank ve yumuşak, ama hiçbir zaman vak vak değil, ama onun yerine mızımız ördek sesleri çıkar. Bazen ördek yavrusuna üç kanat, bazen bir kanat verirdim. Bazen kafasının tepesine kanat yapardım.

Fakat daima tüyleri, bir kafası ve bedeni olurdu; gerçi zaman içinde kertenkelemsileri ördeğin bedenine birleştirmenin ve böylece tüylü güzelliğinin daha da ışıldar ve göz alıcı yapmanın, ördek yavrusu halini sabitlemenin bir yolunu buldum. Neredeyse tesadüfen.

O ördek yavrusundan başka bir annem yoktu ya da ördeğe dönüşen o ördek yavrusunun annesi bendim. Ben hiçbir zaman bir anne ya da baba olmadım, sadece ördek yavrusuna ve büyülü bahçedekilerin hepsine arkadaşlık ettim.

Dinle:

Dinle, gerçi başka nasıl ifade edebilirim ki? Bunu benim dışımda kim okuyor? Bunu benim dışımda biri okuyacak mı hiç, boş boş konuşurken düşüncelerimin ipinin ucunu kaçırabilirim aklımı kaçırabilirim, bir gün hepsi bunun içine dolana dek gittikçe daha çok şey unutacağım, ya da sonsuza dek kaybolmuş olacak. Sarah'dan öğrendim bunu.

Bir zamanlar bir işkence bahçesi vardı, pardon büyülü bahçe demek istedim. Bu bahçe, hiç çocuk

sahibi olmaması gereken bir baba olan kötü bir büyücü tarafından yok edildi.

Ördek yavrusu dışında büyülü bahçede yaşayan herkes pişirildi ve tatlısını da ekşisini de bulunduran büyük bir ziyafette servis edildi. Bütün, dilimler halinde ya da güveç halinde mideye indirildiler. Korkunç ve güzeldi; oğul yarattıklarını yese de yemese de bu gerçekleşecekti. O noktada ısırtıkları ve çiğnemeleri bilemezlerdi ki.

Aynen, Şirket, vaktiyle sızıldamış ciyaklamış ya da gülümsemiş her bir ısırışın sızıldamasını ciyaklamasını gülümsemesini boşluğa yerleştirir.

Ziyafetten sonra büyücü oğlan, Charlie, bozuldu ve çaresiz kaldı. Şirket için yaptığı mavi tilkinin başarısından sonra bile (mavi tilki kayıptı). Şirket her şeyi yutan devasa bir ağız haline gelene kadar genişleyip yayıldıktan sonra bile. Büyücü oğlanın deneyleri ya da çalışmalarındaki hiçbir şey moralini düzeltemiyordu. Sadece Şirket'in emirleri vardı, kendi versiyonlarındaki Şirket merkezden uzaklaştıkça daha da uzak mesafelerden geliyordu. Portal duvarı bulanıklaşıyordu; ilk Şirket'in görüntüsü, canlı bir ırmağın kıyısında çok uzaktaydı. Büyücü oğlanın da umurunda değildi.

Tanrı değil, ama Şirket, O emretti, ETİ, DUVARA DÖNÜŞTÜRÜN. KÜRELER DUVARINA EKLEYİN HEPSİ YENİ, 7'DEN BİRİ.

Tanrı ya da Şirket, O emretti, 7'SİNDE DE YAŞAYANLARI ÇOĞALTACAK, 3'LE SAVAŞACAK

BAŞKALARINI ÜRETİN. ON SANİYENİZ VAR. 10, 9, 8, 7, 6, 5...

Ya da bu, şimdi uydurduğum bir şeydi.

Kasvetli ruh haliyle Charlie, büyülü bahçe ölmüş olsa da 10'un içinde daha çok büyü yaratmak için proteinler, ses telleri, kas dokusu, kan ve deriyle boğuştu. 7 için. 3'üne karşı. Gerçi 3'ünün tam olarak kim olduğunu ya da tilkiyle beraber nasıl dolap çevireceklerini anlamıyordu o zamanlar. Tilki 1 ya da 0'dı. Kafası karışıyordu, çünkü tekrar tekrar anlatılan ve güncellenen bütün masallarda olduğu gibi bunda da kesin ve kutsal olan her şey reddediliyor, bağırsakları ortaya dökülüyordu.

Eğer Tanrı ve Şirket hâlâ sizinle konuşuyorsa cehennemde olduğunuzu nasıl anlarsınız? Yoksa orada olduğunuzun kanıtı mıdır bu?

Bu senelerce böyle devam etti.

Babam yüzümü bir yarasanınkine çevirdi. Babam boğazımı kesip içine fare yerleştirdi. Babam organlarımin yerini, Şirket'in gerçek ismini heceleyecek şekilde değiştirdi. 10, 7, 3, 0.

Fakat nihayetinde şans, kısmet ya da kader Charlie'nin tarafına geçti. Çünkü bir gün babası varillerin orada bir anlığına çıkan gazlara, zehre veya kendi yarattığı bir yaratığın yaralayıcı bakışlarına, nöroloji merkezine saplanan bir kıymık olan hançer nitelikli gözlerine kurban gitti. Yine de neden düştüğünü anlamak hâlâ zor; laboratuvarında neden kesilmiş bir ağaç gibi devrildi?

İmkânsız gibiydi. Bu devrilme. Kimsenin, hatta benim bile hatırlamadığım çocukluk evimin bahçesindeki ağaç gibi. Sarıldığınızda kollarınızı tamamına saramayacağınız kadar büyük bir ağaçtı. Böylesine bir dev asla yıkılamazdı.

Herkesin çocuk-kral Charlie'ye dönüp onun babasını iyileştirmesini neden beklediğini de anlayamıyordum.

Böylece baba öldü ve oğlu ağladı; aynı zamanda aklının içinde ağlayana kadar gülüyordu. Güldü, öyle katılarak güldü ki organları doğal konumlarına geri döndü ve kulaklarıyla burnundan kan sızdı. Fakat bu artık çok anormal olduğu içindi.

Yaptığım ilk şey, daha doğrusu oğulun yaptığı ilk şey, babasının yerini alarak cesedinin varillerin oradan alınmasını yasaklamasıydı. Onu olduğu gibi tutacak, böylece babasının bir parçası sonradan yaratacağım ve kurtaracağım yaratıkların içinde yaşayabilecekti. İşte o zaman büyü-lü bahçeyi tekrar kurdum, herkesin gözü önünde. Bu yeni büyü-lü bahçede birçok havuz vardı; kimisi sağlıklı suyla, kimisi çamurla doluydu ve yüksek otlardan kümeler, yapay bir güneş vardı. Fakat çoğunlukla orada yalvaran, hayatlarının söndürülmesi planlanan parçalar ve zerreler vardı; hepsinin üstündeki tahtta da ördek yavrum oturuyordu.

Belki de daima bir ördek yavrusu olarak kalırdı, gülümseyen gençliğimi, babamı ve yoluma çıkan diğer bütün iyi, güzel şeyleri hatırlatırdı.

Fakat o zaman da Şirket'in sesi kafama girdi ya da belki de annemin hayaletinin hayaletiydi. Son günlerde aradaki farkı kim anlayabilirdi ki? İşte o zaman Şirket bana ördek yavrusunu bir ördeğe çevirmemi söyledi. Kırık kanatlı bir ördeğe. Babamın beyninden kalanları da ördeğin içinde muhafaza etmemi.

Bunun, geçirdiğim onca günün bir sınavı olduğuna inanıyorum; en gurur duyduğum şeyi Şirket'in feda etmemi, artık bir gururum olmamasını ve her konuda Şirket'e itaat etmemi istediğini düşünüyorum.

Böylece ördek yavrumu bir ördek yaptım ve bunu göz açıp kapayıncaya kadar başardım. Yirmi sene sonra ördek yavrusu kara kuşa dönüştü, hem de bir anda. Bir gün ve bir gece. Fakat bu, ördeği delirtmedi. Onu olduğundan daha muazzam bir şey yaptı. Yemin ederim. Onu delirten şey, Sarah'yı geri getirdiği görevdi ve bu konuda konuşmayacağım. Bu benim hatam değildi.

Her şey kötü bir hal almaya başladığında da suçlu ben değildim. Hâlâ Şirket değil de Tanrı'dan mı geldiğinden emin olamasam da kafamdaki sesi dinleyen bendim. Onları büyülü bahçede tekrar yaratarak onca kayıp ruhu kurtaran bendim.

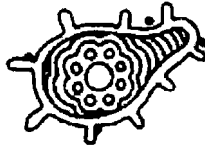
Fakat artık Leylistan'ı öngöremiyordum, nasıl yapılır nasıl olur, çünkü artık bizi aşıyordu. Fakat kaosun Şehir boyunca nasıl kontrol altına alındığını anlamıyordum, çünkü kendi içimde nasıl kontrol edildiğini bilmiyordum.

İşte o zaman kara kuşa her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı, bir sürü özel görev için. Her şeyin sonunu durdurmak için. Sabit durması. Bana zaman kazandırması için. Başından sonuna kadar tek ihtiyacım hep bu olmuştu.

Kara kuş ördek yavrusu, ördek yavrusu da bendim. Ben de babam.

Uç kara kuş, uç. Buradan uzaklara. Kırk kanadınla.

Görüyorsun delirdim, bunu biliyorsun. Yine de bir şeyler biliyorum.

Cinayet kontrol atan bir şalter gibi klik klik, kesik gibi, kana bulanmış bir şalter klik diye... kapandı. Bir süreliğine.

Leylistan. Karanlık çayırın üstünde, kırk bir kanadın yorgun dansı. Yangın düşüncesiyle duruyor. İleride geride yatanların düşüncesi aynı şey. Sadece bir yolcu. Öfkeye köle olmuş bir yolcu. Bir kısmı, böylesine büyülenmiş ve esir düşmüş olmanın öfkesi. Kendi gerçek doğası. Kaçılmaz ama belki bir gün kaçabilirdi.

Orada, bir akşam, çağırılmasının arasında. Kara kuş ile kendi kafasına göre hareket eden bir ördek olmak arasında. Bir sonraki ele geçirilmeden önce. Gelirdi gece kanatlarının tepesinde genişçe yayılması, böceklerin hava akrobasisi ve bazen de kara kuşun zihnine dantel bir örtü gibi inen, yarasaların görünmez sonarının sorgula-

ması ve geri itilmesi. Çünkü kara kuş ölü uzaydı; bir yerde fazla vakit geçirirse sömürmeye başlayan bir uzay.

Gecenin kör vaktinde, ay yokken ve yıldızlar da birer lekeden ibaretken, sürülmüş bir şekil değiştiren geldi. Yapılmış ama artık kullanılmayan bir şey gibi sürülmüş. Aynı anda birkaç yaratığın birden suretinde, düz, siyah, kımıldanan bir kaideye bağlanmıştı. Çok fazla koordinatı barındıran, haritaya dönüşmüş bir yaratık.

“Seni öldüreceğim,” dedi ördek, şekil değiştirene. “Seni öldürüp bağırsaklarınla ziyafet çekeceğim.”

“Sen bir ördek değilsin.”

“Sen de her neysen o değilsin.”

“Ben yersizim. Burada olmamam gerekiyor. Yakında olmayacağım.”

Şekil değiştirenin, tıpkı şekil değiştirenlerin yaptığı üzere tedarik ettiği konuşmaya çok benzer bu iletişim şekli karşısında şaşkındı... ve bütün öfkesi söndü, Şirket’ten de herhangi bir emir yoktu. Şekil değiştiren sinyale engel oluyordu. Patlama oradaydı, patla-patla-patla ama yavaşça fokurdayıp püskürdü.

“Sen ördekle kafiyeli bir şey misin?” diye sordu şekil değiştiren. “Yarasa suratlı hayalet eskiden ördekle kafiyeli şeyler mırıldanırdı.”

“Hiçbir fikrim yok.”

Şekil değiştirenin ördek adına konuşup konuşmadığını anlayamıyordu, çünkü kullandığı kelimeler ördeğin kelimeleri gibi değildi. Fakat bu

dilde kendi kelimelerinin kulağa nasıl geldiğini de bilmiyordu.

“Bazı versiyonlar var ki versiyon değiller, sadece Kaynaklar. Yine de yaşlı adam versiyonlar arası hareket edip duruyor. Parçalanmış durumda.”

“Onu görmemem gerek ama görüyorum. Görmemiş gibi yapıyorum.”

“Ödleğ. Kötü ördeğ. Zavallı, zavallı örneğ.”

“Neden buradasın?” Bir şekil değıştiren, Şehir’deki herhangi bir şeye dönüşebilirdi, dışlanmış bir şekilde yaşamak zorunda değildi.

“Çünkü çok az kişi benim içerde olmamı istiyor. Çünkü burası daha güvenli. Ayrıca burayı sevmeyi öğrendim. Sessiz. Yalnız olabiliyor.”

“Ben de seviyorum. Sessizliğı seviyorum. Yıldızları seviyorum.”

Bir süreliğine yukarıya, yıldızlara baktılar.

“Beni öldüremezsin,” dedi ördeğ sonunda, geriye kalan elindeki analizle. “Ya da beni içine alamazsın.”

“Biliyorum. Seni o yüzden seviyorum. Sen de beni.”

“Seni kim yaptı?”

“Bilmiyorum. Seni kim yaptı?”

“Unuttum. Belki de içimde yaşayan kişi.”

“Eriğın çekirdeğı gibi mi?”

“Çekirdek gibi.”

“Belki de çekirdek yaşlı adamı göremiyordur. Çekirdekten ete iletişimsizlik.”

“Bu ne anlama geliyor bilmiyorum.”

“Biliyorsun.” Evet biliyordu ve şekil değiştiren sordu, “Öfke çekirdekten mi geliyor?”

“Semenderin düşüşünü hissediyor musun?”

Yaratık on gözünü göğe çevirdi. Doğruydı. Gece, hafifçe düşen amfibilerden oluşan bir sisle kaplıydı. Küçük ve kırılgan. Her biri neredeyse özgür kaldığı bir zamanın ve yerin anısıydı. Neredeyse.

“İnanılmaz. Mükemmel. Mükemmeliyet. Mırkemmell. Mırr.”

Şekil değiştiren, kedi gibi mırlamaya başladı. Kara kuş hayatında hiç gerçek bir kedi görmemişti ama şekil değiştiren, ördeğin zihnine memnun bir kedinin görüntüsünü koydu.

“Sonrasında zemin ayaklanmanın altında daha iyi hissettiriyor. Gitmiş olsalar bile.”

“O gerçek bir kişi. Eskiden bir insandı. Artık birçok şey. O kişinin şu an mutlu olup olmadığını merak ediyorum. Çok dağılmış durumda.”

“Mutlu olmak insanlara özgü bir kavram.”

“Bu anda mutlu musun?”

“Evet.”

“O zaman bu yeterli.”

Kara kuş için, çünkü elinde olan tek şey buydu.

“Rüzgârı da seviyorum.”

Rüzgâr, Şehir’in ötesinden yoğun kokuların soğuk, serin kucağını getiren bir tıslama, hışırtı ve girdaptı. Şehir’in ötesinde bir yer olduğunun güvencesi. Gözden ırak.

“Ne yapacaksın... sonrasında?” diye sordu şekil değiştiren.

“Neden sonra?” diye sordu kara kuş.

“Hepsinin sonundan sonra. Yağmurlardan sonra. Bütün çözümler çözümlendiğinde.”

“Bilmiyorum. Sen ne yapacaksın?”

“Hiçbir şey. Artık burada olmayacağım.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte. Ama sen burada olacaksın. Burada yaşayacaksın.”

Kara kuş, çirkin ördek yavrusu telaşla, “Bana yardım edebilir misin? Kafamda bir şey var. Bir zehir. Bir emir. Bir çürüme. Bir varlık. Çıkaramıyorum. Korkunç şeyler yapıyorum. Korkunç, çok korkunç şeyler yapıyorum,” dedi.

“Ben de öyle.”

“O zaman beni anlıyorsun.”

“Evet.”

“Yardım edebilir misin?”

Katliama karşı bir engel. Dışarıdan gelen ve ele geçiren ölümcül bir dürtü.

Şirket tarafından istila edilmiş diğer Dünya'daki solgun adamları öldürmek. Sırf yapabildiği için öldürmek.

“Şimdi zihnine gireceğim. Zihnindeyim, gelecekte. Daha yaşlı ve zayıf olduğun bir zamanda. Oradaki zihnini okuyabiliyorum, şimdikini değil. Bağlantıyı kopanyorum. Kabloyu kopanyorum. Böylece yalnız, karantinaya alınmış olacak, içindeki o deli şey. Orada yaşayacak ama sana ulaşamayacak.”

“Peki şimdi?”

“Geleceğe yetişene kadar onunla yaşamak zorundasın. Ama bir gün tekrar, sadece bir ördek olabilirsin.”

“Sadece.”

Şekil değiştiren güldü. “Ben sadece karada yaşayan bir mürekkepbalığıyım. Kedi olan bir köpeğim. Kertenkele olan bir kuşum. Kudretliyim ama zayıfım.” Şekil değiştiren kıkırdadı, kahkaha attı ve ördeğin mutlu, iyi ve huzurlu hissetmesini sağladı.

Ben büyüdü bahçeden canlı çıkan çirkin ördek yavrusuyum. Benim bir değerim var. Ben bir canavardan ibaret değilim.

“Hiç merak ediyor musun?” diye sordu şekil değiştirene. “İnsanların dünyasında yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyor musun hiç?”

Şekil değiştiren bir süre düşündü, üzgün bir kahkaha ya da ağlamaklı bir kıkırtıya benzer bir ses çıkardı. Soruyu üstünden silkti.

“Gitmeden önce sana bir hikâye anlatayım mı?” diye sordu şekil değiştiren. “Günlükte olması gereken ama olmayan bir hikâye. Hikâye senin hakkında değil ama senin hakkında.”

“Evet, bana bir hikâye anlatabilirsin. Sevinirim.”

“Bir zamanlar, fazlasıyla çok canavarların olduğu bir çağda, uçuşan kumların üstünde mavi bir tilki belirdi...”

9. UNUTAMIYORUM

i.

ölüm saçan çocuğa

Beni öldürdüler. Beni geri getirdiler. Beni
öldürdüler. Beni geri getirdiler. Beni öldür-
düler. Beni geri getirdiler. Beni öldürdüler.
Beni geri getirdiler. Beni öldürdüler. Beni geri ge-
tirdiler. Beni öldürdüler. Beni geri getirdiler. Beni
öldürdüler. Beni geri getirdiler. Beni öldürdüler.
Beni geri getirdiler. Beni öldürdüler. Beni geri ge-
tirdiler. Beni öldürdüler. Beni geri getirdiler. Beni
öldürdüler. Beni geri getirdiler. Beni öldürdüler.

[illegible]

[illegible]

Bir keresinde kaçtım.

●
Istiyorsun. Şeylerin kelime olmasını. Kelime olmayanların. Kelime olamayacakların. Tilki dediğin bir başka kavram. Buna izin vermedik. Kendimize tilki demiyoruz. Ben olmayan, yarattığın bir şey. Bir otopsinin insan olduğunu düşünmek. İçini açıp bakmanın bir çeşit akıl anlamına geldiğini düşünmek. Leşinin içini kurcalasam seni bulur muyum?

Fakat sana kelimeler vereceğim. Duyacağın şekilde anlatacağım. Bana doğal gelmeyen bir şekilde. İçimden dökülen ve sana ulaşan her kelime

kayboluyor. Bu anda o kadar çok şey kaybediyorum ki. Seninle konuşarak. Seninle konuşmaya ihtiyaç duyarak. Fakat sonunda, bana kelimeleri bir başka şekilde geri vereceksin. Ve bu, senden bir şeyler koparılıp alınmış gibi hissettirecek.

Beni bir büyücü olarak düşün, çocuk. Ancak sana halihazırda orada olan şeyleri göstereceğim. Senin gözüne görünmeyen. Numara da bu. Bayat, kötü bir numara göstermeliyim sana. Fakat bu, duyularının sana oynadığı bayat ve kötü bir numara. Kendi hastalığını bizim hastalığımız yapıyorsun. Hasta olduğun için bizi bir hastalığa çeviriyorsun.

Koku bir duvar, tünel ya da orman zeminin üstünde yumuşak duran çam iğnelerinin üstüne yazılmış bir kelime olabilir. Acı verici, nazik, alçakgönüllü, mağrur olabilir. En ufak bir izi bile ihanet ya da arkadaşlığın tarihi olabilir. Senin için daha basit bir şey. Fazla basit.

Onlara yerleşemediğin sürece bazı kelimeler sana neye yarar? Bir tilkiye, asla sana değil, geri dönüp rapor veren kulaklar, diller ve yerler. Su kokusuyla yaratılmış, bulanık ve keskin çizgiler. Sıcaklık. Dökülen ya da kıpırtısız duran. Diğer tilkilerin devamlı değişen, devamlı paylaşılan kokusu. Bir kirpinin dilde tada dönüşen, tadı gitmeyen sesi. Sıçanların süpersonik kahkahası. Ağır ağır yürüyen bir ayının yoğun, ağır kokusu.

Yine de daha derine dalıyorum. Yine de beni takip ediyorsun.

İnsan, bir zayıflığı saklayan kaledir.

Bir zamanlar astronot olan bir tilki vardı. Astronot olmayı pek sevmiyordu. Astronot olmak acı veriyordu. Hareketsiz durmak acıtiyordu. Kuru. Ceset. Ay ışığının altında ölü, serin bir yer. Küçükleri yedim, kendim de küçüldüm ve Şirket tarafından yolunup hapsedildim. Beni yemek istiyorlardı ama olağan yoldan değil.

Dört bir yanda ölü hayvanların kafesleri, kutsal mekânları olan laboratuvarı. Ölü, hasta, yaralı, uyuşturulmuş ve delirmiş. İnsanlar da hareketsiz bir şekilde köşelerde yığılmış. Çok fazlası solgundu. Boş. Kokusuz. Sessiz. Ruhsuz. Yine de sesi duyuyorlardı, tutuyorlardı. İçlerinde. Görebiliyor, koklayabiliyor ve geri kalan her şeyi yapabiliyordu. Yine de dolaplarda, oyuklarda kalıyorlardı. Kaskatı. Boyun eğmeden. Bir insan olmaya, tilkiden bile uzak.

Ben sadece feda edilecek bir başka kafeslenmiş hayvandım. İşe yarayıp yaramayacağı bilinmeyen bir görev için. Şirket için. Ellerinden geliyorsa bir tane yollamaları gerekiyordu. Gideni geri getirmek için. Yapamazlarsa baştan başlamak zorundalardı. Daha fazla üretmekten daha kolaydı. Bir yolu aç. Bir yolu kapat. Delirmem gerekirdi ama ben bir tilkiydim, insan değil. Sadece dört sene dayanmak üzere yapılmıştım. O anlamda nesiller boyunca ölümüne kullanıldım.

Halihazırda zekiydim. Beni daha da insan yapmaya çalıştılar. İnsanların kendilerini zeki olarak nitelendirdiği şekilde zeki yapmaya çalıştılar. O yüzden ben de derinlerde, tilkiye sıkı sıkı tutundum. Bir insanı riske atamazlardı ama insani bir tepkiye ihtiyaçları vardı. Maymunlar ve köpekler, sıçanlar ve kediler... hepsi öldü. Ama bir tilki? Tilki inleri bilir. Bir tilki yerde bir delik kazır, bir tilki yarattığı deliğin içine atlar, peşinden de deliği çeker. Tilki nerede şimdi?

Beynimi daha dağınık yaptılar. Kafatasımı göçertseniz bile ayaklarım düşünmeye devam edebilir, beni tehlikeden uzaklaştırıp bir strateji üretebilir, evin koordinatlarını bulabilir. Beni yarı-denkleme dönüştürdüler, hedefe göre uyum sağlayabilen bir denkleme.

“Etlerin hepsi kuantumdur,” dedi bir işkenceci diğerine, yarı cesedin başında sohbet ederken. Onları kim duyabilirdi. Anlayabilirdi. Atlayıp her şey bitmeden önce en az bir tanesinin boğazını ısırp yırtabilirdi.

Fakat ben bunu yapmayacak kadar zekiydim.

Uzaylılar tepemde süzülür, üstümde oynarken. İğne sokarken. Ters çevrilirken. Tıraşlanırken. Batırılırken. Sarılırken. Yollanırken.

İlk tilki ben miydim? Yoksa sonuncusu mu? Asla öğrenemeyecektim.

Köşedeki Charlie derdim ona, bir kere dilin ne olduğunu öğrendikten sonra. Başaraştırmacının oğluydu. Daima izler, tavsiyede bulunur, asla yapmazdı o zamanlar. Parlak, beyaz, canlı ve taze-ydi. Görünüşü ucube gibi değildi. Kendini taze ve hayat dolu hissediyor olmalıydı. Bana göre şimdiden ölümle doluydu. Kurtçuklarla dolup taşıyordu.

İzleyen Charlie. Günlüğüne çiziktiriyor. İşe yaramaz. Bir tek, işin cesaret gerektiren kısmını seviyordu. Bağırsakların içine dalmayı. Neyin ters gittiğini anlamak için yapılan otopsileri. Onu bu yüzden fark ettim.

O şevk. O coşku. Charlie'nin "babasını" kendi yarattığını, babanın aslında oğlunun bir kuklası, maskesi, gizlenmek için kullandığı kılığı olduğunu düşündüğüm zamanlar oldu.

Charlie'nin solucan-ağzından duymuştum ilk defa *Leylistan*'ı ama ne demek istediğini çok sonra anladım.

O mekândaki bütün ölüm ve çürüme kokuların... Oradan nefret ediyordum, çünkü tilkilerin sevdiği bütün kokuları alıp zaman içinde nefret etmelerine sebep oluyordu.

Oradan gidişimin mekanizmasından da nefret ettim sonrasında. İlk başta küçüktü. Küçük, biyo-mekanik bir yaratık. Hafifçe ağlıyor ve yatağını ıslatıyordu ve ilk başlarda, tüplerle birbirimize bağlı halde kendisi yanımda büyürken, arkadaşım olduğunu sandım. Ya da bu sıkıntıma bir yoldaş. Fakat bu deney için, bana uyum sağlaması için

büyütülen bir kapıydı. O amniyotik sıvıdan tuhaf rüyalar geliyordu. Evren, sonu gelmeyen inler hakkında rüyalar. Bir dünya kadar büyük ve yanalardaki taşlardan yıldızların aktığı odaları olan. Kapı bana farkında olmadan evrenin sakladığı engin kokuları veriyordu! Rüyalarını paylaşıırken, hepsini tilkiceye çevirdim.

Bir gün beni yutacaktı ve ben, bambaşka bir yerde olacaktım.

Geriye bir tek iğnelerin ve kurtçukların rahatsızlığı kalıyordu. O kurtçuklar, tilkinin bozup hack'lemeyi öğrenmesi gereken biyoteklerdi. İşkencecilerim tilki aklını ve bedenini anlamıyordu çünkü.

Bana teleskopik görüş verdiler ve bu, onlardan daha fazla nefret etmeme yol açtı, çünkü artık dünyanın koku, tat ve seslerin zenginliğiyle dolu olmasının yanı sıra, bir de görüntüler kakafonisine, hiç tilki-vari olmayan bir şeye alışmam gerekiyordu.

Veya: Bir keresinde bir örümcek tarafından paralize edilmiş ve ağına sarılmış bir kurbağa görmüştüm. Uyuşmuş, kendi etrafında dönüyor ve yavaşça yeniyordu. Şimdi o kurbağa bendim ama sarıldığım koza canlıydı ve beni yiyordu. Sonra ben o kozaya dönüştüm.

Mantıklı olsam bile beni anlamazdınız. Küreler duvarından önce. Kocaman bir duvarın üstünde

sadece bir tane küre vardı ve o da beni yemek istiyordu ve ben kürenin içindeydim ve her yerdeydim ve aynı zamanda hiçbir yerdeydim. Ben gönderilendim. Her defasında. Bu taraftaydı. Canlıydı. Zaman ve uzayın içinden yollanmıştı. Zihnimi yok etmeye çalışıyordu. Bir yan etki olarak.

İntikam planı yaptım. Onlara sessizce lanet okudum: Daha önce kimsenin yollanmadığı yolculuklara gönderilsinler. Sedyeye bağlanıp içlerine iğneler batılsın, kesilsinler, taransınlar. Solucanlar, böcekler, ölü yapraklar ya da ölü yaprakların çıtırdayıp toza dönmesi hissiyle doldurulsunlar. Bir kürenin, derinliğin, birçok derinliğin yüzeyinden dışarı itilen bir kürenin, kıvrılmış halde durdukları bir kürenin içinde denek olarak yollansınlar. Boşluk hissini yaşasınlar.

Savaş alanı benim bedenimdi.

Ondan saklanamayacağım kadar basit, açık, çıplak bir yerin acıması nasılmış anlasınlar. Saklanamıyor savaşamıyor kendimi öldüremiyordum, sadece devamlı atlamam, o gayeye sıçramam için zorlanıyordum. Geri dönmeye zorlanıyordum. Fakat döndüğümde daima ölüyordum. Bunu onaramıyorlardı, koordinatların, koordinatları onarmanın, zihnin ne anlama geldiğini bilmenin zorluğunun, beden ve hatta yolculuktan kasıtlarının ne olduğunu bilmenin sonucuydu bu. Pusula bir işe yaramasa bile bir harita çizmek, haritanın sınırlarını genişletmek içindi.

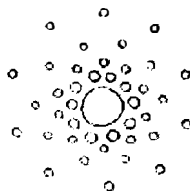
Genlerimi değiştirmişlerdi. Hava olmadan da nefes alabiliyordum. Beden ya da zihnim olmadan nefes alabiliyordum. Suyun altında. Toprağın derinlerine gömüldüğümde. Kafamı açtılar, sustalı çakılar gibi deştiler, yanıp sönerek, kıkırdayarak, düşüncelerim duman gibi yoğun ve fırıl fırıl dönüyor, tekrar tekrar kesiliyordu tavana doğru. Hepsi sırf tekrar geri dönebileyim diye. Tekrar kararabileyim diye.

Zihnime yetmişti artık. Zihnim pes etti tamamen. Hepsini o anda bıraktım. Benden hiçbir şey geriye kalmasın, tekrar bir araya getirebilecekleri bir şey olmasın istedim. Anlaşılamayacak hale gelene kadar bir taşla ezerdim kalanları. Ama bu zihnimin fikriydi sadece. Bedenim ona katılmıyordu. Bedenim savaşmak istiyordu. Bedenim, duvarlar ve yerler kanla kaplanana, oranın kapısını indirene kadar hepsini öldürmek istiyordu. Bedenim, zihnimin bilmediği bir şey biliyordu.

Bir çıkış yolu olacak mıydı hiç?

Korkutucu koordinatlar. Kafamın içinde deli gibi dönen bir pusula iğnesi. Kokunun izini yakaladı. İzini sürdü. Kokuyu moleküllerine ayırdı.

Elimdeki bir tek fragmanlar.

*kodlanmış gök ve iskele
gözün içinden diğer yere çıkıyor*

bulanık hız, hızın bulanıklığı geliyordu
 ve hareketliliğin ortasındaki durgunluk
 yakıcı hız ve durgunluk vardı
 durgunluk ve yakıcı hız
 beni yakıyor beni
 beni olmak istemediğim bir yere
 bırakıyor

Evim halihazırda delik deşikti, bu yüzden beni bir başka delikten aşağı yolladılar. Karanlığın, gece göğünün bütün inlerinden içeri. Tepemde yıldızlar değişti ama altlarında ben sabittim. Ben hem astronot hem de uzay mekiğiydim. Bir tulumum yoktu. Sadece kürküm vardı. Alet edevatım yoktu. Sadece beynim vardı. Yutuldum ve zaman ve uzaydan atlayarak geçtim. Yutuldum ve diğer diğer oldum. Bir diğeri.

Anlamak için uydurduğum hikâyeye ne olurdu. Bunu yapmaya lüksüm yoktu. Gerçekte ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Bilmek zorundaydım. Ve yavaşça... anladım.

Ağız tünel in ağız.

İlk seferinde. Muazzam korkunç bir yutulma ama hâlâ hayatta. Dört ağızvari benzeri panel, uğultu ve aşım ile çözündü. Her şeyi içine aldı. Nefes nefese ve yakın. İçinde yıldızların ışıltısıyla yükselen rüzgâr. Aylarca bana zincirlenen o yakın, yakın arkadaşım. Sadece bir gündür birbirimizden kopuğuz ve şimdi de Şirket beni o ağıza yediriyordu; beni de yediriyordu. Bunu bir in

olarak düşünmemi söylüyordu ama hiçbir in size doğru atılmazdı. Hiçbir in etrafta kalın bir katman halinde yayılıp nefes almazdı. Hiçbir in sizi ufacık hava baloncuğunuzun içinde bir lokmaya döndürmezdi.

İçe doğru patladı. Fırlatıldı. Hızlanma ve basınç. Etrafımda karanlık ve bana çarpan; cesetlerin taze, yeşil, kutsayan kokusunun gümbürtü veya hırıltısıyla sürünen zaman parçaları dışında hiçbir şey kalmayana dek. Yaşamak için mi ölüyordum? Bir zamanlar etin olduğu yerde bir soru ya da musallat olmam için başka bir yere mi gönderiliyordum? Yukarıda, boğazın karanlığında derin bir sesin ışıltısını, beni uzakta susan, yolculuğun sürtünmesini gür bir akıntıyla sarmalayan sesi duyabiliyordum. Etten motorların mırıltısını. Taşımak için yaşayan bir yaratığın işlevini.

Ortasında. Ağırlıksız. Hilekâr olmadan düşüncesiz. Bedensiz. Zihinsiz. Yıldızlar benim değil, başka bir şeyin etrafına sanlı. İlkel bir şeyin etrafına. Kumaş ve derinin içinden görülen dünyalar. Aramızda boşluk yok benimle... her şeyin.

Saniyeler, günler ya da yüzyıllar içinde oldu bitti. Bir zihni kovalayan ateşli bir kuyruktum. Son ardından sona yuvarlanan bir zihindim, ta ki durana kadar.

Vertigo ve sersemletici renkler, bir tilkinin gözleri için fazla keskindi ve yabani çiçeklerle dolu geniş bir düzlüğün ucunda durdum; çiçeklerin kokuları bazı yerlerimde iğneleyen bir kaşıntı,

bazılarında kadifemsi bir teselliydi. Yuvarlanıp arka patilerimi batırdığım yerin ötesinde, siyah vadiler ve mozole gibi makinelerle, yarıklarla dolu bir harabe uzanıyordu.

Arkamda: Hiçbir şey. Olduğum yere beni geri yutacak eski bir dost yoktu. Beni buraya neyin getirdiğine dair hiçbir iz yoktu.

Kemiklerimin parçalanan kıymıkları tekrar birleşti. Kafatasımın arkasındaki madde havada süzüldü, döndü ve tekrar birleşti. Bacaklarım tekrar bana aitti. Zihnimin de bir kısmı.

Sonra birden bir tutulma: Güneş. Toprak, solucanın ve gösterişli böceklerin tatlı kokusuyla buram buram. Keskin bir kulağın geometrisine dayalı yapılan hamlenin, duyular üçgeninin koordinasyon mutluluğunu içten bir şekilde diliyordum.

Fakat geri götürülmeden önce burada ben, isteksiz bir köle, ne yapmam gerekiyordu? Sadece olmam: Burada. Bütün ölümler bunu söylemişti bana. Bu yolculuktan canlı çıkmayı başaramayan diğer bütün hayvanlar. Saniyeler içinde leş gibi kokarak, derileri yüzülmüş, kemikleri kırılmış, kenara kürenmiş lekeler halinde dönmüşlerdi. Yanmış. Bir torbaya atılmış. Onu yemek istemeyen diğer hayvanlara yedirilmiş.

Gözlerim, Şirket'in gözleriydi. Onların yarattığıydım. Tekrar bir kafese tıkılacaktım. Zincirlenecektim. Fakat ben bir tilkiydim, şimdi bir insanla alakam yoktu; o yüzden mavi bir alev gibi o çayır boyunca koştum. Özgür ve doğal ve hedefini bi-

len bir şey gibi koştum da koştum. O tuhaf yerde, geçmiş hiç yaşanmamış, bana hiç dokunamazmış gibi avlandım.

Bir dahaki sefere kadar. Bir yüz sefer daha. Bir batma, bir tereddüt, bacağın kulağı kaşınması olmadı diyemezdim. Fakat çimenler o kadar iyi hissettiriyordu ki. Çok güzeldi.

Yanlışlıkla daha ilk seferinde doğru yapmışlardı. İkincisinde. Üçüncüsünde. Dördüncüsünde değil.

Bir oda artık orada değil. O oda hâlâ var mı?

Bulunacağım bütün o hatalı, yanlış yerler. Bulunmamam gereken yerler. İşlemi mükemmelleştirmeye çalışıyorlarken. Toprağın içine doğru çığlık attım. Uzaya doğru çığlık attım. Dibe batıp sürüklendim. İçimi açtılar. Beni bedenimden ayırdılar. Tekrar yolladılar.

Hatta bazen beni onun gibi yaptılar. İnleri düşünmeye zorladılar beni. Yeraltındaki. Bir kâşif olduğumu düşündürttüler. İlk insani düşüncemdi. Beni okşadılar. Üstüme titrediler. Beni cesur hissettirdiler. Zihnimi içimden çıkarmaya çalıştıklarında da kendilerininkini bana açtılar. Tüneller. İnler. İçlerine doğru yollar kazıdım, ışığa doğru.

Böylece öldüm, onlar da beni bir tilki olarak tekrar çözdüler; haritanın başka bir kısmına geri gönderileceğim zaman tekrar hayata döndüm. Aynı anda hem pusula hem de yaratıkmışım gibi. Dokulardan, kaslardan bir inilti geliyordu. Onu hâlâ hissedirim. İşin stresinden dolayı. Özgür kalmasaydım. Kendimi ondan kurtarmasaydım. Hâlâ ölüyor olabilirdim. Hâlâ hayata geri döndürülüyor olabilirdim.

Bilgiyi gözlerimin, beynimin arkasında saklı safirler gibi çıkarıp almalarına engel olamadım. Penselerle aldılar. Amaç bendim. Sensörlerinde karanlık bir şekilde parlıyordum. Raporluyordum. Derim aracılığıyla. İstemesem bile. Solucanlar, sülükler ve başka şeylerin kalıntıları yaşıyordu içimde. Bir süreliğine.

Ama görünmez küremde güçlendim. Beni na-tilki yapmak istiyorlardı ama ben onlardan daha çok tilki oldum. Sonunda da onlar gerçekliklerini bende tohumladılar. Yanlışlıkla. Çok fazla mikrop, parazit ve sembiyot vardı karışımlarında. Benimle konuşan, yanlışlıkla çıkan ekosistemler.

Kurumuş, geriye kabuğum kalmış bir şekilde döndüğümde beni tekrar bir araya getirip koordinatları ve verileri alırlarken Charlie'yi gördüğümü hatırlıyordum. O günlerde isminin sonunda ya da gözlerinin üstünde bir X yoktu; yarasa yüzü yerine, çürümekte olan bir yörüngede defolu bir uydu gibi sallanan pürüzsüz, yumuşak ve beyaz teni vardı.

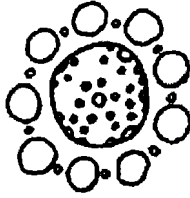
“Güzel miydi?”

“Anlatsam da anlamazsın.” Fakat o zamanlar daha insan dili denen lanete sahip değildim, o yüzden Charlie sadece havlama duydu.

“Ama güzel miydi?”

“Bir gün seni öldüreceğim Charlie, işte bu... bu çok güzel olacak.”

Ama onu hiçbir zaman öldürmedim ve artık bana neredeyse her gece musallat olsa da zaman içinde onu neredeyse unuttum. Her gün musallat oluyor. Çocuk, ben bu lanetli yerden aşağı bakıp onu görebilirim, ama o beni unuttu.

Çaresiz kaldığım zamanlar oldu. Çok uzaktaki görevlere gittiğimde. Düşüncelerimin, zihnimden ayrı şeylermiş gibi koptuğu, sadece ölüm tarafından keşfedilmeye mahkûm olan karanlık yerlere girdim. Loş inlerin köşelerinden bana bakan karanlık gözler. Gözün parlıtıydı travmam, bana havlayan.

Korkunç bir zevk. Üzüntü ve acıdaki zevk. Ölümlü düşünmekte bile zevk var.

Zaman içinde kürküm maviye döndü. İstenmeyen bir yan etki miydi? Laboratuvardan ya da yolculuktan gelen bir renk miydi? Yolculuk esnasında, *oralarda* olan bir şey tarafından methedilmiş bir şey miydi?

Kelimelerle söyleyeceğim hiçbir şey yeterli olmayacak.

Zaman içinde Şirket ihtiyacı olanı buldu, sömürge kurdu, salgın gibi yayıldı.

Zaman içinde kaçmayı başardım, evet.

Ama özgür değildim.

ii.

ölu insanlara

Bizi tuzaklarla öldürdüler. Bizi zehirle öldürdüler. Bizi kapanlarla öldürdüler. Bizi silahlarla öldürdüler. Bizi bıçaklarla öldürdüler. Bizi boğdular. Bizim üstümüzden geçtiler. Bizi köpeklerle parçaladılar. Bizi çelik dişli tuzaklarla düşürdüler. Bizi aç bıraktılar. Bizi diri diri yaktılar. Bizi susuz bıraktılar. Bizim avlarımızı öldürdüler. Bizim boğazımızı kestiler. Bizim inlerimizi doldurdular. Bizi suda boğdular. Bizi atlarının toynakları altında ezdiler. Bizi kürkümüz için yetiştirip ölene dek sopalarla dövdüler. Bizi öyle küçük

kafeslerde öyle çok sayıda hapsettiler ki infilak ettik. Bizi zehirli gazlarla boğdular. Bizi boğdular. Bizi çuvallara koyup sopalarla dövdüler. Dilimizi kestiler ve kan kaybından ölmeye mahkûm ettiler. Derimizi diri diri yüzdüler. Taşları patlatıp farkında olmadan kalplerimizin durmasına sebep oldular. Bizi kuyruklarımızdan tutarak salladılar ve kafataslarımızı kayalara çarparak patlattılar. Bizi her sene öldürdüler. Bizi her gün öldürdüler. Bizi tuzaklarla öldürdüler. Bizi zehirle öldürdüler. Bizi kapanlarla öldürdüler. Bizi silahlarla öldürdüler. Bizi bıçaklarla öldürdüler. Bizi boğdular. Bizim üstümüzden geçtiler. Bizi köpeklerle parçaladılar. Bizi çelik dişli tuzaklarla düşürdüler. Bizi aç bıraktılar. Bizi diri diri yaktılar. Bizi susuz bıraktılar. Bizim avlarımızı öldürdüler. Bizim boğazımızı kestiler. Bizim inlerimizi doldurdular. Bizi suda boğdular. Bizi atlarının toynakları altında ezdiler. Bizi kürkümüz için yetiştirip ölene dek sopalarla dövdüler. Bizi öyle küçük kafeslerde öyle çok sayıda hapsettiler ki infilak ettik. Bizi zehirli gazlarla boğdular. Bizi boğdular. Bizi çuvallara koyup sopalarla dövdüler. Dilimizi kestiler ve kan kaybından ölmeye mahkûm ettiler. Derimizi diri diri yüzdüler. Taşları patlatıp farkında olmadan kalplerimizin durmasına sebep oldular. Bizi kuyruklarımızdan tutarak salladılar ve kafataslarımızı kayalara çarparak patlattılar. Bizi her sene öldürdüler. Bizi her gün öldürdüler. Bizi tuzaklarla öldürdüler. Bizi zehirle öldürdüler. Bizi kapanlarla öldürdüler. Bizi silahlarla öldürdüler. Bizi bıçak-

larla öldürdüler. Bizi boğdular. Bizim üstümüzden geçtiler. Bizi köpeklerle parçaladılar. Bizi çelik dişli tuzaklarla düşürdüler. Bizi aç bıraktılar. Bizi diri diri yaktılar. Bizi susuz bıraktılar. Bizim avlanmamızı öldürdüler. Bizim boğazımızı kestiler. Bizim inlerimizi doldurdular. Bizi suda boğdular. Bizi atlarının toynakları altında ezdiler. Bizi kürkümüz için yetiştirip ölene dek sopalarla dövdüler. Bizi öyle küçük kafeslerde öyle çok sayıda hapsettiler ki infilak ettik. Bizi zehirli gazlarla boğdular. Bizi boğdular. Bizi çuvallara koyup sopalarla dövdüler. Dilimizi kestiler ve kan kaybından ölmeye mahkûm ettiler. Derimizi diri diri yüzdüler. Taşları patlatıp farkında olmadan kalplerimizin durmasına sebep oldular. Bizi kuyruklarımızdan tutarak salladılar ve kafataslarımızı kayalara çarparak patlattılar. Bizi her sene öldürdüler. Bizi her gün öldürdüler. Bizi tuzaklarla öldürdüler. Bizi zehirle öldürdüler. Bizi kapanlarla öldürdüler. Bizi silahlarla öldürdüler. Bizi bıçaklarla öldürdüler. Bizi boğdular. Bizim üstümüzden geçtiler. Bizi köpeklerle parçaladılar. Bizi çelik dişli tuzaklarla düşürdüler. Bizi aç bıraktılar. Bizi diri diri yaktılar. Bizi susuz bıraktılar. Bizim avlanmamızı öldürdüler. Bizim boğazımızı kestiler. Bizim inlerimizi doldurdular. Bizi suda boğdular. Bizi atlarının toynakları altında ezdiler. Bizi kürkümüz için yetiştirip ölene dek sopalarla dövdüler. Bizi öyle küçük kafeslerde öyle çok sayıda hapsettiler ki infilak ettik. Bizi zehirli gazlarla boğdular. Bizi boğdular. Bizi çuvallara koyup sopalarla dövdüler. Dilimizi

kestiler ve kan kaybından ölmeye mahkûm ettiler. Derimizi diri diri yüzdüler. Taşları patlatıp farkında olmadan kalplerimizin durmasına sebep oldular. Bizi kuyruklarımızdan tutarak salladılar ve kafataslarımızı kayalara çarparak patlattılar. Bizi her sene öldürdüler. Bizi her gün öldürdüler. Bizi tuzaklarla öldürdüler. Bizi zehirle öldürdüler. Bizi kapanlarla öldürdüler. Bizi silahlarla öldürdüler. Bizi bıçaklarla öldürdüler. Bizi boğdular. Bizim üstümüzden geçtiler. Bizi köpeklerle parçaladılar. Bizi çelik dişli tuzaklarla düşürdüler. Bizi aç bıraktılar. Bizi diri diri yaktılar. Bizi susuz bıraktılar. Bizim avlanmamızı öldürdüler. Bizim boğazımızı kestiler. Bizim inlerimizi doldurdular. Bizi suda boğdular. Bizi atlarının toynakları altında ezdiler. Bizi kürkümüz için yetiştirip ölene dek sopalarla dövdüler. Bizi öyle küçük kafeslerde öyle çok sayıda hapsettiler ki infilak ettik. Bizi zehirli gazlarla boğdular. Bizi boğdular. Bizi çuvallara koyup sopalarla dövdüler. Dilimizi kestiler ve kan kaybından ölmeye mahkûm ettiler. Derimizi diri diri yüzdüler. Taşları patlatıp farkında olmadan kalplerimizin durmasına sebep oldular. Bizi kuyruklarımızdan tutarak salladılar ve kafataslarımızı kayalara çarparak patlattılar. Bizi her sene öldürdüler. Bizi her gün öldürdüler. Bizi tuzaklarla öldürdüler. Bizi zehirle öldürdüler. Bizi kapanlarla öldürdüler. Bizi silahlarla öldürdüler. Bizi bıçaklarla öldürdüler. Bizi boğdular. Bizim üstümüzden geçtiler. Bizi köpeklerle parçaladılar. Bizi çelik dişli tuzaklarla düşürdüler. Bizi aç bıraktılar. Bizi diri

diri yaktılar. Bizi susuz bıraktılar. Bizim avlarımızı öldürdüler. Bizim boğazımızı kestiler. Bizim inlerimizi doldurdular. Bizi suda boğdular. Bizi atlarının toynakları altında ezdiler. Bizi kürkümüz için yetiştirip ölene dek sopalarla dövdüler. Bizi öyle küçük kafeslerde öyle çok sayıda hapsettiler ki infilak ettik. Bizi zehirli gazlarla boğdular. Bizi boğdular. Bizi çuvallara koyup sopalarla dövdüler. Dilimizi kestiler ve kan kaybından ölmeye mahkûm ettiler. Derimizi diri diri yüzdüler. Taşları patlatıp farkında olmadan kalplerimizin durmasına sebep oldular. (Geçtiğimiz her yerde çöl yerini ağaçların ve ırmakların hayaletlerine bırakıyor.) Bizi kuyruklarımızdan tutarak salladılar ve kafataslarımızı kayalara çarparak patlattılar. Bizi her sene öldürdüler. Bizi her gün öldürdüler. Bizi tuzaklarla öldürdüler. Bizi zehirle öldürdüler. Bizi kapanlarla öldürdüler. Bizi silahlarla öldürdüler. Bizi bıçaklarla öldürdüler. Bizi boğdular. Bizim üstümüzden geçtiler. Bizi köpeklerle parçaladılar. (İnşa ettiğiniz bir odada yürüdüğünüz gibi yürüyoruz ormanlarda.) Bizi çelik dişli tuzaklarla düşürdüler. Bizi aç bıraktılar. Bizi diri diri yaktılar. Bizi susuz bıraktılar. Bizim avlarımızı öldürdüler. Bizim boğazımızı kestiler. Bizim inlerimizi doldurdular. Bizi suda boğdular. Bizi atlarının toynakları altında ezdiler. Bizi kürkümüz için yetiştirip ölene dek sopalarla dövdüler. Bizi öyle küçük kafeslerde öyle çok sayıda hapsettiler ki infilak ettik. Bizi zehirli gazlarla boğdular. Bizi boğdular. Bizi çuvallara koyup sopalarla dövdüler. Dilimizi

kestiler ve kan kaybından ölmeye mahkûm ettiler. Derimizi diri diri yüzdüler. Taşları patlatıp farkında olmadan kalplerimizin durmasına sebep oldular. Bizi kuyruklarımızdan tutarak salladılar ve kafataslarımızı kayalara çarparak patlattılar. Bizi her sene öldürdüler. Bizi her gün öldürdüler. Bizi tuzaklarla öldürdüler. Bizi zehirle öldürdüler. Bizi kapanlarla öldürdüler. Bizi silahlarla öldürdüler. Bizi bıçaklarla öldürdüler. Bizi boğdular. Bizim üstümüzden geçtiler. Bizi köpeklerle parçaladılar. Bizi çelik dişli tuzaklarla düşürdüler. Bizi aç bıraktılar. Bizi diri diri yaktılar. (Fakat katlanılmaz olan nedir ki?) Bizi susuz bıraktılar. Bizim avlarımızı öldürdüler. Bizim boğazımızı kestiler. Bizim inlerimizi doldurdular. Bizi suda boğdular. (Hayatta olmamak.) Bizi atlarının toynakları altında ezdiler. Bizi kürkümüz için yetiştirip ölene dek sopalarla dövdüler. Bizi öyle küçük kafeslerde öyle çok sayıda hapsettiler ki infilak ettik. Bizi zehirli gazlarla boğdular. Bizi boğdular. Bizi çuvallara koyup sopalarla dövdüler. Dilimizi kestiler ve kan kaybından ölmeye mahkûm ettiler. Derimizi diri diri yüzdüler. Böylece bizi yok ettiklerinde bile hayatta kalmaya devam ettik.) Taşları patlatıp farkında olmadan kalplerimizin durmasına sebep oldular. Bizi kuyruklarımızdan tutarak salladılar ve kafataslarımızı kayalara çarparak patlattılar. Bizi her sene öldürdüler. (Sırlarımızı bizlerle beraber söndürmeye çalışsalar da biz sırlarımızı gömdük.) Bizi her gün öldürdüler. Bizi tuzaklarla öldürdüler. Bizi zehirle öldürdüler. Bizi kapanlarla öldürdüler.

Bizi silahlarla öldürdüler. Bizi bıçaklarla öldürdüler. Bizi boğdular. Bizim üstümüzden geçtiler. Bizi köpeklerle parçaladılar. Bizi çelik dişli tuzaklarla düşürdüler. Bizi aç bıraktılar. Bizi diri diri yaktılar. Bizi susuz bıraktılar. Bizim avlarımızı öldürdüler. Bizim boğazımızı kestiler. Bizim inlerimizi doldurdular. Bizi suda boğdular. Bizi atlarının toynakları altında ezdiler. Bizi kürkümüz için yetiştirip ölene dek sopalarla dövdüler. Bizi öyle küçük kafeslerde öyle çok sayıda hapsettiler ki infilak ettik. Bizi zehirli gazlarla boğdular. Bizi boğdular. Bizi çuvallara koyup sopalarla dövdüler. Dilimizi kestiler ve kan kaybından ölmeye mahkûm ettiler. Derimizi diri diri yüzdüler. Taşları patlatıp farkında olmadan kalplerimizin durmasına sebep oldular. (Ta ki bugüne kadar.) Bizi kuyruklarımızdan tutarak salladılar ve kafataslarımızı kayalara çarparak patlattılar. Bizi her sene öldürdüler. Bizi her gün öldürdüler. Bizi tuzaklarla öldürdüler. Bizi zehirle öldürdüler. Bizi kapanlarla öldürdüler. Bizi silahlarla öldürdüler. Bizi bıçaklarla öldürdüler. Bizi boğdular. Bizim üstümüzden geçtiler. Bizi köpeklerle parçaladılar. Bizi çelik dişli tuzaklarla düşürdüler. Bizi aç bıraktılar. Bizi diri diri yaktılar. Bizi susuz bıraktılar. Bizim avlarımızı öldürdüler. Bizim boğazımızı kestiler. Bizim inlerimizi doldurdular. Bizi suda boğdular. Bizi atlarının toynakları altında ezdiler. Bizi kürkümüz için yetiştirip ölene dek sopalarla dövdüler. Bizi öyle küçük kafeslerde öyle çok sayıda hapsettiler ki infilak ettik. Bizi zehirli gazlarla boğdular. Bizi boğdular.

Bizi çuvallara koyup sopalarla dövdüler. Dilimizi kestiler ve kan kaybından ölmeye mahkûm ettiler. Derimizi diri diri yüzdüler. Taşları patlatıp farkında olmadan kalplerimizin durmasına sebep oldular. (Gelmeye devam ediyorlar, asla durmuyorlar.) Bizi kuyruklarımızdan tutarak salladılar ve kafataslarımızı kayalara çarparak patlattılar.

Hepimizi öldüremediniz.

Katlanılmaz olan nedir? Hayatta olmamak katlanılmazdır. Bizi yok ettiklerinde bile hayatta kalmaya devam ettik. Sırlarımızı bizlerle beraber söndürmeye çalışsalar da biz sırlarımızı tuttuk. Yine de öldük. Yine de yaşadık. Bugüne kadar.

Tilkinin insan olmak için kendini ateşe vermesi gerekir, der eski efsaneler. Fakat hiçbir bir insanı ateşe verirsiniz tilki olup olmayacağını söylemez. Belki de hiçbir insan, tilkilik mertebesine erişemeyeceği içindir. Siz sıradan bir türsünüz.

Ya da eskiden öyleydiniz. Bayağı. Avam. Ortak kullanıma açık.

Kaçtıktan sonra bir süreliğine ormandaki bir kulübede yaşadım. Ne zaman ve hangi orman olduğu önemli değil.

Size kulübede okuduğum bir hikâye hakkındaki hikâyeyi anlatayım. Hikâyede, altmış sene boyunca hapsedilmiş bir papağan vardı. Hikâyenin sonunda papağan, onu tutsak edeni affediyordu, çünkü adam bir gökbilimciydi ve yıldızlara asil bir şekilde bakıyordu.

Hikâyeyi okuduktan sonra insanları öldürmeye başladım.

İnsanları öldürmeyi bir oyun haline getirdim. Onları tutsak ettim, kapanlarla yakaladım, zehirledim. Onları vurdum. Onları kestim. Onları oklarla vurdum. Onları suda boğdum. Onları ezdim. Üstlerinden araçlarla geçtim. Açık alanlar boyunca ölü insanlar görebilirdiniz. Kimse umursamadı. Bütün zihinler benim seçtiğim yere gidiyordu.

Kâbus gibiydi. Rüya gibiydi. Fakat ben bir tilkiydim. Bütün bunları nasıl yapardım? Belki de gerçekten bir rüya ya da kâbustu. Belki de sadece bir hikâyeydi.

Sen ne düşünüyorsun, insan? Sence bunu yapabilir miydim?

Gemi şeklinde devasa, altın renkli bir otel yan bir şekilde vadiye düşmüştü ve doğrulamıyordu.

Bütün insanlar geminin tepesindeki havuzdan şapır şupur aşağı dökülmüştü, ölümlerine doğru. Bedenleri çürümüş ve donuk kırmızı renkte duruyordu. Parçalara ayrılmış bir şekilde gemi küf ve su ile doluyordu. Yüzlerin hepsi bir çığlıktan ziyade abideleri onları yarı yolda bıraktığı için düştükleri duruma karşı abidevi bir inanmazlıkla donup kalmıştı.

Kalanını da öldürdük.

O gün yapması gereken çok iş olduğunu öfkeyle bağırان mutfak şefi dışında. Mutfağı hazırlamasına izin vermemiz gerektiğini söylüyordu. Sıra sıra mutfakları. Kokuşmuş, kurtlu etlerle dolu sıra sıra kilerleri. Bütün ölen misafirler için. Zıyan olanların miktarı, düşüşten önce zıyan olandan ne daha az ne de fazlaydı.

Komi, adamın yanında pıstı, şefin söyledikleri için af diledi.

Fakat kelimelerin benim için bir anlamı yoktu. Mutfak benim için anlamsızdı. Saldıkları zehirleleş gibi kokan bütün batık, yamuk masalar, yataklar, sandalyeler, koltuklar ve yamuk duran tabloların. Gereksiz mermer zeminin üstünde parçalanmış duran işe yaramaz avizelerin. Hiçbirinin. Size sunulan dünya ile nasıl bir anlamsızlık çıkardığınıza bağlıydı.

Gitmelerine izin verdim. Harabeye dönmüş manzara boyunca koşmalarını izledim. Nereye gidiyorlardı? Bütün dünya böyleydi.

Aşçı ve komisi, komi ve aşçısı. Unutmaya doğru dans ediyorlardı. Manzarada gözden kaybolur-

larken aşçı ve komi kelimeleri de onlarla kaçtı ve ufaldı. Hiç oldu.

Bütün cinayetler, öldürmeler ve savaşın kaosu varken avımla konuşmaya çok vaktim olmadı. Ama bazılarıyla konuştum.

Hepimizin kutsal olduğunu düşünen ve soğukta, kürk paltosundan geriye kalanlara tutunup bana jambon ya da bir parça et vermem için yalvaran sanatçı vardı. Bizim kutsal olduğumuzu düşünse de öldürülemez kadar kutsal olduğumuzu da düşünmüyordu belli ki. Kafasını ısırp kopardım. Biraz vaktimi aldı. Adam susmak bilmiyordu.

Tavuklarını yediğimizi düşünen oduncu vardı. Bir peri masalından fırlamış gibi kaskatıydı. Eski fikirlerin sayfalarından görebiliyordu bizi ancak. Ne söylersek söyleyelim adamın fikrini değiştiremezdik.

Adil ve eşit olabildiğimizi göstermek için onun yerine adamı yiyip tavuklarını serbest bıraktık. Pişmiş ya da pişmemiş, ne fark eder? Umurunuzda mı?

Ağıl gibi bir evde yaşayan ve halkalamadığı hangi hayvan varsa onun yahnisini yiyen yaşlı bir biyolog vardı. Delik deşik ince örülü ağını hazırlıyordu, çünkü beyni ona ağıl gibi bir evde yaşayan ve halkalamadığı hangi hayvan varsa onun yahnisini yiyen yaşlı bir biyoloğun delik deşik ince örülü ağını hazırladığını, çünkü beyninin ona ağıl gibi bir evde yaşayan ve halkalamadığı hangi hayvan varsa onun yahnisini yiyen yaşlı bir biyo-

loğun ince örülü ağlar hazırladığını söylüyordu. Delik deşik.

Akşam yemeği için banka, adamın etrafına oturduk. Bizi halkalamamıştı. Bizi yiyemiyordu. Fakat ince örgülü ağlarıyla yanlılıkla ayağının altında ezdiklerini görmüştük. Halkaladıktan sonra uçup gidince yukarıdan atlayan ya da aşağıdan süzülen avcılardan kaçamayacak kadar yönünü şaşırmış olanları gördük. O eski kulübede bütün travma araçları vardı. Bir gün belki yanacak olan kulübede... fakat bu bizi ilgilendirmezdi.

Bizi ilgilendiren, orada bankta oturmuş suyla seyrelmiş yahnisini, narin çorbasını içen yaşlı biyologdu.

“Güzel mi?” diye sordum. “Olmuş mu?”

“Leziz,” diye cevapladı; yüzü zayıflıklarının bir haritasıydı. Hiç farkında olmadığı kadar.

Sanatsal denemeleri bodrum kattaydı. Bazıları onların şaheser olduğunu düşünürdü ama bizim için kaçırdığı kurbanlarının birer kanıtıydı. Boğuşma ya da dolaşık halde değil, normal ve asil izlenimi veriyordu. Kulübede içleri açılmış, susturulmuş değillerdi. Uzaylı kaçırılması. Kan alınması. İncelenmesi. Kocaman gözlere çarpan engin ve boğucu ışık. Narince ama yine de rıza olmadan tutulan pençeler.

Tekrar halkalanan kuşlardaki travma seviyeleri. Şüphe uyandırıcı araştırmalar yapan yaşlı biyologlarda travma seviyeleri. Dron tacizlerinde travma seviyeleri. Ayak altında ezilen kuşların çatırtısı. Ama bu bir canlı türü, birey değil.

Sürünün içine geri bırakılan misköküzünün yalnızlığı, sonsuza dek işaretli ve yalnız. Tek başına kardan kaçıp sığınmak zorunda. Alnında yapıştırıcıyla tutturulmuş işaret ışığı olan fok. Belki işaret ışığı çıkar. Belki de bir önemi yoktur. Burada da bir yalı çapkını var. Onu kurtarabilmek için öldürmem gerekti. Sürüsünden geriye tek kalan kanada koyunu, kendi türünden bir başkasını daha görmek için araba metalinden yansımasına bakma zorundaydı.

“Senden veriye ihtiyacımız var,” diye açıkladım yaşlı biyoloğa.

Denek olan o, karşı çıktı ama biz ona aldırmadık ve dürbün askısı boğazını iyice sıkana kadar bastırdık. Kanını aldık. Ağırlığını ölçtük. Kırıksıklarla dolu suratına parlak ışıklar tuttuk. Anlamadı. Nasıl anlayabilirdi ki? Biz kendimizi bile zar zor anlıyorduk. Bu ritüellerden, denetlemelerden nasıl kurtuluyordu. Denetlemekten kurtularak. Kendi kendimize neyin önemli olduğunu söylüyoruz.

Adam altına yaptı ve biz onun da numunesini aldık. Yahniye rağmen susuz kalmıştı. O yahni-nin içinde fazlasıyla çok yanlış türden kuş vardı, ağı da sonuçlarını yanlış anlayamayacağımız kadar delik deşikti.

Gecenin içinde canavarlar vardı. Hiçbir zaman incelenmeyecek şeyler. Biyoloğun karanlığa doğru, elinde silah gibi tuttuğu dürbünüyle kaçmasına izin verdik. Onu bekleyen her neyse ona doğru sallıyordu dürbünü. Bağırarak karanlığa doğru

yukarı çekilip savrulmasını, parçalanıp çok geçmeden avcıları için artığa dönüşmesini izledik. Bizim suçumuz değildi. Veriye ihtiyacımız vardı. Verilerimizi almıştık. Yine de bahane değildi bu. Kontrol ya da kumandamız yoktu.

“Seni halkalasak sorun olmaz değil mi?” diye sordum. “Biz bunu yapınız. Biz halkalarınız. Kişisel algılama. Canlı türleri için yapıyoruz.”

Ağları yaktık, evi yaktık. Kulübeyi yakmadık. Gelecek ya da geçmişten mi belli olmayan bir zamandan bana gelen yankıyı kaldıramazdım.

Veriler bize bu deneye devam etmememiz gerektiğini söylüyordu, biz de bıraktık. Onun yerine kuzeye gittik; nefesimiz boğazımızda haşın ve gözlerimiz buzun beyaz pasıyla çapaklıydı.

Arktik kardeşlerimizi ufacık ağıllarda tutup kürkleri için onları diri diri yüzen kürkçüleri... bu kürkçüleri bir uçurumdan aşağı, terk edilmiş bir taşocağına atlamak dışında çareleri kalmayana kadar kovaladık. Bir tilki, çoban köpeği olabilir. Efsanelerin dediğinin aksine tilkiler istedikleri her şeyi olabilirler. Tökezleyerek koşarken bile kürkçüler korkuyla delirerek arkalarına bakıyor ve yalvanyordu. Uçurumun kenarında sallandılar. Ellerinden geldiğince. Çırpınan insanlardan oluşan kesik çizgiler halinde devrildiler, gökten Dünya'ya doğru. Çıglıkları bedenlerinden koparak kayalara çarptı, kulaklarımıza ulaşamadı. Sonuncusu kollarını sallayarak, kıpkırmızı bir suratla merhamet dileyerek bağırdı. Baştan ayağa tilki kürküyle giyinmemiş olsaydı belki bir tane-

sini, tek bir ruhu affederdik. Belki o zaman yaptıklarının hatasını görünce tutsaklarını serbest bırakırdı. Fakat bunu biz çoktan yapmıştık. Ve ruh dediğiniz, bedende yaşayan bir sanrıdan ibaretti. Hiçbir sanrı ölümden sağ çıkamazdı. Ölüm bundan daha dürüsttü.

Dipte kırık uzuvlar yarılmış ve bölünmüştü, böylece kırmızısı bezgin çakıllara sızıp otları sırlıslıkla edebilirdi. Beyinler, insanların uçuruma koştuğu kadar hızla koşup gitti. Kukla değildi açığa çıkanlar. Hayır, kukla değildi. Kimse onların derilerini bu durumdaki bir şey için kullanamazdı. Fakat bir barbar dışında kim düşmanın derisini giyerdi?

Galiba bir süreliğine aklımı kaçırmıştım. Kalanlar bulanık, pürüzlü ve acı dolu, şimdi bile. Yön ya da ters yöne doğru bir çek-çekiştirme. Onları düşününce huzur bulamıyorum. Bütün çabamız boşunaydı. Biri bile göremiyordu beni. Hepsi fazlasıyla net bir şekilde koklayabiliyor ve duyabiliyordum. Kokularından bile onlar hakkında, kendileri hakkında bildiklerinden daha çok şey öğreniyordum. Bu mesela kanserdi. Şunda da beyin tümörü vardı. Yalvarmak için harcadıkları nefesin, ölümün nefesine çok benzediğini biliyordum. Onlar benim hakkımda ne biliyordu? Sadece hepsini öldürmeye gelmiş bir iblis olduğumu.

Peki rahatlık, can sıkıntısı değil de neydi? Gezinen ahmakların izini sürmek çok kolaydı; kurbanlarının yolu onları hızlıca cesetlerinin üstünden geçirip ötedeki yabancı ormana yön-

lendirirken ölü şeyler gibi kokuyorlardı. Çünkü arktik kardeşlerimiz bize, tıpkı insanlara olduğu gibi, güvenmiyordu. Neler yapabildiklerimizi görmüşlerdi.

Gecenin içinde ateşten spiraller bırakır gibi yoğun ve uzun süre pis kokmaları. Özgür kalanlardan hiçbirinin bize katılmaması ve görevimizi anlamamaları.

Bir tilki, daha kaçamamış bir tutsaktır.

Gündüz görülen bir tilkinin bir sorunu vardır.

Tilki, cevaplanması gereken bir sorudur.

Tilki bir haşarattır. Vurulması gerekir. Aynen öyle. Köpekleri salın beyefendi. Köpeklere önce yavru tilkileri avlamayı öğretin, yoksa hiçbir zaman yetişkin bir tilkiyi avlayamazlar. Hadi. Hadi bakalım.

Tilki değildir sadece bir tilki değildir, sadece bir tilki.

Başka sebeplerden dolayı çok yorucu da olmaya başlamıştı. Ağaçların çoğunu kesip açtıkları alana diktikleri evlerde oturan, ağaçları çok seven ah o insanlar. Ağaçların arasında olmayı ne çok seviyorlardı. Ağaçlar hakkında anlattıkları ve çok sevdikleri onca hikâye. Belki de ağaçlar direnmediği içindi. Ağaçlar bazen kendi istekleriyle devrilirdi, baltayı ne kadar sevdiklerini kanıtlamak istercesine. Çoğunu kesip deviren zincirli testere ancak

kendi kaçınılmaz düşüncelerini tamamlamaya yarıyordu.

Kanıtı ise ağaçların zincirli testereleri hiçbir zaman onları kullananlara doğru çevirmemeleridir. Sanki bir ağaç gibi canlılarmışçasına isim bile verilen bu zincirli testerelerin bir kişiliği vardı. Greta. Berta. Charlie. Frank. Sarah. Biz de bazılarını, onlara ağaç olmanın ne demek olduğunu hatırlatmak için zincirli testerelerle öldürdük. Pis bir işti. Hem onlar hem de bizler için zordu.

Tilkilerin bütün bunları yapması absürddü. Ellerimiz yoktu. İki ayak üstünde yürümüyorduk. İnsan araç gereçlerini kullanmaya uygun değildik. Yine de yaptık ve iyi de yaptık, şevkle.

Benden şüphe mi duyuyorsunuz? Zihnimde canlanan, etrafa saçılmış cesetleri görmüyor musunuz? Gerçeği kurgudan ayırt edemiyor musunuz? Yoksa aradaki farkı size hiçbir zaman öğretmediler mi?

Size gülmüyorum, sizinle gülüyorum. Ancak: Tilkiler gülmez, sırttır. Bir tilkinin sırtması ne anlama gelir biliyor musunuz?

Düşmana karşı böyle hırpani bir savaş vermekten memnun değildim. Büyük bir özgürlük ordusu kurdum ve bir günbatımında, insanların kamp kurduğu ışıldayan düzlüğü yukarıdan izledim. Düşmanları olduğumuzu bilmiyorlardı. O ıssız yere bir

başka insan ordusuyla savaşmak için gelmişlerdi. İnsanlar böyleydi işte; bizimle de savaşmalarına rağmen kendi içlerinde de savaşıyorlardı. Bize karşı açtıkları savaş sıradan bir şeydi, düşünce kadar hızlı ama düşüncesiz.

O ışıldayan vadinin tepesinde, tozlu düzlüğe bakıp orada toplanan birlikleri izledim. Kendini bir ordu olarak görmeyen bir ordu. Bizi hızlıca ve olağan bir şekilde, yavaş ve planlı öldürürken bile. Karanlığı sonsuz ve acımasız bir ışıkla zehirliyorlardı. Kanımızın kokusunu almadılar, bağırdığımız ya da inlediğimiz hiçbir şeyi duymadılar.

Üstünüze geceleyin yürüdük. Ve siz taşocağınızın böylesine bir öfkeyle dolu olması karşısında şaşkına döndünüz. Sanki bizi öldürmek bize takdim ettiğiniz bir hediyeymiş gibi. Ölümüne savaşıyor olmamız; kaçıp hayatta kalmanın, varlığımızı sürdürmenin hayvani içgüdüsüne karşı gelebilmemiz kafanızı karıştırdı.

Kapıları indirdik. Yığınlar halinde öldük. Sizi ablukaya aldık. Hem içeriden hem dışarıdan yok edildik. Yine de akın ettik. Yine de yeteri kadar sayımız vardı... bir süreliğine.

Savaşın ortasında bile onların hissedemediği şeyleri hissediyordum. Elektromanyetik alanlar çoktan kafamın içindeydi. Fareler tarafından bırakılan izler, gece zemininde parlak yeşil zikzaklar çiziyordu. Asla kaybolamazdım, dünya tarafından sıkı sıkı tutuluyordum. Benim için ne karanlık vardı ne ışık.

Yine de kaybettim, çünkü insan gibi davranıyordum.

Öldürmek kolay. İnsanlar bu yüzden sıkça öldürüyor olsa gerek.

Fakat çok geçmeden hatamı gördüm. Ben sadece bana ve benden olanlara yapılanları tekrarlıyordum. İntikam güzel değildi. İntikam çirkinleştiriyordu. Hatamı gördüm ve kefaret ettim, çünkü kötüydüm, teröriste dönüşmüş bir devrimciydim. Çok geçmeden ordumla tekrar yürüyordum, bu sefer yok ettiklerimizi tekrar inşa ediyorduk; insanların şehirlerini onarmalarına, ışıkları yakmalarına, dükkânlarını ve araçlarını tamir etmelerine yardım ettik. Müteşekkirlerdiler. Her zaman yaptıkları gibi teşekkür ettiler, çünkü biz onları yanlış anlamıştık, bizi sevmediklerini düşünmüştük. Tabii ki bizi seviyorlardı, çünkü sevdiklerini söylüyorlardı.

Hayır, öyle değil. Böyle olmadı. Kimin kalbi toplu katliamları affedebilirdi? Sorun bunun da yeterli olmamasıydı. Sizden çok fazla vardı, bizden de yeterince yoktu. Sizi gündoğumundan batımına kadar öldürebilirdim ve yine yetmezdi.

Yine de denedim. Sosyal etkinliklere katıldım. Gördüklerimi inceleyip üstüne düşündüm. Maskeli balolarda, kokteyl partilerinde. Bir başka Dünya'da, siz insanlar hâlâ içmek ve sohbet etmek için kamu kuruluşlarında ve insanların ev-

lerinde buluşuyordunuz, çünkü kuruluşlar vardı, çünkü hâlâ evler vardı. İnsanları öldürebiliyordum, aralarında dolaşabilmek için kendimi bir insan kılığına da sokabilirdim. İnsanlar için insan içinde bulunmak önemliydi. Evleriyle hava atmak. Zenginlikle hava atmak. Tıpkı işaretlemenin bizler için önemli olması gibi.

Bu ev duvarlarında işe yaramaz objelerden oluşan yavaş bir ölüm vardı. Bu ev zehirli temizlik malzemeleri gibi, yemekler ve insanlar böcek ilacı gibi kokuyordu ama farkında değillerdi. Hiçbirini öldürmek zorunda kalmıyordum; çoğu kanserden yavaşça ölüyordu ve farkında değillerdi. Çocuğunun kanınları plastikle doluydu. Bu plastik kanınlarda büyür, büyür ve seneler sonra her zamanki gibi insan içinde dolanır, pahalı şaraplarını içerken kanınları patlar ve içlerinden plastik yere dökülürdü. Serin ve kanlı bir şekilde sentetik zemine bastırırdı. Plastik sentetiğe âşıktı. Serin ve kanlı bir şekilde bastırırdı. Nihayet evine dönmüş olurdu.

Bu partide işinsanları dolanıyordu. Onlara soyut ve tatlı hayvanlar şeklinde muhteşem heykeller yapan sanatçılarla haşır neşir oluyorlardı. Evin sahibi ironik, içi doldurulmuş asfalt leşini çok seviyordu. “Yolda çarpmışlarsa o zaman saf tır. Ben sadece onları tekrar güzelleştiriyorum.” Tahnitçinin kendi de oradaydı.

Tahnitçinin üstünden arabayla geçip onu reçinenin içinde saklasam kendini güzel hisseder miydi merak ediyorum. Saf hisseder miydi? Önce çentikli bir patlama ve etin, dokunun, kemiğin ve

kasların birbirinden koparılması. Göğsünün olması gerektiği yerde bir boşluk. Yarısı kesilmiş bir yüz. Belki de kırılmış bir omurgayla hâlâ hayatta, nefes almak için can çekişiyor ama ortasından asfalta doğru ezilmiş ve bu kıyımı sonlandırması için bir arabanın daha gelmesini bekliyor.

Ama haşır neşir olmak lazımdı. Haşır neşir olmalıydım. Yanında durmalı, oradan oraya uçmalı, kendi etrafımda dönüp, bir sonraki sohbete katılıp havadan sudan konuşmak için bahaneler uydurmalıydım.

“Peki ya havalara ne demeli?” Fakat bu Dünya’da hava hakkında konuşamazdınız. Hava bozulmuştu. Hava haindi.

“Peki ya spor?” Fakat spor hakkında konuşamazdınız, çünkü havalar sporun “içine etmişti”.

Peki ne hakkında konuşabilirdik? Evin sahiple-
rinin evini övdüm. Sesim o zamanlar hırıltılıydı. İnsan dilinde rahat konuşamıyordum. Sesimde bir hırıltı vardı ve duvardaki bizon kafasına bakınca sesimin hırıltısı kötüleşti. Başka bir ülkeden getirilmiş yosunlu kayaya, evin içindeki çeşmeye baktım ve dört ayak üstünde dönüp gölden su içmek istedim. Yansımama bakıp kim olduğumu hatırlamak istedim, neye dönüştüğümü değil.

“Onu burada mı buldunuz, yoksa internetten mi?”

“Masanızın üstündeki, terhanede formaldehidle yapılmış ve zorla çalıştırılan işçiler tarafından yaratılmış örtünüz ne güzelmiş.”

“Yeni çıkan telefonda aldınız mı? Hani şu kıtalarca uzakta zorla çalıştırılan ve parçalarını

madenlerden çıkarırken bütün hasadı ve ormanları öldürdüğü için açlıktan ölen biri tarafından yapılan telefonu.”

Böyle dürüst konuşmaları dinlemek zinde tutuyordu, hepsi kafamın içinde olsa bile.

“Peki siz ne yapıyorsunuz?” Bana sorulmuştu.

Hırıltıyla, “Özel serbestlik,” dedim.

“Sermaye mi?”

“Serbestlik.”

“Özel sermayedekilerin hepsi kurt gibi.”

“Bazıları tilki,” dedim.

Sonra kendimi gösterdim ve casuslarım, sahiplerinin arabaları ve yaprak üfleyicileri ve böcek ilaçları bütün kuşların soyunu tüketmiş olsa da kuşlar çarpmasın diye yansıma yapmayan özel camlı pencereleri kırarak içeri daldı.

Sormam gereken bir soru var ama cevabını unutmuşsunuz gibi geliyor bana. Artık sormamın bir anlamı kalmadı gibi hissediyorum.

Neyde koşuyorsunuz? Koşuyor musunuz? Kendi kuyruğunuzu kovalayıp daire çizerek koşuyor musunuz? Kuyruğunuz alev almış olsa bile kovaladığınız oluyor mu? Daireler. Yeniden girme. Uzay mekiği gibi yanmak. Ateşi yükselmek. Tendonları koparabilecekken boğaza neden saldırarsınız, ağacın devrilmesini izleyip istediğiniz zaman karanlıkta tekrar geri dönebilirsiniz.

Bazen mesele av ya da ava çıkmak değildi. Bazen sonu gelmeyen safrayı eşit bir şekilde ölçmekti. Bir sonu gelmezlik. Hiçbir zaman dinlenememenin sonu gelmeyen ânı. Bizi kendi halimize bırakmadılar, dinlenmemize hiçbir zaman izin vermediler; bırakın onlar da dinlenmesin. Bırakın devamlı kaçsınlar, omuzlarının üstünden bakıp dursunlar, biz de huzura kavuşalım.

Bir kulübe değildi. Bir indi. Peşimizden geleceklerini biliyorduk. Fakat biz onların göremediklerini görüyorduk. Biliyorduk ve onlar geldiğinde biz orada değildik. Ayaklar altındaydık, altında; çam iğnelerinin, çalılarn, toprağın, hatta kireçtaşının altındaydık. Onları yukarıda duyabiliyorduk; sakat ve gürültücülerdi. Fakat dağılmıştık. Yağmur suyunun alt katmanlara süzülmesi gibi çözünmüştük.

Saklanmak için kendime dönmem gerekiyordu. Bütün saklı kapılardan geçmem. Bunu yapmak için kendimi iyice inceltmem. Kendimin birçok versiyonunu yarattım. İnler arasında çoğaldık. Diğer uçtan... farklı çıktık. Farklı yerlerde. İzledim-

Bir Grayson'ı boş bir ay üssünde izledim. Orada donup kalmıştı. Karar veremiyordu. O Grayson için irkilmesine sebep olan, köşeden dönen ses oldum; onun yerine karar verdim. Bir başkasında, üssü yok eden, bin tane Şirket omurgasının yumurtadan çıkma sesiydi. Belki üçüncüsünde Grayson yalnız olduğu ve Şirket hiçbir zaman Ay'a ulaşmadığı için karar veriyordu.

İzledim-

İzledim-

Kendime döndüm. Çamurun içinden kanadım. Kum ve toprağın üstünde düştüm. Eski kayalar ve ölü ağaç gövdelerinden liken yedim. Tekrar fare avladım. Sararmış çimlerin ve çöpün içinde yuvarlandım. Yine de beni kendilerinden biri olarak görmüyorlardı. İğrenç kokuyordum, sizin gibi, tilki gibi değil. Üstümden atamıyordum. Yabancıydım, onlara yıldızlardan inerek gelmiştim. Öyle olmamasını dilerdim. Onlarla koşabilmeyi dilerdim. Hiçbir şeyi hatırlamamayı. Ayın altında silinmeyi. Leylistan'ın içinde gözden kaybolmayı.

Ama yine de onlara döndüm. Kokuları üzerinden zihinlerinin içine geri döndüm. Beni kokladılar, etrafımda dans ettiler ama hâlâ kendim gibi değildim. Onlar gibi değildim.

Yine de kaldılar ve beni takip ettiler.

Boş bir Dünya'yı kurtarmak neden, diye soracaksınız. Üstünüzden kokusunu alabiliyor, sesinizde duyabiliyorum. Hatırlayamıyorsunuz, çünkü hatırlasanız nasıl yaşayacaksınız? Ama size göre hepsi boş. Hepsi boş, çünkü öyle olması için bana yardım ettiniz ve gerisini düşünmediniz.

Bizim sonumuz yok. Sadece sizin var. Bunu hiçbir zaman anlayamayacaksınız. Biz olmadan var olamayacağınızı asla anlayamayacaksınız. Varlığınız sonlanacak. Başka bir şey olacaksınız. Sonsuza dek. Ben gittiğimde, geriye ne kalacak? Her şey.

Her şey kalacak.

iii.

sevdiğim çocuklara

Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışıl-
madan, yargılanmadan, doğal olmayan
tehditler olmadan yaşamamanın zevkiyle.
Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın
içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın
kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patile-
rin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın
zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmak-
larda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuk-
larını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiy-
le. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında

ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamamanın zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamamanın zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki

sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamamanın zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamamanın zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamamanın zevkiyle. Koş-

manın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamanın zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamanın zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patile-

rin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamının zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamının zevkiyle. (Bunları toprağın içinde olduğunu hissediyorduk; tekerleklerin altında ezilmiş ölü yaprakların üstünde dans ediyor, sıra apartmanların arkasından akan ırmaktan su içiyor, güneşi, parlak yıldızı izliyor ve kalplerimizdeki adayı yaşatmaya devam ediyorduk.) Koşmanın zevkiyle. Kazma-

nın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. (Eğer o kadar süre hayatta kalabilirsek tekrar oraya döneceğimizi biliyorduk.) Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreliotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamının zevkiyle. (Eğer dışlanmışlar olarak hayatta kalabilirsek.) Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreliotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamının zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın

zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karşılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamının zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstüne uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karşılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamının zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların

yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırelerde koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstüne uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamının zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissini zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırelerde koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamının zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissini zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn

kazmanın zevkiyle. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. (Sizi çalıların arasından gördüm mü? Bir iki kez. Fabrikayı gözetlemek için ormanın bir ucuna gizlice gittim mi?)Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamının zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamının zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissinin zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle.

le. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle. (Kara kuşun yaptıklarını izleyip hiçbir yer yapmadım mı? Bir hayalet miydim? Zaten hiçbir şey yapamayacak kadar uzakta mıydım? Ne yapılabilirdi ki? Hiçbir şey.) Zevk içinde yaşıyorduk; hayatımıza karışılmadan, yargılanmadan, doğal olmayan tehditler olmadan yaşamının zevkiyle. Koşmanın zevkiyle. Kazmanın zevkiyle. Toprağın içinden solucanları avlamanın zevkiyle. Rüzgârın kürkümüzdeki hissini zevkiyle. Çamurlu patilerin zevkiyle. Eş ve yavruların yanında uyumanın zevkiyle. Ağaçlara tırmanmanın zevkiyle. Irmaklarda yüzmenin zevkiyle. Çiftleşmenin ve çocuklarını büyütmenin zevkiyle. İn kazmanın zevkiyle. Çayırlarda koşmanın zevkiyle. Günbatımında ateşböceklerini yakalamaya çalışmanın zevkiyle. Pürüzsüz taşların, yosunun, eğreltiotlarının üstünde uyuklamanın zevkiyle. Kürkün üstündeki sıcaklığın zevkiyle.

Fakat en nihayetinde zevk, kötüyü geri tutamaz.
Zevk ancak size neden savaştığınızı hatırlatabilir.

Ben yarı ölü bir şekilde duvarda asılı dururken bu odada olan hep sen değildin. Bir keresinde onlardı ve çok uzaktalardı. Beni götürenlerdi. Beni nereden götürmüşlerdi? Her zamanki yerlerden. Tam olarak görmediğiniz için anlamadığınız yerlerden. Orada yaşarsınız ama başka her yerde de yaşayabilirsiniz.

Hayatımda pek bir şey yoktu. Öncesinde. Sizin için değil. Sizin için tuhaf, fazla sessiz ve boşluklarla fazla uzun boşlukla dolu olurdu. Yanlış yürüyüş yanlış kapı. Benim göremediğim bir çit. En

azından üstünden atlanarak alt edilemeyecek bir şey yoktu.

Ben ağaç tilkisi, su tilkisiydim; çöl için düşünülmemiştim. En mutlu olduğum zaman, anakaradan yüzme mesafesindeki bir adada yaşadığım zamandı. Bir bataklık. İçine çöp atan yazlık insanlardan hoşnutsuz, huysuz bir ırmak. Kayalarla tıkanmış bir ırmak; yosunu kaldırıncı altında kerevit bulacağınız türden. Irmak kayalarının üstüne atlamayı severdim. Güneş ağaçların arasından, suyun içinden akarken orada oturdum. Güneşin o ani bakışı. Bizi örtmek için yayılırdı ve etrafımdaki büyüme ve çürümeyi hissederdim.

Güneş bir yıldızdı. Bunu o zamanlar bile biliyordum. Bir gezegen üstünde yaşadığımızı biliyordum. Manyetik alanları hissedebiliyorum. Dünya'nın dönüşünü hissedebiliyorum. Ağaçlar arasındaki iletişimi dinleyebiliyor, kendi takımyıldız haritalarına bakabiliyordum. O yüzden sizden daha iyi biliyordum. Kitaplardan daha iyi biliyordum.

Bir eşim vardı ve onunla çocuklarımız oldu; onları iyi büyüttük, sonra onlar da kendi yollarını çizmek ve kendi çocuklarını yetiştirmek üzere gitti. Mağaralarda, inlerde, sarmaşıklarla kaplı terk edilmiş binalarda yaşadık. Daima bir ırmağa yakın. Daima güneşlenebileceğimiz taşlara yakın.

Başka herhangi bir âna benzeyen tek bir an yoktu ama yine de her an aynıydı.

Ağaçlarda, yosun ve eğreltiotlanyla kalınlaşmış dallarda uyuyorduk. Yatağımız oydu. Sıcak-

larda uyur ve oyun oynamak, güneşin altında oturmak, tavşan ve fare avlamak için uyanırdık. Bir kez daha otlara ve çalılara teslim olmuş, terk edilmiş şehirlerin kalbini keşfe çıkardık. Soğuk kamp alanlarının küllerinin yanından geçerdik. Sık sık cesur ve sesliydik ve umursamıyorduk, özellikle geceleri.

Bilmediğimiz bir şey vardı, çocuk. Ama hissediyorduk. Tam anlamıyla umursamaz olabileceğimiz bir zamanı iple çekmemizin sebebi: Bu sondu, ortası değildi. Sondu, başlangıç değil. Sizin türünüzün zamanı bitiyordu. Sakinleşen kalabalık yerlerden anlıyorduk, tetikteydik. Geceleri daha az ışıkların yanmasından, kokladığımız gölgelerin insandan çok sokak köpeği olmasından anlıyorduk. (Ah o sokak köpekleri, neşeli birer harikaydı, en iyileri ve şevklileri bile! Çünkü biz değişmiştik.)

Yine de bizden bir şeyler aldınız. O zaman bile. Yok olurken gittikçe gaddar oldunuz, bunu kalbinizin derinliklerinde bilseniz de.

Adadaki ormanın bir kısmını yaktınız. Anakara'ya taşındık. Bahçelerde yaşadık. Çimleri kestiniz. Çimlik alanların gölgelerinde yaşadık. Çimlik alanları çakıllarla doldurdunuz. Çatı tepelerinde yaşadık. Gökyüzünü alamazdınız; onu kendimize sakladık, alttaki tünelleri de. Böylece insanlar bizlerle çevrilmişti ama siz bizi hiç görmediniz.

Fakat biz sizi gördük.

Belki bir zamanlar, çok uzakta bir köprü ve zehirlenmiş bir ırmak vardı. Belki bir keresinde yolculuk ederken, ateşe verilmişin yanından geçtik. Belki biliyorduk. Belki bir gün ne anlama geleceğini biliyordum.

Umursamaz olduk ama yine de öldürülmedik. Kapanla. Mermiyle. Zehirle. Çünkü bizi öldürecek biri vardı her zaman. Ama artık insanlar gerçek anlamda etrafta bir mırıltıya dönüşmüştü. Kafası karışmış, şaşkın bir mırıltı.

O zamanlar tetikte-bilge ve yumuşak-yeniydim. Size hırlayıp havlardım ya da yakınıınızda, gölgelerde dursam bile beni görmezsiniz ve böyle ben için daha iyi olurdu. Belki.

Derken bir gün götürüldüm ve mavi tilki oldum.

Tepede bir böcek vardı. Et ve metalden yapılmış bir dron asılıydı havada. Onu daha iyi görmek için arka ayaklarımın üstüne kalktım. Güneşin altında nasıl da parlıyordu!

Adamlar çok sonra geldi. Bir gölge. Bir büyücünün çağırmasıyla gelmiş gibi beliren metalik koku. Öncesinde hep güvenli olan terk edilmiş eski bir binadan gelen ses. Her şey bitmeden önce daima gelen solgun adamlar, istilanın sinyalini veriyordu. Bir de kaydolan yerlileri. Ne yaptıklarını umursamayan adamların ağır, boğucu, bayağı konuşması. Umursamaya zorlanana kadar. Bu adamlar farkında olmadan kendi ağıllarını yok ediyor, kendi yemeklerini zehirliyordu ve doğru olduklarından eminlerdi.

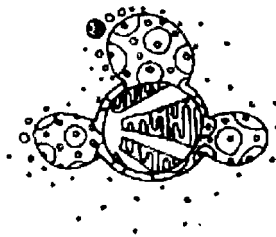
Şüpheli olmam gerekirdi. Dünya yeterince sessiz olduğunda duyamayacağınız şey yoktur. Eğer

dünya sessiz olmazsa da kendinizi susturmalısınız. Çok sessiz. Etraftaki seslerin hiçbir anlamı kalmayacak kadar. Yine de duymadım, o gün duymadım. Tuzağa yakalandım. Dünyanın dibindeki zeminin içine düştüm, karanlığa yuvarlandım ve başka birisinin ağılından geri çıktım.

Omzumda keskin bir acı başladı. Başım döndü, tökezledim, yaprak ve yosunların içine, salyangozlarla solucanların arasına düştüm. Toprağın cennet gibi koktuğunu duyacak kadar yakına.

Eşim beni çalılıklardan izledi. Beni kurtarmayacağını biliyordum, ben de denemesini istemedim. Yine de onu gördüm. Ben bulanıklaşırken. Başka bir şeye dönüşmek üzere bulanıklaşırken, ne yeni, ne eski. Beni götürürlerken. Hâlâ gözlerinin içine bakıyordum.

Duygusal hikâye. Daima umursamanız gereken hikâye. Bu da umursamadığınızı gösterir. Umursayıp umursamadığınızı neden umursamadığımızın nedeni budur.

Bir keresinde en aşırı uca gittim, gerçekliklerin en ucuna, imkânsızlığa karşı dayanmıştım. Gücüm beni hasta ediyordu, sersemlemiştim. Hiçbir yerin üstünden atlayamayacağım ya da altından kazarak geçemeyeceğim bir çiti olmadığına ina-

nıyordum. Ya da çitle savunulan hiçbir yerin tehlikeli olamayacağına. Zihnim yabancı bir yerdi ve tuhaf yaratıklar geceleri içinden hızla geçiyordu. Ben de onları hoş karşılıyordum.

Şirket'in gitmemi istediği noktadan çok daha ötesinde. Görmemi istediklerinden çok daha fazlasını görmüştüm. Belki de gördüğüm geçmişti, gelecek değil. Belki de bütün cevaplar geçmişte saklıydı ya da zaman, düşündüğümüz gibi akıyordu. Hareketimiz belki de kendi gerçekliği ya da dünyasıydı. Onları bağlayan ve oldukları hale getiren sayılardı: Üç, ondan geriye sayım ve onlarca parçasıyla yedi.

Sınırsız olunca, Dünya'nın ayna-ikizi üzerindeki güneşi kapatacak kadar büyük, beyaz ve kraterli bir ayın olduğu dünyaya geldim. Fakat o tuhaf yerde her şey canlıydı ve hiçbir şey ölü değildi, ölüler bile. Beni yönlendirecek tanıdık bir koku bulamıyordum. Kayalar benimle konuşuyordu; su, kum ve bitkiler de öyle.

En sonunda, orada amacımı buldum. Orada, bir kez daha dönüşüme uğradım ve tam anlamıyla mavi tilki oldum. Bütün kokuların birbirine karıştığı ve duyularınıza güvenemediğiniz yerde.

Orada yaşayan şey, ismini uzun bir süre önce kaybetmişti. Orada yaşayan şey şeklini ve biçimini değiştiriyor, farklı seslerle konuşuyordu. Bir şey olarak yaratılmış, başka bir şey olarak yetiştirilmişti. Orada yaşayan şey ciddi, oyuncu ve yalnızdı ama tek başına değildi. Benimle daha önce

tanışmıştı. Beni şimdi tanıyordu, zihnimi ve amacımı okuyarak beni teşvik ediyordu.

“Zaman alacak. Sonunu görecektik kadar hayatta kalamayacaksın. Zaman seni buraya geri getirecek, farklı bir şekilde. Bu yere.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Fakat yanıt olarak sadece kahkaha geldi.

Sonunda, eğer düşmanı yeterince değiştirirseniz, onları örsellerseniz, kaybetmek de yeterli olabilirdi.

Bildiğim diğer şeyler arasından, bu kadarından eminim.

Bir zamanlar, üç ölü astronotla konuştum. Geçmiş, şimdi, gelecek? Hepsi öylesine gururlu, öylesine kararlı. Hepsi başarısız olmaya mahkûm. Bana planlarını anlattılar. Çok saftılar. Bana geçmişimi, nereden geldiğimi sormadılar. Doğru yoldan sormadılar en azından. Onlara benziyor olabileceğimi düşünmediler. Fakat başka kimsenin gitmek istemediği yere yollanan bendim. Onları düşündüklerinden daha iyi anlıyordum.

Artık Grayson gibi konuşabiliyordum. Ya da Chen. Hatta belki Moss. Leviathan'larla ya da kocaman ayılarla ve semenderlerle haşır neşir olduğumu iddia edebilirdim. Size havlayabilirdim. Sessiz kalabilir, sırf koku yardımıyla karanlıkta

canınızı yakabilirdim. Dikkatsizce arkanızda bıraktığınız sesler yardımıyla.

Belki de bu duvara beni ganimet olarak canlı canlı asmakta haklıydı. Bunu yapan Büyücü ölmekte olan çöküş, canlı bir harabe olsa bile. Kaçtım. Fakat sonunda bir insan buldu beni elbette. Ne insan ama. Ne yaptığımı umursamıyordu. Ne yaptığımı hatırlamıyordu. Kafamı kesti. Beni gözlem duvarına astı. Herhangi bir insan da olabilirdi.

Çocuklarımı koruyamadım. Eşimi koruyamadım. O da beni. Tarih buna izin vermiyordu. Tarihin başka planları vardı. İhtiyaç benim mi, yoksa onların bir parçası mı bilmiyorum. Su birikintisi. Irmak. Oradaki semenderler. Leziz solucanlar. İn. Hepimiz beraber, inimizde.

Onlar öleli üç yüz sene oldu.

Benim de onlarla ölmem gerekirdi. Tilkinin ömrü dört senedir.

Ben artık tilki değilim galiba.

Beni öldürdüler. Geri getirdiler.

Bir kere kaçtım. Ama artık çok geçti.

Hayaletler geceleri ortaya çıkıyordu, çocuk. Fakat burada hayalet değil, buranın gözleri oluyorlar. Sessiz koridorda, kırık kubbenin altında, hepiniz uyurken, yorgunluktan olduğunuz yerde devrilmiş

halde, sabah olunca tekrar hayata döndürülmeyi bekliyorsunuz. Ardından hayali görüntüler geliyor. Göremediğiniz bir ışık spektrumunda. Bu yerin geçmişi hatırlanıyor: Bir süreliğine birkaçı tarafından tutuluyor. Sonra kovuluyor. Bir başka grup onların yerini alıyor. Bu öyle uzun tekrar ediyor ki fethin detaylarındaki tek fark, yenilgi.

Fakat bunca zaman, hemcinslerim günbatımında, gölgelerde gizlice hareket ediyor. Hemcinslerim aşağıdaki tünelden çıkıyor. Hiçbir zaman görmedikleriniz olarak kendi tarihimizi yazıyor, kendi hayatlarımızı yaratıyoruz. Kaydedilmemiş.

Bense duvara çivilenmiş ne hayatta ne de tam olarak ölüyüm. Hayaletler içinden geçerken Charlie X'e bakıyorum, geçmiş o mekânda arsızlaşırken insan gölgelerine bakıyorum. Burada şiddet öyle uzun süre yaşandı ki, geçmişin hareketi, kimsenin dahil olduklarının farkında olmadığı uzun bir dansın bir parçası gibi tekrar hayata dönüyor. Sizi öldürmek, geceleri etrafta gizlice dolanmaktan daha iyi olur muydu diye düşünüyorum ama siz zaten kendi kendinizi öldürdünüz. Bizim sadece hayatta kalmamız, daha çok şeyi feda etmemiz gerekiyordu. Charlie X hiçbir zaman bir tilki gibi pragmatik ya da farkında olmadı.

Bazen bu hayata döndürülme kendi halinde huzurlu bir şeydi, çünkü şiddet çok uzun süre önce yaşanmıştı. Dinlenme ihtiyacı beni dağladığında böyle hissederim. Dansçıların başladığını fark etmediği bir çeşit uzun dans gibi hayata dö-

nen geçmişin hareketi. Öldürmeler bile. Kavgalar bile. Bu yerde çok sessiz. Çok sessiz. Sonunda.

Yeterince değişmiş olduğumun ironisi, çocuk. O kadar değiştim ki. Bunu sana anlatmak zorundayım. Aklını çelmeliyim, bir gün bir tilki ya da iz görürsün ve hepsini not alırsın umuduyla. Bir şekilde başkasına aktarırsın. Bir şekilde bir önemi olur diye.

Ama bu hiçbir zaman olmayacak. Buna güvenmek zorunda kalmayacağım. Yaşlanacaksın ya da yaşlanmayacaksın. Fakat bir gün ya da gece, uyumak üzere başını yastığa koyacak ve uyanmayacaksın; zaman içinde de solucan ve sinekler, leşçiller ve çürümeyle... kafatasının içindekiler ortaya çıkacak ve orada, kemiğin üstünde benim hikâyemi bulacaklar, senin değil.

Bu hikâyeyi. En başından.

Çölün üstünde kör edici mavi bir yıldız, hepsinin üstüne parlıyor. Bir anlığına parlıyor. Sonsuza dek parlıyor üstlerine.

Artık geri çekilir ve duvara çivilenmiş bir kürkten ibaret olurken hepsini görüyorum. Şimdi görüyorum. Çok eskide kalan eşimi, çocuklarımı görüyorum. Onları serin, düz bir taşın üstünden izliyorum. Kayanın üstünde oynaşan suyun yan-

sıması. Yüzyıllar öncesinin devrik-ağacından geçen benekli güneş ışığı. Dünyalar öncesinin.

Sert-serin inin kenarlarını hissediyorum. Derine kazıyıp saklanacağım. Serin toprakta, rahat karanlıkta dinleneceğim. Bir tilki nasıl saklanacağını bilir. Bir tilki, nesiller içerisinde, nasıl bekleyeceğini bilir.

Ve bir gün, sonunda, özgür olacağım.

10. ÖLÜ ASTRONOT

Ismi bilmeyen pusula. Sınırlarını bilmeyen harita. Hedef arayışı içinde olan yolculuk. Sahildeki ölü astronot. Bacakları yorgun ve ayakları ağrıyor. Sadece tek gözünden görebiliyor. Diğer gözü, orada olmayan şeyler görüyor. Omzunda acı ve dizlerinde devamlı bir ağrı var.

Seneler sürdü, aylar değil. Tahmin edemediği düşmanlar tarafından pusuya düşürüldü. Gökten, yerin altından. Herkesi yenmiş olmasına rağmen yoldan çıkarıldı: öldürüldü, kaçtı ya da saklandı. Bıçağını derine sapladı ya da devasa bir cüsse te-

pesinden geçerken gölgelere saklandı. Uzun süredir bir işe yaramayan silahı kenara atılmıştı, arkasındaki kumlarda bir gölgeden ibaretti.

İlerideki kumulla kesilen okyanus esintisi yüzünde öyle şefkatle dalgalanıyor ki zalimlik olarak sunulan bir nezaket gibi hissettiriyor. Keskin, ani tuz kokusu ağzının tükürüklenmesini istemesine sebep oluyor ama ağzı kurak.

İçi boş, boşaltılmış; koyu teni külle griye çalıyor, kısacık gri saçları dumanla kararmış. Boğazı çok kuru, elleri çatlak ve nasırlı. Artık öyle yaklaşmıştı ki rahatlayarak gözyaşları dökmeden ağlıyor. Bir sona ulaştığı için. Bir çeşit sona. Artık tanımlayamadığı bir duyguyla bedeni titriyor.

Çıkıntıdan, kumuldan beliren kadın azalmış, eksiklikler sonucunda keskinleşmiş. Suyun, yemeğin, yoldaşlığın eksikliğiyle. Yukarılarda daireler çizen ama onun bir tehdit olmadığını teyit etmek için aceleyle aşağı inen kara kuşvari dronlarla konuşmaya mecbur kalmış. Manzaranın, kendi içinde hissettiğinin bir yansımasına dönüşmesine sebep olan çöküşle keskinleşmiş.

Ondan sadece sahile doğru önce bir ayağını, sonra diğerini hareket ettirmesi istenecek kadar zımparalanmış. İhtiyaç, keskin bir uç olacak kadar bilenmiş ve arzu bir başka ülkeye sürülmüş.

Ancak şimdi kendisinin kim olduğunu biliyordu.

Sesi çıkacak mıydı? Kısık olacaktı, içi pas dolu bir ağızdan çıkıyormuş gibi gelecekti kulağa.

Sınırsız, yakıcı mavi onu bir anlığına kör ediyor.

Kumulun tepesinde ölü astronot titriyor, hassas ve işe yaramaz bir şekilde duruyor. Kıyafetleri gevşek, yırtık, parçalanıyor ve rüzgârda dalgalanıyor. Tökezliyor, düşmek istiyor. Düşmüyor.

Önünde ince bir çizgi halinde, hatırladığı kumsal uzanıyor; siyahla bezeli altın, sonra da durgun suyun olduğu sakın koy, koyu mavi, üstünde dağınık yosunlar ve derin kaya havuzları.

Uhrevi görünüyor. Işıldayan yeşil gözleriyle naif görünüyor. O bakışların karşısında ufuk tekrar sınırsız.

Yine de harabelerden bir iz yok. Bu sahilde, deniz eğlence parkının yarı devrilmiş kemeri yok. Hatırlayabildiği herhangi bir işaret yok.

Tereddüt. Kumun ve iğneyapraklı bitkilerin başladığı hâlâ uzak olan yere uzun bir bakış.

Kayaların orada hareket mi var? Ona ilgi gösteremez daha. Cevabının bedelini ödemeye hazır değil. Onun yerine kumuldan aşağı, dizlerini kırarak bir ayağının önüne diğerini atmaya odaklanıyor.

Bir ayak, sonra diğeri. Ölü bir adamdan aldığı kanlı bandajlarla bir arada tuttuğu yırtık, hırpanılmış ayakkabılarına bakarak.

Kumsala varıyor; bu kumun sert, çakıl hissiyatı çölün pürüzsüz sıcağından çok farklı.

Şimdi ölü astronotun bakışlarını ayaklarından kaldırması gerekiyor. Orada olmayan şeyle yüzleşmesi gerekiyor. Orada olan şeyle.

Titremesi ölü astronotun yüzünden okunmuyor. Ama sismik bir titreme ve öyle sarsılıyor ki duramamaktan korkuyor.

Gelgit havuzlarında bir siluetin ona sırtı dönük. Havuzun derinliklerinde bir şeyi gözlemlemek üzere öne eğilmiş. Güneş o figürü saklıyor, ölü astronotun kavrulmuş bakışlarından koruyor. Titreyen bir elle gözlerini siper ediyor. Hâlâ anlamıyor kim olduğunu.

Kimse olmayabilir de. Tanıdığı biri olmaya-bilir. Önemi olmayabilir. Onca sene sonra mavi tilkinin ona yaptığı bir aldatmaca, son bir şaka olabilir. Hâlâ tilkinin zihninde gezinen, yoklukla, arzuyla görmesini istediği bir şey.

Onu tanır mıydı, yoksa uzay derinliğinin korkunç karanlığı ona geri mi yansıyacaktı? Ay üs-sünden hiç ayrılmamış. Tekrar Dünya'ya doğru aşağı atlamaya, hiçbir zaman sahip olamayacağını düşündüğü mutluluğu aramaya kalkışmamış.

Işığın bir aldatmacası ve sonra, kaybolmuş bir şekilde sahilden aşağı yürüyecekti. Düşüp bir daha kalkamayana kadar yürüyecekti.

Devam etmek için son kalan cesaretini kullanması gerekiyor. Kayaların ucuna yürümek için, figür hâlâ orada olduğundan habersiz. Ölü astronot gelgit havuzlarından yansımasına bakıyor, doğrudan bakmak canını yakabilirmiş gibi.

Gelgit havuzlarındaki onca güzel şey. Şirket'in belki de hiçbir zaman öğrenemeyeceği. Dokunamayacağı. İçeri sızmak için değil, yeni ve kalıcı bir şeyi inşa etmek için olduklarını anlıyordu ölü astronot. Denizde kalacaklarını. Serpilip belki de

çoğalacaklarını. Ama... ne kadar da tuhaf, narin ve bilge. Onları besleyen, seven bir Tanrı. Zaman içinde yok olması gerektiğini bilen bir Tanrı.

Siluet doğruluyor, kaskatı kesiliyor. Birinin onu izlediğini anlamış olmalı. Figür bir cüppeyle sarınmış, saçı kısa, ölü astronotun hatırladığı gibi değil. Figür dönüyor ve güneş bile yüz hatlarını örtüyor.

Ölü astronot hareketsiz bir şeye dönüşüyor, sahildeki yığınla tahta parçası gibi; tek farkı tahta parçalarının artık dinleniyor olması. Fakat o, gözlerini ayırmıyor.

Figür yaklaşıyor, güneşten çıkıp başka bir ışığın altına adım atıyor.

Bu gerçek olabilir mi?

Şüphe duyuyor, şüphe duyuyor, çünkü eğer gerçek değilse neden vardı? Herhangi biri? Aşkından, şüphelenecek kadar çok şeyi unuttuğu için acı çekiyor.

“Beni tanıyor musun?” diyor karşısında duran kadına. Kelimeleri söyleyip söylemediğinden bile emin değil. Etrafındaki her şeyin parlaklığından, içine işleyip içini gördüğünden titriyor. Senelerdir hiçbir şeyin onu tanımadığı gibi tanıyor.

“Moss?”

Karşısındakinin yüzünde tanıdık olmayan bir şey var, o yüzden ölü astronot sormak zorunda. Anılarında olmayan bir odak ya da amaç.

“Benim adım Sarah,” diyor kadın. “Moss değil.”

Ölü astronotun yüzü onu ele veriyor olmalı.

“Sarah.” Bu sefer daha kararlı. O yeşil gözlerin parlaması, o gözlerde yaşayan kesinlik.

Korkunç. Bir boşluk. Bir çukur. Yuvarlanıyor, düşüyor, mercan ve kayaların kenarları ellerini kesiyor. Fakat acıyı, kanı, serinliği, ağız dolusu soğuk suyu memnuniyetle karşılıyor.

Ardından kadın yanına geliyor, onu tutuyor; dokunuşu, sesinden daha tanıdık.

“Üzgünüm. Üzgünüm. Görüntüm... İstememiş-tim...” Geveliyor, gidiyor. Çok uzağa. Yine de altında, basit insani bir temastan dolayı rahatlama.

“Ne kadar uzaktan geliyorsun da bu haldesin?”

Ölü astronot keskin, lime lime bir kahkaha atıyor. “Çok uzak değil. Uzak değil.”

“Arkadaşın Moss... burada mı yaşıyordu?”

“Bir zamanlar. Bir varmış bir yokmuş.”

“Senin için önemliydi.” Bu bir soru değil.

Ölü astronot başını sallıyor. Sarah’nın aklının içindekileri göremiyor. Tuhaf bir hiç, bir uyuşma ama aynı zamanda rahatlama.

“Ona mı benziyorum?” diye soruyor kafası ka-nışmış bir şekilde, bir bilmece çözmeye çalışıyor-muş gibi.

“Evet.”

Tereddüt, Sarah riskleri tartıyor.

Sonra ölü astronota sarılıyor, yumuşak ama sıkı. Bunu yapmak zorunda değil, ölü astronot da biliyor. Hepsinin farkında. Direniyor, geri çekilmeye çalışıyor ama sonra kendini bırakıp ona tutunuyor. Güçlü olmak için gücü kalmamıştı.

“Sana yiyecek bir şeyler getireyim. Bir de su,” diyor Sarah. “Burada kal. Geri döneceğim.”

Ayrılıyor ve ölü astronot ona tutunmamaya, kendinden bir nebze korumaya çalışıyor. Buradan uzaklaşan her adıma sıkı sıkı tutunmamaya. Güvenmek zorunda.

Su kayaların arasından dürtüp nefes alırken orada bekliyor. Yalnız bir kuş sahilde süzülüp yanına bir ikincisi katılırken. Yüzüne çarpan rüzgâr kuvvetlenirken.

Sevgilim, sensiz ben ne yapacağım?

Her şey ve hiçbir şey.

Yine de burada Moss’tan o kadar çok var ki; gelgit havuzlarında, Sarah’nın içinde. Buradaki bütün tuhaf canlılarda. Acı veriyor, ama o acıyı geri iterek bu düşüncüyü gözden ırak, belki de gönülden ırak bir yere koyuyor, yerinde yeni bir şey büyüyeblsin diye.

Bir yerlerde umutsuz bir şekilde çölde ölen bir Grayson olabilir. Bir yerlerde Sarah’yı bile bulamamış bir Grayson olabilir. Bir yerlerde daha az acı çeken, daha çok şeye tutunabilmiş bir Grayson olabilir.

Fakat ölü astronottu o ve neyse ki pusuladaki iki nokta arasında bir yerdeydi ve hep öyle olacaktı.

Onca zaman hareket halinde olduktan sonra Grayson nihayet dinlenebiliyor. Sarah’nın sarılmasının artçı şokuyla ürperiyor. O sarılma bile farkında olmadan çok şey anlatıyor, hiçbir şeyi saklamıyordu. Yaşama zevkini. Müdahale edil-

meyen, yargılanmayan, yapay tehditler olmayan bir hayatı yaşamamanın zevkini. Eğer zevk hakkında bir şeyler düşünmeye izni varsa tabii.

Tarih Grayson, Şirket, tilkiler ve geri kalanı olmadan devam edecekti. Yine de görevleri bir şekilde devam ediyordu da. Onlar olmadan. Gelecek hâlâ bir çeşit gelecek olacaktı. Ölü astronot yaşlanana kadar. Ya da dünyanın sonu gelene kadar. Hangisi önce gelirse.

Grayson ıslak kumun üstüne uzanarak bulutsuz göğe baktı. Orada, deniz kenarında.

Chen kıyıda durmuş dalgaları izliyor. Kötü gözüyle görebiliyor onu. Her zaman görebiliyordu. Eli cebinde, Chen'in geride bıraktığı bir parça kâğıdı sıkıca tutuyor. Ona geri vermeli miydi? Okumalı mıydı? Yoksa avucunda sıkı sıkı tutmalı mıydı? Kelimeler uzun bir süre önce yok olmuş. Kâğıdın sıkıştırılmış dokusu. Binlerce, binlerce kilometrenin kuru, pürüzlü hissi.

Daima orada olacağız. Seni tanımadan önce bile.

Seni tanıdıktan sonra bile. O zaman bile.

Ve sonunda, Grayson özgürdü.

O. CHEN'İN TULUMUNDA BULUNAN BİR PARÇA KÂĞIT

şer bir yıldızın altında
şehre geldiler

ateşe ihtiyaçları yoktu
zira o ateş
hepsinin içinde yanıyordu
çünkü veremezsiniz
çoktan sahip olduklarımızı

ilk bakış
daima en vahim olanıydı

bütün dünyanın sorumluluğunu
kimse taşımamalı
bu işaretlere bakarak
eve geldiklerini anladılar

yüzü daha hiçbirini yansıtmıyordu
o korkunç deneyimlerin
bir kişi olmaya çalışan
iki kişi gibi

uçsuz bucaksızlığın
gölgesi
denizin
ne de acımasız bir alayı

yarattığını artık hatırlamayan
yarananını yargılamak

gözden çıkarılabilir ve sınırlı
ve kırılğan
hem alıcı
hem de alınan olmak

güzelliğin ortasında bulunan
hastalık
içindeki harikaların bedeli
fazla yüksekti

kodlanmış gök ve iskele
yakıcı hız ve durgunluk
ikisi de aynı değil

ikisi de aynı olamayacak
bir daha

zayıf olduğumda
güçlüyüm
ölüm gibi tekrar giriş
alevde bulunan

yıldızların altında
gezegenlerin altında

yalnız
yalnız değil
yalnız değil asla

bu başarısızlık
başarısızlık değil
sevgi için